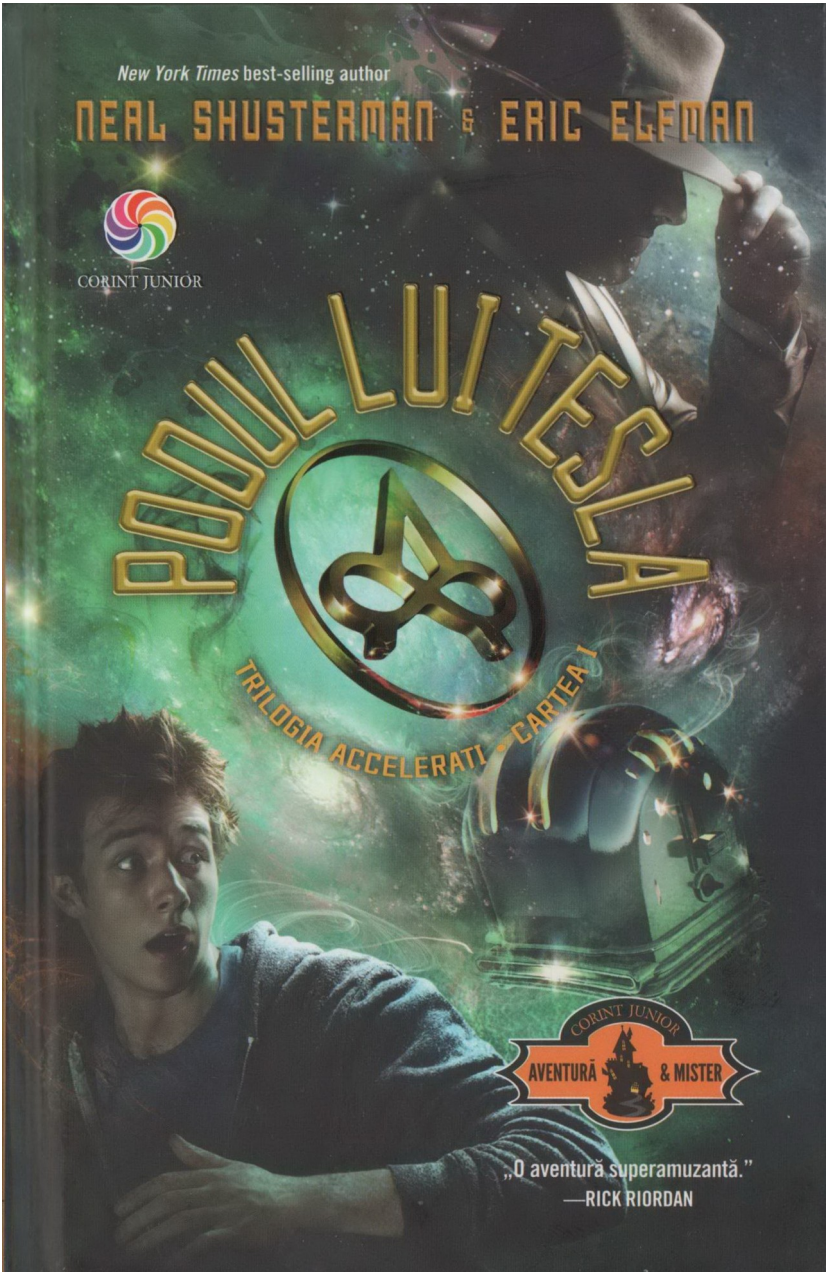
New York Times best-selling author
NEAL SHUSTERMAN & ERIC ELFMAN
CORINT JUNIOR
PODUL LUI TESLA
TRILOGIA ACCELERATI • CARTEA 1
CORINT JUNIOR
AVENTURĂ & MISTER
„O aventură superamuzantă."
—RICK RIORDAN

NEAL SHUSTERMAN a scris zeci de cărţi pentru tineri, între acestea numărându-se trilogiile bestseller *Unwind* şi *Skinjacker*, precum şi volumele larg apreciate de critici *The Schwa Was Here* şi *Downsiders*. Ca scenarist, a lucrat pentru serialele TV *Goosebumps* şi *Animorphs* şi la filmul Disney Channel *Pixel Perfect* Are doi băieţi mari şi două fete care locuiesc împreună cu el în California. Pentru mai multe informaţii, puteţi accesa www.storyman.com.

ERIC ELFMAN este scenarist, profesor de literatură şi autorul mai multor cărţi pentru copii şi tineri, între care se numără *The Very Scary Almanac* şi *The Almanac of the Gross*, *Disgusting* & *Totally Repulsive*. A scris scenarii care au fost cumpărate de Interscope, Walden Media, Revolution, Universal Studios. Locuieşte la Brandywine Canyon, California, împreună cu soţia şi cu fiul său. Pentru mai multe informaţii, puteţi accesa site-ul său www.ElfmanW6 rid.com.

NERL SHUSTERPIRR ERIC ELFPIRR

Traducere din engleză de Mihaela Doagă
CORINT BOOKS
Redactor: Adelina Dragomir Tehnoredactor: Lorena Ionică
Neal Shusterman and Eric Elfman
THE ACCELERAŢI TRILOGY. TESLAS ATTIC
Copyright © 2013 by Neal Shusterman and Eric Elfman
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii CORINT BOOKS. CORINT JUNIOR este marcă înregistrată.
ISBN
978 – 606 – 793 – 330 – 7
978 – 606 – 793 – 331 – 4
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Shusterman, Neal
Acceleraţi/Neal Shusterman şi Eric Elfman; trad. din engleză de Mihaela Doagă.
— Bucureşti: Corint Books, 2018 – 3 vol.
ISBN 978 – 606 – 793 – 330 – 7
Voi. 1: Podul lui Tesla. – 2018.
— ISBN 978 – 606 – 793 – 331 – 4

I. Elfman, Eric
II. Doagă, Mihaela (trad.) 821.111
Lui Joelle şi lui Erin – N.S.
Lui Jan şi lui Robby şi mamei mele – E.E.
D CA O GAURĂ ÎN CAP

Nick a fost lovit de un prăjitor de pâine în zbor. Sau, mai exact, de un prăjitor de pâine în cădere liberă. Era un vechi obiect cromat, dintr-un metal atât de greu, încât făcu o adâncitură în podeaua de lemn, nu înainte însă de a-i lăsa o tăietură pe frunte lui Nick.

— Au! fu cel mai frumos dintre cuvintele pe care le slobozi Nick în momentul în care căzu de pe scara retractabilă şubredă, care dispăru la loc în tavan ca trenul de aterizare al unei nave spaţiale.

Danny, fratele lui mai mic, dădu fuga în hol şi începu să strige:

— Taţi! Podul l-a omorât pe Nick!

Ce-i drept, îi curgea atâta sânge, încât părea că fusese omorât şi, cu toate că Nick era tulburat văzând că sângerează, îl îngrijora mai mult felul cum va reacţiona taică-său, după toate prin câte trecuseră.

Tatăl lor veni în fugă şi evaluă rapid situaţia.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, nu-i nimic, zise – lucru pe care-l spunea întotdeauna când era evident că se întâmplase ceva.

Îşi scoase tricoul şi îl apăsă pe rană. Era transpirat, cărase o mulţime de cutii în casă. Nick bănuia că treaba asta nu era tocmai igienică, dar cine mai stă la discuţii când sângele îi curge într-o veselie peste frunte!

— Danny, urcă în maşină, îl somă taică-său şi, încă vânjos, ca pe vremea când juca baseball, îl luă pe sus pe Nick şi coborî scările cu el în braţe.

— Tată, pot să merg. M-am lovit la cap, la picioare n-am nimic!

Nick tocmai împlinise paisprezece ani şi nici nu-şi mai amintea când îl dusese tatăl lui în braţe ultima dată.

În timp ce ţâşneau pe uşa umflată şi scorojită a noii lor locuinţe, Nick şi-i imagină cu groază pe toţi puştii din cartier urmărind uşor amuzaţi această minidramă domestică.

Super, îşi zise. Exact aşa îmi doream să fac cunoştinţă cu vecinii.

Maşina lor rămăsese încărcată cu majoritatea lucrurilor pe care le mai aveau şi toate păstrau un iz de fum – amintindu-le constant de motivul care-i împingea dintr-un capăt al ţării în celălalt. Maşina se defectase de două ori în drum spre Colorado Springs şi Nick se întrebă dacă avea să-i mai lase baltă încă o dată până să ajungă la urgenţe.

— Ţine apăsat pe rană, îi spuse taică-său în timp ce ieşea cu maşina, în marşarier, strivind o cutie cu cine ştie ce rămasă în drum.

Tricoul era de-acum îmbibat deopotrivă cu sânge şi cu sudoare, iar ei o porniră în trombă printr-un cartier necunoscut, în căutarea unui spital pe care habar n-aveau cum să-l găsească.

Dacă o ghicitoare i-ar fi spus lui Nick în urmă cu două luni că o să plece din Tampa, Florida, şi o să se mute în Colorado Springs, băiatul i-ar fi cerut banii înapoi. Pur şi simplu nu se punea problema. Mama lui era un medic stomatolog apreciat, iar tatăl lui, mă rog, muncea relativ regulat şi toată lumea îl cunoştea şi îl simpatiza. Din câte îşi dădea seama Nick, viaţa lor era construită pe un teren destul de sigur.

Dar incendiile află o cale de a mistui chiar şi cele mai solide familii.

Să găseşti un spital în prima zi în care te-ai mutat într-un cartier ridică nişte probleme aparte, iar GPS-ul este inexistent dacă ţi s-a tăiat abonamentul la telefon pentru că taică-tău a uitat să-l plătească. Nick presupunea că fie avea să-i treacă, fie avea să rămână fără sânge până să ajungă acolo, pentru că tatăl lui nu era genul de persoană care să ceară îndrumări, nici măcar când era vorba de o urgenţă.

Când îl găsiră, în sfârşit, spitalul Colorado Springs Memorial se dovedi aidoma altor spitale. La urgenţe era plin de oameni cu tot felul de forme de tuse, de fracturi şi de bandaje improvizate, pline de sânge, iar atmosfera era una de nerăbdare şi de iritare generală.

Sângerarea aproape că se oprise, dar Nick continua să ţină apăsat pe rană. Lângă el, Danny juca ceva pe o consolă portabilă, în timp ce tatăl lor completa nişte formulare, încercând apoi să o convingă pe Regina Intrărilor că asigurarea lor era valabilă şi în Colorado. Nick deduse că era cam ca o negociere cu o grupare teroristă.

Cu puţin timp înainte ca Nick să fie luat să i se pună copci, Danny îl întrebă, fără să-şi ridice nasul din joc:

— O să mori şi tu?

Nick fu cât pe-aci să-i zică vreo două pentru că-i punea aşa o întrebare prostească, dar apoi fu lovit de o neaşteptată înţelegere a ceea ce se petrecea. Sau poate doar suferise o comoţie.

— N-o să păţesc nimic, îi spuse. Niciunul dintre noi n-o să păţească nimic.

Danny îşi ridică în sfârşit privirea spre el.

— Dovedeşte-mi că e aşa!

Nick nu spuse nimic. Teoretic, se mutaseră aici ca să ia viaţa de la capăt. Dar până şi cele mai promiţătoare

teorii pot fi imposibil de dovedit.

Când vezi un foc dezlănţuit, scăpat de sub control, e greu să crezi că nu e nimic altceva decât o simplă reacţie chimică: o energie potenţială eliberată sub formă de lumină şi căldură. Pare o fiinţă vie, cu un suflet pe-atât de negru, pe cât de luminoase sunt flăcările. Dacă îl urmăreşti suficient de mult timp, chiar ajungi să crezi că ravagiile pe care le face sunt motivate de furie şi de o dorinţă crudă de a provoca durere.

Vâlvătaia care îi mistuise locuinţa lui Nick State şi îi schimbase viaţa era genul acesta de foc, cu o ardere atât de intensă şi de rapidă, încât toată casa se făcuse scrum în doar câteva minute.

S-ar părea că se treziseră toţi odată, tatăl lui dând buzna în camera lui Danny, iar mama lui, în camera lui Nick. Coborâseră în fugă scările, printr-un fum care era deja îndeajuns de gros încât să nu mai vezi nimic.

Nick îşi ţinu respiraţia şi se lăsă pe vine, îşi cunoştea casa îndeajuns de bine cât să ştie ce avea de făcut: ia-o la dreapta la capătul scărilor, mergi înainte patru metri şi jumătate, apoi la stânga şi ai ieşit pe uşă.

Dar timpul şi spaţiul nu mai operează la fel când ai intrat în panică.

Nick se izbi de un perete, se dezorientă şi icni trăgând în piept o gură de fum negru. Imediat începu să tuşească şi îl luă cu ameţeală.

— Mergi înainte, Nick! o auzi pe maică-sa. Nu te opri!

Apoi explodă ceva în bucătărie, stârnind o undă de şoc care reverberă de-a lungul holului, smulgând din balamale uşa de la intrare. Prin perdeaua de fum şi de flăcări, Nick văzu un portal fumegând care dădea afară în noapte şi ţâşni într-acolo, găsindu-şi scăparea pe pajiştea din faţa casei, unde se aflau deja tatăl şi fratele lui.

Mama lui fusese chiar în urma lui.

Dar, când se întoarse, n-o mai văzu, nu se vedea decât casa cuprinsă de flăcări.

— Mamă! ţipă.

Tatăl lui îl împinse la o parte şi o luă la fugă spre uşă.

În străfundul fiinţei lui, Nick tot mai credea că tatăl lui era un erou, cum fusese cândva. Credea că tatăl lui se va avânta în mijlocul flăcărilor şi va ieşi cu soţia sa în braţe, ca în poza lor veche în care o trecea pragul.

Dar, chiar înainte să ajungă în dreptul casei, o a doua explozie îl aruncă în spate şi spulberă terasa, blocând intrarea. Cei trei rămaseră încremeniţi, prea şocaţi ca să înceapă să se jelească, privind cum li se năruie întreaga viaţă, cu mama lui Nick cu tot.

După ciocnirea cu prăjitorul, Nick se alese cu patru copci, aplicate simplu şi rapid. Cât timp s-a ocupat de el, doctorul de la urgenţe i-a descris rănile foarte urâte pe care trebuise să le coasă în cariera lui, ca şi cum tăietura lui prăpădită de pe frunte nu era la înălţimea aşteptărilor. Nick trebuia să revină doar dacă îi ţâşnea cumva un extraterestru din piept – ei, da, *asta* ar necesita nişte cusături pe cinste.

— O cicatrice nu e neapărat o chestie nasoală, îi spuse taică-său în maşină, pe drumul de întoarcere spre casa dărăpănată pe care o moşteniseră. O cicatrice arată că ai avut o viaţă plină. Harry Potter are o cicatrice pe frunte şi uite ce bine a ajuns.

— Tată, Harry Potter e un personaj fictiv, îi spuse Nick.

— Nu înţelegi ideea.

Şi, tot drumul, tatăl lui atâta ridică în slăvi cicatricele, că Danny era hotărât să se aleagă şi el cu una.

Se apropiară de aleea plină de buruieni şi de casa în stil victorian, bătută de vânt şi de ploi, de dincolo de alee. Nick se uită la ferestrele de la etaj, care păreau nişte ochi pururea trişti ce te priveau ţintă, şi simţi un val de greaţă

care n-avea nimic de-a face cu rana suferită.

— Hei, îi spuse taică-său, am trecut prin multe.

Cu multă blândeţe, îşi trecu degetele butucănoase peste bandajul de pe fruntea băiatului.

— Ce-ar fi să-ţi alegi ce cameră vrei tu ca dormitor?

În casa în care tocmai se mutau nu mai locuise nimeni ani de zile, dar mobila tot mai avea mirosul mătuşii Greta, mătuşa tatălui lui. Nick n-o întâlnise niciodată, dar era sigur că acesta era mirosul ei.

Tatăl lor luase hotărârea să se mute aici. Nick ar fi putut să facă scandal şi să insiste să rămână la Tampa şi ştia că, la cât de devastat era în urma tragediei, tatăl lui ar fi cedat. Dar, în loc să facă asta, Nick spusese:

— Hai s-o facem!

Devenise persoana pe care taică-său îşi testa ideile – rol jucat până atunci de mama lui.

— Va fi o aventură.

Aşa că şi-au strâns puţinele lucruri pe care le aveau în camera de hotel, unde îşi făcuseră sălaşul în ultimele două luni, şi au pornit spre Colorado.

Tatăl lor se întoarse la descărcat cutii din maşină, în timp ce Danny se postă în faţa televizorului, schimbând canalele de la o imagine cu purici la alta, refuzând să creadă că n-aveau cablu.

La etaj, Nick găsi prăjitorul de pâine în locul unde căzuse şi îl ridică.

Era un obiect vechi din oţel cromat, îndoit, cu pete de rugină care începuseră să roadă stratul de crom. Picioruşele erau dintr-un material negru care nu era nici cauciuc, nici plastic, iar cele două fante erau pline de rezistenţe încolăcite care se pierdeau în întuneric. Părea ridicol de greu pentru un obiect de asemenea dimensiuni.

Mai era ceva la prăjitorul ăsta, ceva care-l deranja pe Nick, dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Un lucru era sigur – era o relicvă şi locul său era fix în locul de unde

căzuse.

Aşa că Nick întinse mâna şi trase din nou trapa care dădea spre pod. Scara de lemn se desfăcu pe dată şi

Nick se feri, în caz că se mai găsea vreun obiect să cadă de-acolo. Când păru că este în siguranţă, urcă pe scară cu prăjitorul.

Se trezi într-un loc mult mai mare decât se aşteptase. Bârne simple de lemn, pline de pânze de păianjen, se întindeau în piramidă până la un punct aflat mult deasupra lui.

Căută un loc unde să lase prăjitorul şi observă că nu exista niciun locşor liber. De-aia căzuse. Podul era ticsit cu vechituri pentru care şi numele de gunoaie ar fi fost prea generos.

Piese de mobilier atât de roase de molii, încât ţâşneau arcurile din ele. O bicicletă mâncată de rugină la care nu mai aveai ce repara. Un magnetofon voluminos. Un aparat foto masiv, antic. Un soi de aspirator cu pompă, de pe vremuri. Un mixer electric cu palete bizare, plate. Plus alte obiecte bazate pe tehnologii dubioase, al căror rol nici nu s-ar fi hazardat să-l ghicească.

Îşi imagină cum ar fi arătat camera dacă dispăreau toate vechiturile şi realiză că ar fi putut fi un spaţiu numai bun de locuit.

Danny băgă capul prin deschizătură.

— Pariez că e plin de păianjeni.

— Doar din ăia care mănâncă oameni, îi zise Nick.

— Ha-ha, făcu Danny, dar se retrase oricum, înspăimântat de perspectivă.

În timp ce se uita în jur la acest cimitir de chestii inutile, lui Nick State îi veni o idee simplă. O idee care nu numai că avea să-i schimbe viaţa, ci avea să schimbe cursul existenţei umane.

Avea să organizeze un târg de vechituri în curte.

O LICHIDARE DE STOC

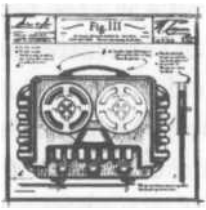

Dacă ai fi întrebat-o pe Caitlin Westfield de ce a cumpărat acel magnetofon vechi de la târgul de vechituri, ar fi găsit o grămadă de explicaţii logice:

1. Era un „obiect găsit” pe care îl putea folosi pentru proiectele ei artistice, aranjând piesele într-o configuraţie deconstruită.

2. Era un exemplu de tehnologie retro care arăta grozav, probabil un muzeu i-ar fi dat ceva pe el dacă nu-l făcea bucăţi.

3. Puştiul nou-venit în oraş care îl vindea părea să aibă nevoie de fiecare bănuţ pe care îl putea aduna.

Toate aceste motive ar fi fost adevărate, dar niciunul dintre ele nu era răspunsul. Sincer, Caitlin n-ar fi putut să spună ce o făcuse să-l cumpere, în afară de aceea că obiectul exercita o atracţie stranie asupra ei.

Totul a început cu un fluturaş verde.

Dacă ar fi fost de orice altă culoare, Caitlin poate că nu s-ar fi oprit să-l citească, dar verdele-aprins era preferatul ei. Îşi făcea foarte des unghiile fix în aceeaşi nuanţă. Se gândi că era o coincidenţă, deşi până la urmă avea să se îndoiască şi de ideea de coincidenţă.

Pe fluturaş scria „ANTICHITĂŢI, JUCĂRII VIN-TAGE, MOBILĂ, O GRĂMADĂ DE CHESTII MARFĂ” şi în mintea lui Caitlin se învârteau deja o sumedenie de gânduri. Vocaţia ei – deşi părinţii şi prietenul ei, Théo, ar fi zis că e un „hobby” – era să adune obiecte fermecătoare, rustice şi uneori acoperite de rugină din vremuri apuse şi să le facă praf cu un baros.

Lipea apoi pe pânză rezultatul acestui proces, în configuraţii care sfidau estetica, transformând deşeurile în

artă. Ea numea chestia asta *deş-artă*.

Profesorul ei de desen era, desigur, un imbecil de primă clasă, care o tot pica pentru că nu era în stare să deseneze un vas cu fructe.

Dar, frate, Caitlin se pricepea de minune să facă *praf* vasul ăla.

Era o fată cum rar mai găseşti, genul care reuşise să găsească echilibrul perfect între a fi populară la culme şi originală din cale-afară. Era singura majoretă din istoria liceului care-şi pusese tatăl să înregistreze un patent pe numele ei, pentru că modificase personal modelul de pompoane, pe care le folosea acum toată echipa: o combinaţie nostimă de obiecte strălucitoare care îţi săreau în ochi – la figurat şi, din când în când, şi la propriu.

Pe lângă faptul că târgurile de vechituri din curţile oamenilor erau principala sursă de materie primă pentru *deş-arta* ei, era interesată în mod special de curtea *asta*, pentru că îi era cunoscută adresa. Casa era un soi de legendă locală, ditamai hidoşenia trântită în mijlocul unui cartier, altfel convenţional, din suburbii. Nu era chiar un conac, dar era mai mare decât majoritatea caselor de pe stradă. Caitlin îşi închipuia că o s-o cumpere cineva până la urmă şi o s-o transforme fie într-o pensiune, fie într-o firmă de pompe funebre.

Oricum, era curioasă să vadă cine se mutase acolo.

Iniţial plănuise să meargă cu Théo, dar, ca de obicei, el îi trimise un SMS cu textul „md”, adică „mai durează”.

Ea îi răspunse, tot prin sms, „m-a”, prescurtarea lor standard pentru „ne vedem acolo”, deşi ştia că Théo n-o să se obosească să apară. Mai ales dacă era vreun meci. Aşa că-l sună să-i amintească de promisiunea că o să vină cu ea.

— Păi, ştii cum se spune, zise Théo, socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea de la mall.

Caitlin alegea să creadă că obiceiul lui de a ciopârţi

şi combina expresii uzuale era ceva deliberat, pentru că alternativa era prea îngrijorătoare.

Până la urmă, Théo spusese că o să vină „dacă poate”, ceea ce însemna că nu, aşa că se hotărî să nu-i ducă dorul.

Tocmai se pregătea să iasă pe uşă când se porni furtuna. După o schimbare abruptă a presiunii atmosferice, care făcu să se aburească toate geamurile din casă, începu să toarne cu genul de perseverenţă obsesivă care-i împinge pe oameni să construiască arce. Caitlin trebui să accepte că, oricât de mult ar fi interesat-o târgul şi casă, nu era îndeajuns cât să înfrunte vremea de afară.

Era gata să se instaleze comod la un film, cu floricele alături, când se răzgândi subit şi ţâşni afară în ploaie.

Nick rămăsese încremenit, uitându-se dezarmat la vechiturile înşirate pe alee, pe cale de a fi degradate şi mai tare de ploaia torenţială care se pornise subit.

— Nu mai sta cu mâinile în sân! îi strigă taică-său. Hai să băgăm chestiile astea în garaj!

Nick, tatăl şi fratele lui dădură fuga afară în ploaie, încercând cu disperare să ducă totul la adăpost… dar pe cine încercau să păcălească? Le luase mai bine de o oră să le scoată. Era imposibil să le bage pe toate la loc, doar ei trei.

— Nu pricep, spuse Nick, ţâşnind înapoi în garaj, cu un morman de chestii în braţe. M-am uitat la prognoză. Ziceau doar că o să fie înnorat pe alocuri. Nu s-a anunţat deloc ploaie, în tot statul.

— Prognoza meteo e mereu pe lângă, comentă tatăl lui. Mai ştii cum era la noi?

— Aşa-i în Florida!

Simţi o strângere de inimă, pentru că până şi tatăl lui considera în continuare că „la noi” însemna Florida.

— Aici suntem în Vestul Mijlociu. Pe-aici n-ar trebui să fie ploi bizare.

— În Vestul *Mijlociul* întrebă Danny. Credeam că statul Colorado e în *Vest*.

— Suntem în zona Munţilor Stâncoşi, îi explică tatăl lor. E mai la vest decât Vestul Mijlociu, dar nu îndeajuns de la vest ca să fie Vestul vestic.

Danny încuviinţă, ca şi cum explicaţia i se părea perfect logică, într-un fel sau altul.

După ce făcură două ture de la alee la garaj, erau toţi trei uzi până la piele şi adunaseră doar o mică parte din obiecte.

— Ce rost mai are? întrebă Nick. Chiar dacă le băgăm pe toate în garaj, n-o să vină nimeni pe ploaia asta. S-a dus naibii toată treaba.

— Hai să-ţi zic un lucru, îi spuse taică-său. Ai făcut un efort pe cinste. Asta înseamnă ceva.

Băgă mâna în portofel şi îi întinse trei bancnote de douăzeci de dolari.

— Şaizeci de dolari. Probabil că n-ai fi luat mai mult pe ele, oricum.

Nick trase cu ochiul în portofelul tatălui său. Acele trei bancnote erau ultimii lui bani.

— Păstrează-i, tată, îi spuse, dând din mână a pagubă. Probabil că i-aş da oricum pe porcării de ronţăit.

Tatăl lui mai ţinu banii întinşi un minut, în aşteptarea unei reacţii, apoi îi puse la loc.

— Păi, spuse, hai măcar să ne bucurăm de ploaia din Colorado!

După care desfăcu trei şezlonguri cam ponosite şi le instală în garaj, cu vedere la alee.

Şi povestea s-ar fi putut încheia aici dacă furtuna n-ar fi avut consecinţe complet neplanificate de cei care o stârniseră.

Furtuna nu putea exista fără o acumulare considerabilă de nori de furtună, care, prin definiţie, blochează o bună parte din lumina soarelui. Ca urmare,

garajul era cufundat în penumbră, chiar şi la nouă dimineaţa. Într-un spaţiu întunecos ca acela, aveai nevoie de lumină, dar era un garaj vechi, unde nu se pusese niciodată bec în tavan.

— Nu văd să citesc benzile desenate! se plânse Danny.

— Atunci du-te în casă, îi spuse Nick.

— Nu! răspunse Danny. Vreau să mă bucur de ploaie, cum a zis tata.

Tatăl lor îi arătă un obiect aflat mai în spate, într-un colţ.

— De ce nu bagi chestia aia în priză?

Chestia aia era un reflector de pe vremuri, practic un singur bec enorm postat pe un stâlp ruginit. Arăta ca un beţişor de urechi imens, electric. Era unul dintre obiectele pe care le adusese Nick din pod, cu mari eforturi, dat fiind că era o chestie într-atât de înaltă şi de greoaie. Nu-l puseseră lângă celelalte obiecte pentru că stătea înclinat într-un unghi de rău augur pe aleea în pantă.

Nick se ridică şi găsi o priză, mută veioza în mijlocul garajului şi introduse ştecărul. Găsi un întrerupător micuţ chiar sub bec şi îl răsuci cât un sfert de cadran spre dreapta. Becul imens se aprinse ca un far şi, în bine sau în rău, începu procesul de schimbare a lumii.

Caitlin era speriată la culme că ar putea s-o trăsnească din nou.

Raţional, ştia cât de mică era probabilitatea; îşi scosese amândoi cerceii şi singurul obiect din metal pe care-l avea asupra ei era telefonul. Deşi avea o antenă internă, nu era tocmai un paratrăsnet, nu cum erau pompoanele metalice.

Nimeni n-o judeca pe Caitlin pentru că suferea de astrafobie – teama de fulgere –, deoarece avea tot dreptul. Dar, chiar şi aşa, chestia asta era o pacoste.

Astăzi îşi lăsă teama la o parte în timp ce mergea

hotărâtă prin furtună, pentru că, dintr-un motiv sau altul, ceva care-i scăpa printre degetele cu unghii verzi o atrăgea spre acel târg de vechituri. Să ajungă acolo era mai important decât să se apere de o lovitură de trăsnet din tăriile cerului.

Pe măsură ce se apropia de casă, Caitlin, trebuia să recunoască, era impresionată de dimensiunile clădirii vechi, în stil victorian. Dar de aproape arăta şi mai dărăpănată decât se vedea din stradă. Avea bârne crăpate. Câteva geamuri sparte şi paravane rupte. O parte din înfloriturile şi bordurile în broderie erau putrede sau dispăruseră cu totul. Se întrebă ce fel de familie se putea muta într-o casă ca asta. Cât de prost o duceau dacă asta era tot ce-şi permiteau? Asta fără a pune la socoteală faptul că-şi vindeau vechiturile în loc să le arunce direct la gunoi.

Spre surprinderea ei, în ciuda ploii torenţiale, descoperi că nu era prima venită. Vreo douăsprezece persoane stăteau deja în ploaie, unii cu umbrele, alţii fără, studiind cu multă râvnă obiectele îmbibate de apă, chiar dacă habar n-aveau la ce râvneau.

Din garaj venea o lumină foarte îmbietoare. Parcă exercita un soi de forţă de atracţie, îi trăgea aţa într-acolo, pe ea şi pe ceilalţi, s-ar fi zis, pe alee, spre târgul de vechituri.

În timp ce-şi croia drum prin mulţime spre masa de picnic instalată în faţa garajului, Caitlin trecu pe lângă doi puşti tare jalnici, pe care-i recunoscu de la liceu. Unul era un tip posomorât îmbrăcat complet în negru, pe nume Vince, celălalt, un puşti îndesat de origine hispanică, pe care nu-şi amintea cum îl cheamă. Le făcu amândurora cu mâna, din politeţe, şi o ţinu tot înainte.

Familiei care organizase târgul de vechituri – sau, mai precis, adolescentului care-l organizase – nu-i mai ajungeau mâinile să ia toţi banii care i se întindeau.

Fratele lui mai mic tot trebuia să se lase în genunchi şi să adune bancnotele căzute.

La masa de picnic, un domn mai în vârstă manevra un tub de sticlă cu mai multe faţete. îl studie la lumina veiozei din garaj, urmărind cum se refractau razele printr-o prismă aflată în mijlocul tubului, alcătuind curcubeie minuscule.

— E o antichitate veritabilă, probabil că valorează o grămadă de bani, spuse puştiul care coordona târgul.

— Îţi dau patruzeci de dolari pe el, spuse bărbatul.

Puştiul nou-venit începu să râdă.

— Eu voiam să vă cer douăzeci, dar nu vă refuz oferta.

Bărbatul îi întinse două bancnote şi se îndepărtă, ţinând tubul în braţe ca pe un copil.

Caitlin urmări cum două femei se întreceau să-i atragă atenţia băiatului – una voia să cumpere ceva ce aducea cu un soi de sită electrică pentru făină, cealaltă, un fel de uscător de păr de modă veche, ca de coafor. Îi întinseră banii amândouă în acelaşi timp.

— Probabil că te pricepi să vinzi chestii, îi spuse Caitlin puştiului, după ce plecară cele două cliente cu noile achiziţii. Niciunul dintre lucrurile astea nu face cât dau ei.

— Ştiu, îi răspunse el pe şoptite. Nici eu nu pricep.

Îi întinse bancnotele fratelui lui, care aşeza banii într-o caserolă cu X-Men.

Caitlin gândi că băiatul era cam de vârsta ei. Şapca de baseball pe care o purta, cu Tampa Bay, lăsa să se vadă un păr negru, tuns scurt, şi ascundea doar parţial un bandaj micuţ fixat pe frunte, deasupra ochiului stâng. Era bronzat bine, dar ce avea pe el nu se mai purta de vreo trei ani. *Florida*, îşi zise, pufnind dispreţuitor în sinea ei, compătimindu-l un pic. Îi trecu prin minte cuvântul *assemblage*: un obiect găsit care avea nevoie de fragmente din alte obiecte pentru a se transforma în ceva nou. În

ceva mai bun.

Puştiul continuă:

— Nu mi-am dat seama până acum că oamenii au atâţia bani în zona asta din Colorado.

— N-au, îi spuse Caitlin.

Făcu o pauză, aşteptând ca puştiul să se prezinte cu exces de entuziasm, aşa cum făceau majoritatea băieţilor când o întâlneau. Văzând că n-o face, apelă la o măsură extraordinară, prezentându-se ea prima:

— Eu sunt Caitlin, apropo.

— Pe mine mă cheamă Nick.

Băiatul întinse mâinile larg în lături, deasupra mesei.

— Ai ajuns cam târziu pentru ce era mai bun, dar mai sunt câteva chestii pe-aici şi câteva lucruri mai mari în garaj, pe care pot să ţi le arăt dacă vrei. Distracţie plăcută!

— Mulţam, o să mă distrez, spuse Caitlin, oarecum dezamăgită de reacţia lui, parcurgând din priviri colecţia de obiecte.

Vince, cu un aer şi mai sumbru ca de obicei, se apropie de masa de picnic cu o cutie neagră, care aducea oarecum a baterie de maşină, dar nu era chiar la fel. Partea de sus, unde nişte cabluri îndoite şi roase atârnau, slăbite, în jurul unor electrozi, era corodată.

— Asta ce e? îl întrebă pe Nick.

Nick o studie.

— Cred că-i o baterie umedă. Dar a murit.

Vince ridică din umeri.

— Totul moare, declară. Bateriile nu fac excepţie. O iau.

— Ăă, bine, spuse Nick, întinzându-i-o.

— Vince, ai înnebunit? îl întrebă Caitlin. E o baterie veche, care nu mai funcţionează.

— Mulţam fain, spuse Nick zâmbind. Îmi strici ploile spunând adevărul, mă simt rănit.

Apoi se întoarse spre Vince.

— Dar are dreptate. Nu face…

— Îţi dau zece dolari pe ea, spuse Vince, iar fratele lui Nick deschise cutia pentru sandvişuri de parcă ar fi fost o plantă carnivoră la pândă.

— Dar nu face niciun bănuţ, protestă Nick.

— Bine, replică Vince. Nouă.

— Dă-mi trei, spuse Nick. Asta-i oferta finală.

— Te târguieşti, nu glumă.

Vince lăsă trei monede să cadă în cutia plină ochi.

— Nu cred că aşa decurg lucrurile de obicei, comentă Caitlin, sec, după ce Vince se îndepărtă cu bateria.

Nick se întoarse spre Caitlin, cu o expresie aproape bănuitoare.

— Toţi oamenii ăştia care vin prin furtună şi-mi dau atâţia bani! Parc-ar fi o conspiraţie la mijloc.

— Ce idee trăsnită! spuse Caitlin.

Apoi, în timp ce o altă cumpărătoare – o călugăriţă cu un aspirator vechi – îi distrăgea atenţia lui Nick, nu-şi putu reţine o dorinţă copleşitoare de a-şi găsi un obiect aparte, al ei.

Se apropie de capătul mesei şi se trezi lângă puştiul hispanic de la liceu, al cărui nume îi stătea pe limbă, dar tot nu-i venea. Marshall sau Randall sau aşa ceva. Avusese o problemă de familie aiurea, se zvonise ceva prin şcoală anul trecut, dar pe Caitlin n-o interesase îndeajuns cât să urmărească povestea.

— Hei, Caitlin, spuse Marshall/Randall, n-o să găseşti prea multe chestii care să-ţi placă pe-aici. Sunt doar nişte vechituri, ştii, ce-a fost bun s-a luat.

— Păi, întâmplător caut…

— Ceva nou, desigur, o întrerupse Marshall/Randall.

— Ceva vechi, de fapt, îl corectă Caitlin. Ceva…

— Ceva la modă, este? Neah, n-o să găseşti nici ceva la modă, îi dădu înainte, tare dornic să-i ia vorba din gură.

Sunt doar *basura*[1] antice. La ce altceva te-ai aştepta la un târg de vechituri, este?

— Mitchell, nu? spuse Caitlin, amintindu-şi subit numele lui.

— Poţi să-mi spui Mitch.

Îi veni să-l întrebe dacă se simţise şi el atras de ceva nevăzut acolo, însă îl întrebă doar:

— Tu ce cauţi aici?

Mitch se foi stingherit.

— M-am gândit să… ăă… să trec pe-aici. Ăă… scuză-mă.

Caitlin nu era obişnuită ca oamenii s-o lase singură în plină conversaţie. Asta făcea *ea* cu alţii. De obicei avea treburi mai importante sau mai interesante de făcut decât să-şi piardă vremea în conversaţii plicticoase cu de-alde nimeni. Aşa că o luă complet pe nepregătite când Mitch plecă de lângă ea, apropiindu-se de masa de picnic, unde părea să-şi fi găsit Obiectul de Interes.

Deşi târgul de vechituri păruse compromis la început, la doar câteva minute după ce se stârnise furtuna lumea a început să vină rânduri-rânduri. Nick n-a făcut nicio clipă legătura între aprinderea reflectorului de pe vremuri şi valul de muşterii. De ce ar fi făcut-o?

Mai întâi îi vându prăjitorul ucigaş vecinei de alături, o femeie mai în vârstă, care era probabil de-o seamă cu obiectul. Apoi o fată trasă la faţă, cu codiţe şui, cumpără aparatul de fotografiat voluminos, de modă veche. Un tip se băgă la ceva ce, din câte-şi dădea seama Nick, era un televizor străvechi. O femeie cumpără mixerul cu palete bizare, altcineva cumpără chestia care arăta ca un uscător de rufe din fier forjat şi reuşi să vândă chiar şi maşina de cusut de pe vremuri (sau poate era un storcător de fructe?).

Tatăl lui de-abia pridideа să transporte obiectele la

1 „Gunoaie“, în spaniolă în original. (N. trad.)

maşinile cumpărătorilor, iar Danny trebui să treacă la o trusă de unelte, pentru că nu mai încăpeau banii în cutia de sandvişuri. Dar, pe măsură ce vindea tot mai multe lucruri, entuziasmul lui Nick lăsă locul uimirii, care se transformă apoi în suspiciune. Se întreba ce i-o fi şoptit Caitlin puştiului dolofan. Se întreba dacă-l bârfeau pe la spate. De fapt, puştiul venea chiar acum spre el.

— Salutare, eu sunt Mitch, Mitch Murió.

— Merlot? îl întrebă Nick. Ca vinul?

— Nu, Murió de la Murphy şi López combinate, sudate şi eliberate laolaltă. A fost ideea părinţilor mei – un nume pe jumătate hispanic, pe jumătate irlandez, care sună franţuzeşte.

Mitch se uită în jur cu un aer admirativ.

— Fain târg de vechituri ai făcut – deci, o să începi să mergi la Şcoala Gimnazială Rocky Point, sau eşti mai mare sau mai mic şi ţi-am apreciat eu greşit vârsta?

— Ăă…

Lui Nick îi luă un moment să proceseze informaţia.

— Ăă… da, nu, ai nimerit-o, o să intru într-a opta. Încep…

— Luni? îl întrerupse Mitch. Super! Ar trebui să povestim – o să-ţi spun de care profi să te fereşti şi pe unde poţi să te aşezi fără să rişti s-o iei pe coajă.

— Mulţam. De fapt, eu…

— Vrei să-ţi zic de-acum? Sigur. În primul rând, ar fi doamna Kottswold…

Nick fusese repartizat deja, aşa că orice discuţie despre profesorii de evitat era de prisos. Dar, după câte se părea, Mitch putea să converseze de unul singur. Nick mai suportă încă un minut de mărunţişuri legate de şcoală înainte să poată readuce conversaţia la târgul de vechituri.

— Mda, bine de ştiut. Deci… ce-ai luat?

— O, da, că bine zici!

Mitch se uită la obiectul pe care-l ţinea în mână, ca şi

cum ar fi fost surprins să-l vadă, ba chiar era un pic ruşinat de asta.

— E un cadou pentru soră-mea, de ziua ei.

Ridică dispozitivul metalic în formă de disc, cu o săgeată mobilă fixată în mijloc. Se poate să fi fost o jucărie – arăta ca o versiune timpurie de *See n' Say*[2], din oţel. Dar, în loc de animale domestice, de jur-împrejur erau gravate simboluri geometrice. Avea un inel de fildeş agăţat de o sfoară.

— Arată bine, spuse.

— Ăă… bine… făcu Nick. Sunt sigur că surorii tale o să-i placă să primească o vechitură bizară în loc de ceva…

— Ceva nou, ambalat? Să fii sigur de asta! Nu se omoară după toată treaba asta corporatistă, tipic americană, comercializarea zilelor de naştere, îl întrerupse Mitch, jucându-se cu sfoara. Deci, cât face?

Nick ridică din umeri.

— Eu mă gândeam…

— Am doar zece la mine, spuse Mitch, scoţând portofelul din buzunarul de la spate. Dar pot să mă duc acasă să mai iau.

— Bun, deci care-i faza? îl luă Nick tare. Fata aia, Caitlin, te-a pus să faci asta? Ce puneţi la cale?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Mitch indignat, întinzându-i bancnota de zece dolari.

Nick oftă şi îi luă banii.

— Bine. Sper să-i placă surorii tale.

Când se apropie de garaj, Caitlin îl descoperi. Obiectul perfect.

Un magnetofon vechi, cu două benzi. Ditamai măgăoaia, cât o valiză, cu două role de bandă cât nişte farfurii, într-o strălucire de inspiraţie, îi apăru dinainte întreg proiectul de *deş-artă*. O să dezmembreze maşinăria,

---

2 Tip de jucărie lansată în anii '60 care reproducea diferite sunete asociate unor imagini; în traducere: „Priveşte şi spune!“ (N. trad.)

apoi o să desfăşoare cablurile şi restul pieselor peste drăcovenie şi în jurul ei. După care o să înfăşoare toată chestia asta cu bandă. Îi găsise şi un titlu.

Obsesia media.

Dădu fuga înapoi unde era Nick, scoţând banii din geantă, mânată de un impuls incontrolabil. Deşi îşi dădea seama că pica în aceeaşi capcană ca restul lumii, nu se putea abţine. Voia să cheltuiască doar zece dolari, dar se trezi întinzându-i o bancnotă de douăzeci lui Nick.

— Cât vrei pe magnetofonul ăla? îl întrebă. Ajunge atât? Mai am.

Nick se uită la bancnota din mâna ei, dar refuză să o ia. Clătină din cap doar.

— E o porcărie! Nu face niciun ban. Care-i problema cu voi?

Caitlin simţi că-i dau lacrimile.

— Nu ştiu! Nu ştiu! Doar ia banii şi lasă-mă să-l iau! Nu ştiu ce sunt în stare să fac dacă refuzi!

Nick întinse mâna spre ea ca-n transă, dar nu era clar dacă voia să ia banii sau să o ia de mână. Ultimul lucru care-i trecu prin cap lui Caitlin înainte ca Nick să o prindă de mână era că arăta ca o sălbăticiune prinsă în lumina farurilor.

Se dovedi că avea un motiv pentru asta.

Bărbatul aflat la volanul maşinii, un Buick rablagit, nu accelerase dinadins. Dar se simţise, deodată, aşa de zorit să ajungă la târgul de vechituri, încât nu se putu abţine. Aproape că nu realiză că urcase pe trotuar şi, pe moment, copacul care-i apăruse în faţă i se păru un inconvenient minor. Prin ploaia torenţială care se scurgea pe parbriz şi cu nişte ştergătoare uzate, nici măcar nu-i observă pe cei doi copii care-i stăteau în drum. Dar observă masa cu mărfuri din faţa garajului, scăldată într-o lumină pe care n-o putea descrie altcumva decât fascinantă.

Nick nici n-a avut răgazul să stea pe gânduri, a acţionat instinctiv. S-a împins în Caitlin, placând-o, chiar când maşina intra în plin în copac. Dacă ar fi ezitat doar o fracţiune de secundă, maşina i-ar fi strivit pe amândoi, dar Nick avusese reflexe îndeajuns de rapide pentru a fi salvaţi. Acum zăceau amândoi în iarba udă şi Caitlin se uita interzisă la el.

— Scuze că te întreb, dar am fost cumva la un pas de moarte?

— Mda, cred că da.

O ajută să se ridice şi se uitară amândoi lung la maşina care rămăsese cu botul şifonat înfipt în copac. Ciudat lucru, dar momentul imediat *după* ce fuseseră la un pas de moarte părea la fel banal ca momentul imediat *dinainte* de a fi fost la un pas de moarte. Nick îşi zise că gravitatea momentului avea să-l izbească mult mai târziu, după ce va fi avut răgazul să intre în panică.

Danny veni în fugă.

— A murit cineva? întrebă. Tata e la baie, dar îl chem dacă a murit cineva.

Şoferul îşi croi drum pe lângă airbaguri, coborî din maşină şi, în loc să se uite la vehicul, întrebă pe oricine era dispus să-i răspundă:

— Aici e târgul de vechituri? A mai rămas ceva?

Apoi se îndreptă spre masa aceea lungă, ca să scotocească printre ultimele resturi din adunătura lui Nick, cum făceau toţi ceilalţi. Nu mai rămăseseră decât bucăţi stinghere din obiecte care n-ar fi putut fi identificate nici când erau întregi, cu atât mai puţin acum, când se făcuseră ţăndări. Dar oamenii le tot cerneau, ca şi cum ar fi fost căutători de aur.

— Oamenii ăştia s-au ţicnit! spuse Caitlin, apoi adăugă: Am fost şi eu fix ca ei!

S-ar fi zis că şocul de-a fi scăpat la mustaţă de moarte o smulsese din starea bizară în care fusese, dar,

chiar şi acum, observă Nick involuntar, era atrasă din nou de magnetofonul din garaj şi o urmă într-acolo.

— Deja ţi-am dat banii pe ăsta, nu? îl întrebă Caitlin, postată în dreptul magnetofonului, atingându-l aproape posesiv.

Continuau să apară oameni din stradă, uzi ciuciulete. Mulţi nu purtau haine de ploaie şi nici măcar n-aveau umbrele. Păreau să fie atraşi de locul ăsta ca fluturii de o flacără.

Sau de un bec, îşi zise Nick.

Se întoarse spre becul imens, aflat pe suportul lui, care lumina garajul şi arunca umbre lungi, întinzându-se ca nişte spiţe spre puhoiul de lume care studia mărfurile. Era ceva cu lumina aia. Nu era tocmai hipnotică, dar avea ceva liniştitor. Te pătrundea. Nick simţea cum îl atrage, ca un soi de forţă gravitaţională secretă. Oare era o nebunie chestia asta?

Întinse mâna spre lampă, prinse întrerupătorul între degetul mare şi arătător şi închise.

Lumina se estompă, se mai vedea doar o licărire portocalie, palidă, înainte de-a se stinge cu totul. Şi, când se uită la oamenii care dăduseră iama în ce era pe masă, văzu că aceştia mai aruncau un ochi la vechiturile pe care le ţineau în mână, după care le puneau la loc pe masă.

— Păi, zise cineva, clar a fost o pierdere de vreme.

Restul lumii păru să-i dea dreptate, exprimând sentimente care mergeau de la dezamăgire la dezgust.

— Nu-mi vine să cred că am ratat meciul pentru chestia asta.

— Uitaţi-vă cum arată rochia mea! Sunt udă până la piele!

— Ce tupeu să numească treaba asta târg de vechituri!

— Am intrat cumva cu maşina în copac?

Niciunul dintre ei nu părea să-şi amintească faptul

că, doar cu o clipă în urmă, fuseseră dispuşi să-şi dea toţi banii pe care-i aveau pe orice puteau cumpăra.

Apropiindu-se de Nick, Caitlin inspiră adânc, cu un tremur.

— Mă simt mai bine acum.

— Bănuiesc că nu vrei magnetofonul ăla de fapt, este?

Caitlin se uită în jos, simţindu-se puţin vinovată.

— De fapt, îl mai vreau, zise, dar… nu-l mai vreau chiar aşa de tare.

Nick încuviinţă, băgând mâna în cutia cu bani şi scoţând de acolo o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Poftim, spuse, întinzându-i-o. Am scos destui bani, oricum. Poţi să-l iei gratis.

Fără tragere de inimă, Caitlin luă bancnota, clar tulburată de toată experienţa.

— Mulţam, zise. E prea mare să merg cu el în braţe. O să mă întorc mai târziu cu mama.

— Poate, când veniţi, aţi putea lua cina cu noi, îi sugeră Nick.

Dar Caitlin îi zâmbi stingherită, parcă cerându-şi scuze.

— Poate că o să iau doar magnetofonul.

— Sigur, spuse Nick, încercând să-şi ascundă şi stânjeneala, şi dezamăgirea. Păi, mulţumesc că ai venit.

Apoi fata se făcu nevăzută cât ai clipi, împreună cu toţi ceilalţi, care nu mai erau interesaţi de vechiturile de pe masă. Ultimul plecă bărbatul care intrase cu maşina în copac, iar asta pentru că trebui să adune şi să arunce în portbagaj bucăţi din bara de protecţie înainte de a se chinui să demareze, cu un airbag pleoştit în poală.

Ei bine, măcar Nick se putea consola cu un portofel neaşteptat de plin, deşi cumva i se părea că banii nu-i aparţin. Că îi furase printr-un şiretlic neintenţionat.

— Uau, exclamă taică-său, ieşind din casă şi văzând

toate chestiile disparate înşirate pe masă. A ieşit bine!

— Mda, spuse Nick, surprinzător de bine.

— Atunci putem să mergem să mâncăm ceva? întrebă Danny. Mi-e o foame de lup.

— Duceţi-văvoi – fac cinste, spuse Nick, întinzându-i tatălui său câteva bancnote din trusa de unelte. Doar să-mi aduceţi şi mie ceva. Eu rămân aici să strâng toată harababura asta.

În timp ce tatăl şi fratele lui se îndepărtau, Nick mută lampa uriaşă în casă, apoi ieşi din nou, cu un sac mare de gunoi. Dar, până să apuce să arunce nimicurile care mai rămăseseră, o ultimă maşină trase pe alee, un SUV de un alb orbitor, care părea uscat, în ciuda ploii. Un soi de iluzie optică, presupuse Nick.

Chiar când un fulger spinteca bolta, toate cele patru portiere se deschiseră simultan. Din maşină coborâră patru bărbaţi, înalţi toţi şi fiecare îmbrăcat într-o culoare pastelată – crem, verde-pal, turcoaz şi lila –, ca şi cum se pregăteau să ia parte la o paradă de Paşti. Dintr-o singură mişcare, aproape ca într-un dans, cei patru îşi desfăcură umbrelele.

Se îndreptară spre masa de picnic şi se postară de jur-împrejurul lui Nick, care încercă să nu se simtă – sau măcar să nu pară – intimidat.

— Ne cerem scuze că am întârziat, spuse cel mai înalt dintre cei patru. Am auzit în ultimul moment.

Unul dintre ceilalţi trei ridică un fluturaş şi citi de pe el:

— „Antichităţi, jucării vintage, mobilă, o grămadă de chestii marfă”.

Individul mai înalt purta un costum cu vestă, de culoarea vaniliei, pe când ceilalţi erau îmbrăcaţi în pantaloni de pânză şi cămăşi imaculate. Din cauza felului cum cădea lumina, poate, sau a contrastului dintre nuanţele pastelate şi vremea mohorâtă, părea că hainele

lor lucesc.

— „O grămadă de chestii marfă”, repetă tipul în costumul crem, apoi schiţă un zâmbet larg, glacial, care-i dădu fiori lui Nick. Îmi închipui că n-a venit nimeni pe furtuna asta, din păcate.

Ceilalţi trei începură să râdă, ca şi cum tovarăşul lor tocmai făcuse o glumă de care Nick nu se prinsese.

— Poate reuşim să te ajutăm să nu ieşi în pierdere, continuă individul, strecurându-şi mâna pe sub haină şi scoţând portofelul.

— De fapt… şovăi Nick, savurând momentul, am vândut aproape tot.

Tipului îi cam pieri zâmbetul care se dorea amical, lăsând în urmă un rânjet cam acru, iar ceilalţi se opriră din râs.

— Mda, continuă Nick, am avut o mulţime de vizitatori, în ciuda ploii. Îmi pare rău.

Individul în costum crem se uită la ceilalţi şi arătă din cap spre masa de picnic. Se răsfirară, studiind ultimele chestii rămase – în principal nimicuri personale pe care le adusese Nick cu el din Florida.

— Păi, neplăcut, spuse domnul Costum Crem, întori Îndu-se din nou spre Nick. Foarte neplăcut.

— Pentru voi, adăugă Nick.

Bărbatul făcu o pauză, apoi încuviinţă.

— Desigur. Pentru noi. Dar eşti un tip foarte norocos.

Îi revenise zâmbetul acela sinistru, aşa-zis „prietenos”.

— Ia spune-mi, se întâmplă cumva să le fi notat numele şi adresele persoanelor care au cumpărat obiectele?

— La un târg de vechituri? Sper că glumiţi.

Oricât de ciudată i s-ar fi părut această întâlnire, Nick nu-şi putu stăpâni râsul. Apoi se întoarse şi îi văzu pe ceilalţi bărbaţi adunând ce mai rămăsese pe masă,

strângând toate nimicurile şi chestiile paradite în cutii şi traiste scoase cine ştie de unde.

— Hei, exclamă Nick, ridicând vocea, ce faceţi?

— Nu-ţi face griji, îi spuse tipul în costum crem, punând o bancnotă de cincizeci de dolari pe masă, în faţa lui. Sunt sigur că asta le acoperă cu vârf şi îndesat valoarea.

Apoi băgă mâna în portofel şi scoase o carte de vizită care arăta impecabil, asemenea hainelor de pe el. O puse uşurel peste bancnotă.

— Dar, în caz că cineva vine să-ţi returneze vreun obiect, te rog să mă contactezi.

Nick clătină din cap.

— Nu, ăă, chiar nu cred că…

Bărbatul mai lăsă o bancnotă de cincizeci de dolari peste prima, prinzând cartea de vizită la mijloc.

— O să te recompensăm pentru efort. O să te recompensăm *foarte* generos.

Până să apuce Nick să răspundă, cei patru indivizi se urcară în maşină, cu sacii şi cutiile. Prin parbriz îl văzu pe domnul Costum Crem scoţând nervos telefonul mobil, în timp ce maşina se punea în mişcare pe alee, în marşarier. Apoi se auzi scârţâit de roţi pe asfalt şi şoferul schimbă vitezele. Maşina porni în trombă, cu geamurile fumurii trase, ascunzând pasagerii dinăuntru.

Nick se uită la cele două bancnote de cincizeci de dolari de pe masă. Nu prea mai avea ce face în privinţa asta, îşi zise, şi puse bancnotele lângă celelalte, în trusa de unelte.

— Gata cu ordinea, mormăi, făcând ghemotoc cartea de vizită şi aruncând-o în sacul de gunoi gol.

O OBIECTELE NU SE POT *REFUMA*

O lumină tremurândă. O uşă se deschide brusc. Flăcări, bum. Cuvinte înghiţite de vuietul, de trosnetul, de sfârâitul flăcărilor – Nick îi strigă ceva mamei lui – era chiar în urma lui acum o fracţiune de secundă –, dar o secundă se poate sfărâma într-un milion de direcţii diferite…

Nick se trezi în lumina palidă a zorilor, care pătrundea pe un gemuleţ mat aflat în capătul opus al mansardei. Sus de tot, cele patru planuri triunghiulare ale acoperişului se îmbinau într-un luminator în formă de piramidă, dar geamul fusese acoperit cu vopsea neagră. Îşi dăduse seama că e un luminator doar pentru că pe alocuri se cojise vopseaua. Chiar şi în plină zi, podul era cufundat într-o lumină crepusculară.

Acum, că scăpase de toate vechiturile, podul era relativ pustiu. Mai avea mult de lucru până să-i dea camerei aerul că este locuită. Patul şi măsuţa lui de scris – doar asta îşi permisese tatăl lui să-i ia deocamdată – păreau mici şi stinghere în încăperea altfel goală. Nick îşi imagină că avea să umple în curând camera cu mobilă, sigur va avea un televizor cu ecran plat, poate şi un aparat de pinball sau o masă de biliard.

Mda, îşi zise, *vrabia mălai visează*. Niciunul dintre lucrurile astea n-ar fi încăput oricum prin chepeng, chiar dacă şi le-ar fi permis.

Nick trase de el să se scoale, căscând şi scărpinându-se, şi se împiedică în pantofii şi hainele murdare rămase în drum. Trase de maneta care lăsa scara şubredă de la pod şi coborî greoi în holul de la etaj, apoi o porni spre scara principală care dădea în bucătărie.

Fratele lui se îndopa cu cereale, la masa din bucătărie, studiind atent ce scria pe cutie. Taică-său, încă în halatul de baie, stătea în dreptul uşii din spate, larg deschisă.

În prag stătea bătrâna de alături, îmbrăcată cu un pulover tricotat pe care scria „îmi iubesc mopsul”, în timp ce mopsul purta un pulover asortat pe care scria „îmi iubesc stăpâna”.

— Ar trebui să vă fie ruşine obrazului, îi spunea femeia tatălui lui Nick. Se pot produce accidente.

Sub braţ ţinea un obiect metalic, zgâriat, care arăta ca o minge de fotbal american. Era prăjitorul odios. Cumva, Nick sperase că n-avea să-l mai vadă niciodată.

— Ăă, spuse tatăl lui, încercând să-şi mobilizeze neuronii înainte de doza de cofeină, după cum scria, obiectele nu se pot refuma, returna… ăă, returna.

— Mă ocup eu, tată, spuse Nick, venind spre uşă.

Taică-său nu încercă să-l contrazică. O luă spre bufet în căutarea cafelei, fără să-şi dea seama că nu cumpărase încă.

— E vreo problemă cu obiectul achiziţionat, doamnă? o întrebă Nick.

— Nu încerca să mă vrăjeşti, îl repezi ea. Aşa sunteţi voi, ăştia din vânzări.

— Ăştia din vânzări?

Nick ridică mâinile, dezarmat.

— Eu sunt doar un puşti.

— Ne ademeniţi, ne trageţi pe sfoară şi ne lăsaţi cu buza umflată, fără pic de ruşine, îi dădu femeia înainte.

Nick habar n-avea ce tot spunea ea acolo, dar vocea ei era prea enervantă la o oră aşa de matinală ca să încerce s-o contrazică.

— Bine, spuse. îl puteţi returna. Cât vă datorez?

— Douăzeci de dolari.

— A dat cinci pe el, spuse Danny, cu nasul în castron.

Ţin eu minte.

— Cinci pentru prăjitor, restul pentru daune, se burzului femeia. Şi ar merita să te dau în judecată.

Nick băgă mâna în buzunar şi găsi cinci bancnote boţite de un dolar. I le întinse femeii.

— Poftim, cinci pentru prăjitor. Dacă vreţi mai mult, adresaţi-vă avocatului meu, zise, arătând spre Danny.

Femeia îi smulse bancnotele din mână, înciudată, şi îi trânti prăjitorul în braţe.

— Ce are, de fapt? o întrebă. V-a ars pâinea?

Femeia râse a pagubă.

— Testaţi-l, le spuse, rânjind ca într-o reclamă la gel pentru proteze. Sunt sigură că o să aveţi parte de un mic dejun în familie foarte special.

Odată plecată, Nick trânti prăjitorul pe bufet. Aparatul se clătină un pic pe picioruşele strâmbe.

Oare ar trebui să fac chestia asta? se întrebă, zgâindu-se la prăjitor. Probabil că nu.

— Ai de gând să faci pâine prăjită? îl întrebă Danny. Pen c-am găsit nişte gem în cămară. E verde.

— Ăla nu e gem, e jeleu de mentă, îi spuse Nick.

— Atunci cum de scrie „Căpşuni” pe el?

— Hmm, spuse Nick. Poate ar fi mai bine să nu-l mâncăm.

Studie prăjitorul, trecându-şi mâinile peste suprafaţa cromată. Acum, că se uita mai atent, observă nişte adâncituri şi şănţuleţe neaşteptate, care n-aveau nimic de-a face cu procesul prăjirii pâinii. Nici nu erau zgârieturi. Păreau să facă parte din design.

Dedesubt erau imprimate, cu un scris minuscul, de mână, cuvintele *Aparţine lui N.T.* Se întrebă dacă scrisul fusese acolo şi înainte şi realiză că nu-l interesa. Şi apoi mai observă un lucru.

— N-are ştecăr, spuse.

— Poate că e cu baterii? zise Danny.

— Hmm… Poate.

Nick scoase două felii de pâine albă, le strecură în fantele aparatului şi trase de maneta neagră. De cum băgă pâinea, prăjitorul începu să bâzâie şi cablurile dinăuntru se aprinseră.

— Pare să funcţioneze, spuse Nick, întrebându-se ce nu i-o fi convenit bătrânei. S-ar părea că e cu baterii, într-adevăr.

Într-o clipă, bâzâitul se transformă dintr-un zumzet înfundat într-unul ca de roi de albine şi apoi în vuietul unui motor de avion. Becurile din tavan se făcură ţăndări şi o rază de lumină de un albastru aprins ţâşni din prăjitor, aruncându-l pe Nick în peretele de vizavi. Apoi lumina albastră dispăru şi prăjitorul amuţi.

— Tată! ţipă Danny. Prăjitorul iar l-a omorât pe Nick!

Tatăl lui Nick, care ajunsese în cealaltă parte a casei în căutare de cafea, veni în goană în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. Ce-i cu luminile?

— Cred că prăjitorul are vreun scurtcircuit sau ceva, spuse Nick, scuturând din cap şi încercând să-şi limpezească gândurile.

— Super. O să văd dacă reuşesc să găsesc tabloul electric după ce vă duc pe voi la şcoală.

Nick se ridică şi îşi plecă puţin capul să vadă dacă avea o gaură fumegândă în piept, dar n-avea nimic. Orice o fi fost acea strălfulgerare de energie, nu era letală. Nici măcar nu-l durea.

Chiar atunci prăjitorul scoase un ţârâit şi pâinea ţâşni din el, făcută scrum.

HEISENBERG/DIRECTORUL

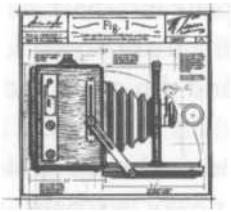

Dacă există un moment în viaţă în care îţi doreşti să nu ieşi în evidenţă în niciun fel, acela este prima zi după ce te-ai mutat la o altă şcoală.

Pentru Nick ar fi fost îndeajuns de neplăcut dacă ar fi venit din prima zi de şcoală, ca toată lumea, dar, dat fiind că începea în aprilie, era o necunoscută, un personaj misterios, o figură dubioasă dintr-o ţară străină, exotică. Fetele o să-l trateze cu precauţie, băieţii o să-l privească suspicios şi, cel mai probabil, toată lumea ura echipele lui favorite, cu care trebuia să ţină în secret de-acum. Nick nu reuşea să priceapă cum putea cineva să supravieţuiască mutării la o altă şcoală, în gimnaziu.

Îşi alese cu grijă hainele în dimineaţa aceea. Blugi cât mai comuni, fără vreo etichetă de firmă – în caz că tocmai marca aceea nu era bine văzută aici. Un tricou simplu, bej, care să se asorteze cu orice culoare ar fi purtat cei din preajma lui. În acea primă zi renunţă chiar şi la şapca lui de baseball cu însemnele echipei Tampa Bay Rays. Plănuia să plonjeze în apele pline de rechini ale acestei şcoli cât mai discret cu putinţă.

Din nefericire pentru Nick, Mitch era genul care plonjează astfel încât să stropească pe toată lumea.

De-abia intrase Nick în şcoală când auzi, hăt, din celălalt capăt al holului, o voce care acoperi orice alte conversaţii.

— Hei, Nick, salutare, sunt eu, Mitch! Hei, fraţilor, el e Nick – el e puştiul NOU-VENIT!

Toate privirile se întoarseră spre Nick, cu acel aer critic, caracteristic elevilor de-a opta; privirea aceea care spune „Nu eşti de-al nostru”, din cauza căreia mulţi profesori au nevoie de şedinţe de terapie pe termen lung.

— Te cheamă Nick? întrebă cineva. Deja avem prea mulţi de Nick.

— E drăguţ, o auzi pe o fată comentând.

— Ba nu, nu e, zise o alta.

Deodată holul îi apăru ca o încercare pe care o avea de trecut şi nici măcar nu se sunase.

Văzu câteva figuri cunoscute.

Iat-o pe Caitlin, înconjurată de braţul ca un tentacul al unui tip care părea prea înalt să fie într-a opta. Când Nick trecu pe lângă ea, fata schiţă acelaşi zâmbet firav, stingherit, pe care-l avusese şi când plecase de la târgul de vechituri. Se întorsese după magnetofon în seara aceea, în timp ce Nick era la duş, şi îl luase de la tatăl lui. Ştia că ea n-avea cum să fi planificat anume treaba asta, dar aşa părea.

Mai era şi fata cu codiţe pe care o văzuse înainte la târg. Acum îl studia ca şi cum ar fi fost o halcă de carne pe care se gândea s-o cumpere de la piaţă. Nici nu-şi amintea dacă fata se prezentase de fapt.

Iată-l şi pe Vince, care-l salută pe un ton lipsit de expresie, demn de Lurch din *Familia Addams*:

— Bun venit la cea mai jalnică şcoală de pe planeta asta – sau oricare alta.

Şi, desigur, în capătul holului era Mitch, care, practic, prin ceea ce spusese îl transformase pe Nick într-o ţintă pentru bătăuşi.

— Amice, te aşteptam, îi spuse Mitch.

Apoi se întoarse spre un puşti apatic de lângă el.

— Hei, l-ai întâlnit pe puştiul cel nou?

Nick îl înşfacă pe Mitch de braţ şi îl trase de lângă mulţimea adunată.

— Deja ai întrebat pe toată lumea chestia asta. Te rog, nu mai întreba încă o dată.

— Scuze, spuse Mitch. Încercam doar să te ajut. Ştiu cât de greu este să te muţi la o altă şcoală.

Apoi se întoarse spre un tip atletic, care tocmai trecea pe lângă el.

— Nick e din Tampa. Probabil că ţine cu Buccaneers[3],

3 Tampa Bay Buccaneers, echipă de fotbal american. (N. trad.)

este?

Moment în care Nick auzi de undeva din spate:

— Sunt naşpa! – confirmarea supremă a faptului că devenise un paria.

În schimb, tipul solid trecu pe lângă el fără să scoată o vorbă, izbindu-l zdravăn, mai să-i zboare cărţile din braţe. Nick n-ar fi ştiut să spună dacă fusese cu intenţie sau individul era pur şi simplu împiedicat, dar îl izbise cu destulă forţă cât să-l împingă în dulăpioare şi să-i zdruncine ţeasta.

Mitch nu observă.

— Ascultă, spuse chiar când se suna, am ceva să-ţi arăt.

— Poate altă dată, bine?

Nick scutură din cap, pentru a-şi mai limpezi gândurile, şi încercă s-o pornească spre prima oră în şcoala de-acum de coşmar, dar Mitch se ţinea scai de el.

— E vorba despre chestia pe care am luat-o de la târgul de vechituri. E ceva ciudat cu ea.

Nick se gândi la Femeia cu Prăjitorul şi trase aer în piept.

— N-am zis niciodată că merge când ai luat-o. Obiectele nu se pot…

— …returna, ştiu, spuse Mitch, clătinând din cap. Dar nu vreau s-o returnez. Trebuie doar să-ţi arăt ce ştie să facă.

Băgă mâna în ghiozdan şi se chinui să scoată dispozitivul de acolo. Între timp, holul se golise aproape de tot.

— Mă jucam aseară cu ea, ştii, înainte s-o împachetez pentru sora mea. Haide, trage de sfoară!

Fie şi pentru a scăpa de el, Nick prinse de inelul de fildeş, trase sfoara şi-i dădu drumul.

— Mitch, începu Nick, chiar nu pot să fac asta acum, trebuie să…

— …*Verifică ce e în buzunar, înainte să fie prea târziu,* spuse o voce aspră, cu inflexiuni metalice, din maşinărie.

— Ai auzit? îl întrebă Mitch, entuziasmat. Ascultă maşinăria, amice. Fă ce-ţi zice!

Dar, cum tocmai stătea să se sune pentru ultima dată înainte de oră, Nick n-avea chef de orice farsă încerca Mitch să-i facă.

— N-o să ascult o maşinărie imbecilă.

Şi se strecură pe lângă Mitch, grăbit să ajungă la oră, pe ultima sută de metri.

Se îndreptă spre primul loc pe care-l găsi – o bancă aflată mai în spate. Şi, în timp ce în clasă se făcea linişte, se furişă acolo, neobservat.

„Am revenit la planul iniţial", îşi zise. Până când începu să-i sune mobilul din buzunar, pentru că uitase să-l oprească.

Şi din nou toate privirile se întoarseră spre el.

— Al cui telefon sună? întrebă profesorul, sever. Să mi-l aducă imediat!

Şi de undeva din clasă auzi pe cineva spunând:

— Ha-ha, puştiul cel nou deja o să se aleagă cu o pedeapsă.

Mâncarea de la cantină este la fel în tot universul. Transcende timpul şi spaţiul, ca o constantă universală. Şi, deşi Nick tânjea după lucruri familiare, aspectul ăsta îndeosebi nu era cine ştie ce consolare. Când identifică în sfârşit cantina, era ultimul la rând.

— Următorul, ce primiţi, aia e, nu puteţi schimba, n-am chef de de-astea, zise una dintre doamnele de acolo, îmbrăcată în uniforma albă, ca de infirmieră, pe care o poartă toţi cei care servesc la cantină.

Distribuia porţiile rapid, cu multă abilitate, astfel că rândul mergea mult mai eficient decât se întâmpla la şcoala lui Nick, la el acasă.

Nu, trebui să-şi reamintească Nick, *acum acasă e aici*.

— Nu-mi place deloc când doamna Planck e prost dispusă, spuse fata din faţa lui Nick. Mereu mă trezesc cu ceva ce-mi dă mustrări de conştiinţă în farfurie.

Era fata cu codiţe. De aici, de aproape, îşi dădu seama că părul ei era pieptănat cu cărare, una trasată la milimetru, care părea să-i împartă ţeasta în două. Chiar şi aşa, codiţele îi stăteau un pic şui, ca o poză pe care pur şi simplu nu reuşeşti s-o fixezi drept pe perete.

— Eu sunt Petula, spuse, întinzându-i mâna lui Nick. PEtula, accentuat ca „pepene”, nu PeTUla, ca „petunie”.

— Eu sunt Nick, de la…

Hotărî să nu-şi mai ducă la capăt propoziţia.

— Cu „kw sau fără? îl întrebă Petula. Chestiile astea contează.

— Cu.

Petula se întoarse şi o văzu pe doamna Planck punându-i mâncarea în farfurie.

— Primeşti vită, îi zise femeia. Tocmai s-a terminat peştele. Iar acum să nu-mi vii mie cu plângeri, că nu eu fac aprovizionarea.

— La desert aş vrea… începu Petula.

— Ce primeşti, aia e, îi spuse doamna Planck, punându-i pe tavă o porţie de budincă Jell-O.

Petula se uită la Nick şi îi arătă cu degetul sfera roşiatică.

— Ce ţi-am zis? spuse, deşi Nick nu-şi dădea seama de ce gelatina îi dădea mustrări de conştiinţă.

Chiar şi aşa, fata o aruncă la coş în drum spre ieşire.

Văzând că Nick era ultimul, doamna Planck se opri o clipă să-şi tragă sufletul şi să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte înainte să-l servească.

— Eşti nou pe-aici sau doar te-ai tuns şi acum îţi văd pentru prima dată faţa?

— Sunt nou, îi spuse Nick. Ştiţi, cred că fetei dinainte nu-i place gelatina.

— Ştiu, spuse doamna Planck. Petula n-are nevoie de desert. E îndeajuns de agitată şi fără să mănânce zahăr.

Îl măsură din priviri.

— Aşadar, s-au schimbat lucrurile, sau e la fel de neplăcut să fii nou-venit?

Nick zâmbi, încântat de tonul ei direct.

— Cam la fel, da.

Femeia îi puse un polonic dintr-o chestie dubioasă cu vită în farfurie, apoi îi mai dădu o porţie.

— Ştii ce, pentru că sunt bine dispusă, o să-ţi dau câteva ponturi.

— Parcă ziceaţi că sunteţi prost dispusă.

— Nu m-ai ascultat. Am zis că n-am *chef de* de-astea.

Îi arătă mesele din cantină.

— A treia masă din stânga? E blestemată. Indiferent cine se aşază acolo, nu se sfârşeşte cu bine. Nimeni n-a făcut legătura asta în afară de mine.

Îi arătă o altă masă.

— Rândul din spate, a doua masă cum intri, acolo stau oamenii care se cred populari, dar nu sunt. Dacă stai cu ei, n-o să-ţi mai ajungă nimeni cu prăjina la nas.

Îi arătă o altă masă.

— Rândul din faţă, în mijloc. Acolo sunt viitorii directori executivi ai unor companii de *Fortune 500*[4]. Să nu te iei după câte coşuri au acum.

Nick încercă să absoarbă informaţiile şi să observe figurile şi locurile.

— Deci, ţinând cont de toate astea, eu unde mă aşez? o întrebă.

— Nu contează. Din experienţa mea, locul te găseşte pe tine.

---

4 Clasament, întocmit de revista Fortune, al celor mai mari companii americane.

Şi îi mai puse o grămăjoară de mâncare de vită în farfurie. Apoi se aplecă peste vitrină şi îi şopti:

— Dar, dacă vrei cu adevărat să fii acceptat cum n-a fost acceptat niciun puşti până acum, o să-ţi spun ce ai de făcut.

Nick se dădu mai aproape.

— Vă ascult!

— Îl vezi pe puştiul de-acolo? Cel tuns periuţă?

Nick văzu că arată spre un puşti solid, care stătea cu spatele la ei, la o masă cu alţi puşti bine făcuţi. Era o masă de opt persoane, dar păreau să încapă doar patru.

— Du-te la el, continuă doamna Planck, şi răstoarnă-i toată tava cu mâncare în cap.

— Poftim?! aproape că ţipă Nick.

— Ce îţi ofer eu aici e aur curat, puştiule, îi spuse doamna Planck. Aur curat! Şi nu fac chestia asta pentru oricine.

Nick rămăsese holbându-se la ea, tot deschidea şi închidea gura fără să poată spune nimic.

— Dar tipul ăla e de două ori cât mine, îngăimă în cele din urmă. O să mă termine.

— Crede-mă pe cuvânt, îi şopti doamna Planck.

Nick citi în ochii ei ceva care-i spuse că putea să aibă încredere în ea.

Intră încet în sala de mese şi, pe măsură ce se apropia de masă, realiză că era acelaşi puşti plin de muşchi care-l îmbrâncise ca un marfar în dimineaţa aceea, în hol.

Nick înghiţi în sec. Simţea că-i vine pe gât prânzul pe care nici nu-l luase încă. Dar îşi puse încrederea în doamna de la cantină şi, în momentul în care trecea pe lângă omul-marfar, îşi lăsă tava într-o parte şi-i turnă ditamai porţia triplă de naiba ştie ce cu vită, piure şi Jell-O, nu doar peste cămaşă, ci şi în cap, pe umeri şi în poală.

— Ce…? Ce…? exclamă puştiul solid.

— Ups. Pardon.

Băiatul se ridică, era cu un cap mai înalt decât Nick şi tremura tot de furie, ca un dispozitiv termonuclear care şi-a început numărătoarea inversă.

Şi Nick ajunse la convingerea că oraşul ăsta încerca să-l omoare. Mai întâi o păţise cu prăjitorul în cădere liberă. Apoi maşina care patinase pe ploaie, cât pe-aci să-i pironească pe el şi pe Caitlin de copac. Şocul electric de azi-dimineaţă. Şi acum faza asta.

Iar apoi, de undeva din spatele lui, cineva începu să aplaude. Apoi încă cineva. Şi aplauzele se răspândiră în toată cantina. În timp ce mărfarul încremenise, prea furios ca să facă altceva decât să scoată fum pe nări, toată lumea începu să aclame.

Se sună şi, pe măsură ce elevii ieşeau rânduri-rânduri din cantină, puşti pe care nu-i cunoştea veniră la Nick şi îl bătură pe spate.

— Hei, frate, a fost o fază antologică!

— Heisenberg şi-o merita la greu.

— Mda, spuse altcineva. Îmi doream să fac chestia asta de ani de zile, dar niciodată n-am avut tupeul.

Nick se trezi, practic, luat pe sus de mulţime. Uitându-se în urmă, o văzu pe doamna Planck ascunsă după tăvile care ţineau mâncarea caldă, cu braţele încrucişate la piept, zâmbindu-i triumfător.

Spre sfârşitul ultimului curs, Nick a fost chemat de la oră. Bănuia că are legătură cu figura pe care o făcuse la cantină şi fu sigur de asta când îşi văzu tatăl cu directorul şcolii.

— A fost un accident, exclamă Nick. N-am făcut-o dinadins. Şi, oricum, n-a fost ideea mea.

— Ia loc, Nick, îi spuse directorul, pe care nici măcar nu aflase cum îl cheamă. Pare să fie o problemă cu situaţia ta şcolară.

— Ce fel de problemă? întrebă Nick, prea speriat ca

să se aşeze.

— Problema e că nu există.

— Poftim? întrebă tatăl lui Nick.

— Conform celor de la Şcoala Gimnazială Tampa Heights, spuse directorul, cu ochii la monitor, nu au niciun elev pe nume Nicholas State. Nu apare nici la şcoala aceea, nici în tot districtul. Şi, deşi am găsit cincisprezece persoane numite Nick State pe Spacebook, niciuna nu arată ca tine.

— Poftim? întrebă Nick. Am pagină de Spacebook. Exist.

Directorul ridică mâinile.

— În regulă. Hai să ne calmăm acum! Nu e nevoie să chem poliţia.

Desigur, asta nu avu deloc rolul de a-l calma pe tatăl lui Nick.

— Deci, e o eroare tehnică în sistemul dumneavoastră. Şi ce-i cu asta?

În acel moment, directorul începu să râdă în hohote.

— Suntem în Colorado Springs, aici se află NORAD[5]. La noi nu apar erori tehnice.

Apoi se încruntă.

— Deci ce vreţi să spuneţi? îl întrebă tatăl lui Nick.

— Doar declar ceva ce este evident. Dumneavoastră şi fiii dumneavoastră nu sunteţi cine pretindeţi a fi.

— Poftim – a dispărut şi situaţia şcolară a lui Danny?

— Problema asta va trebui s-o discutaţi cu şcoala primară.

Directorul nu mai avu prea multe de zis, continuând doar să se uite bănuitor la ei şi să facă ameninţări voalate, până când tatăl lui Nick ieşi ca uraganul, pornind spre

5 North American Aerospace Defense Command (Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospaţială), organizaţie înfiinţată de Statele Unite în cooperare cu Canada, care acţionează ca un sistem de control aerospaţial şi avertizare aerospaţială pentru America de Nord. (N. trad.)

maşină.

Nick merse să-şi ia cărţile din dulăpior. Cursurile se sfârşiseră de douăzeci de minute şi holul era practic pustiu. În sfârşit, Nick îşi dădu frâu liber frustrării şi trânti uşa de la dulăpior – doar spre a descoperi pe cineva postat acolo, umplând tot holul, blocându-i orice cale de scăpare.

Heisenberg.

Nick ştiu, fără urmă de îndoială, că avea să ia o bătaie de zile mari.

Heisenberg, cu o expresie ucigătoare pe faţă, o porni spre el. Şi, până să apuce Nick să spună ceva, Heisenberg îl luă pe sus… şi îl strânse într-o îmbrăţişare ca de urs.

— Mulţumesc, îi spuse Heisenberg. Mi-au spus cei de la cursul de stăpânire a furiei că o să mă pună la încercare. Ei te-au trimis, nu-i aşa?

Nick încercă să răspundă, dar băiatul îl îmbrăţişa atât de tare, încât de-abia putea respira.

— Acum am trecut testul, îi spuse Heisenberg, cu lacrimi în ochi. N-am fost niciodată aşa de fericit.

Apoi îl lăsă pe Nick jos şi dădu fuga după nişte şerveţele.

O DOI, ZECE, DOI, ZECE

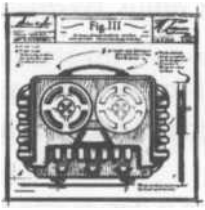

Jaitlin îl evitase pe Nick toată ziua. Avusese motivele ei, care aveau puţin de-a face cu Nick şi foarte mult de-a face cu obiectul pe care-l cumpărase de la târgul de vechituri.

În ajun, duminică, plănuise să lucreze toată dimineaţa la opera ei de artă. Îşi luase costumaţia pentru făcut chestii praf şi întinsese o prelată în garaj, plasând bietul magnetofon fără apărare în mijloc. Se apropie de el,

ridicând barosul, întrebându-se de câte ori va trebui să-l lovească pentru a-l boţi exact cât trebuia.

Dar nu mai folosise niciodată un magnetofon până atunci şi, trebui să recunoască, o intriga. Oare era posibil ca obiectul să mai funcţioneze?

Căută cablul şi descoperi că nu avea. Dar, când apăsă pe butonul „play”, discurile se rotiră şi banda se răsuci peste capul de redare. Părea să nu fie nimic înregistrat pe ea.

Opri banda, conectă microfonul şi apăsă pe „înregistrare”.

— Doi, zece, doi, zece. Vă vorbeşte Caitlin Westfield. Doi, zece, doi, zece.

Apoi o derula de la început, urmărind cum ceasul revenea la.000 şi-i dădu drumul din nou.

— Doi, zece, doi, zece, se auzi spunând în grilajul boxei. Vă vorbeşte Caitlin Westfield şi chestia asta e o pierdere de timp.

Fu cât pe-aici să-i scape partea asta, pentru că, sincer vorbind, nu asculta foarte atent şi *chiar* se gândise că era o pierdere de timp.

— Ciudat, îşi spuse şi decise imediat că nu auzise bine.

Porni din nou banda. Când auzi şi a doua oară acelaşi lucru, conchise că asta spusese de fapt, pentru că ce altă explicaţie putea exista, de fapt?

Doar spre a-şi dovedi treaba asta, apăsă din nou pe „înregistrare”.

— Doi, zece, doi, zece. Fac încă o probă cu maşinăria asta idioată, ca să pot s-o fac praf şi să termin cu ea.

Vocea ei din înregistrare spuse:

— Doi, zece, doi, zece. Fac încă o probă cu maşinăria asta idioată, ca să nu intru în panică.

Acum Caitlin începea să intre în panică.

Dacă era vreun soi de scamatorie, nu exista nicio

explicaţie. Inima începu să-i bată mult mai repede decât era sănătos. Apăsă din nou pe „înregistrare” şi, pe măsură ce benzile se roteau, se uită la maşinărie din toate unghiurile, să vadă dacă era ceva cât de mărunt ieşit din comun la ea.

Chiar atunci îi sună mobilul.

Îl scoase din buzunar şi se uită la el. Era Théo. Prietenul ei avea talentul să o sune în cele mai nepotrivite momente. Puse telefonul pe speaker şi îl lăsă jos, ca să aibă mâinile libere pentru a examina dispozitivul.

— Bună, Caitlin, eu sunt.

— Bună.

— Ce faci?

— Un proiect de artă.

— O! Pentru că o parte dintre noi ar vrea la mall. Am putea merge la filmul acela horror nou, eventual.

— Mi-ar plăcea, dar sunt cam prinsă, îi spuse Caitlin. Treci mai târziu pe aici?

— Mda, sigur, putem să pierdem vremea.

— Pa, Théo!

— Pa!

Abia după ce închise telefonul realiză că aparatul înregistra în continuare.

Îl opri, se uită cel puţin un minut la el, refuzând să creadă că-i trecea prin cap ce-i trecea prin cap – şi realiză că, dacă era aşa cum credea ea, era o chestie epocală.

Apoi derulă banda până la.000 şi-i dădu drumul.

— Bună, Caitlin, eu sunt.

— Bună.

— Orice-ai face nu contează, dar tre’ să-ntreb totuşi, deci zi-mi.

— Un proiect de artă – nu că ţi-ar păsa de vreunul dintre lucrurile importante pentru mine.

— O! Pentru că nu vreau să fiu singurul tip de la mall care-a venit fără prietenă. O să ne sărutăm la film.

— Sună oribil. Deja sunt cu gândul la altceva, dar poţi să treci mai târziu, pentru că atunci chiar s-ar putea să fiu îndeajuns de plictisită.

— Mda, sigur, putem să ne sărutăm atunci.

— Pa, Théo!

— Hmm, mă întreb ce avem de mâncare la prânz.

Calm, Caitlin opri aparatul, îl înfăşură în prelată, apoi îl duse în spatele garajului şi aruncă toată chestia la gunoi.

Apoi se întoarse în dormitor, trase draperiile şi se ascunse sub aşternuturi.

Dispozitivul rămase la coş nouăzeci de minute bune, până să-l scoată de acolo şi să-l care în camera ei. Nu ştia ce era sau de ce putea face chestia pe care o făcea. Dar nu mai exista nicio îndoială – cumva acest magnetofon vechi lua lucrurile pe care le *spuneai* şi le transforma în ceea ce *gândeai*.

Ba, mai mult, maşinăria părea să meargă mai adânc, ajungând până la ceea ce *simţeai* – lucruri pe care nici măcar nu ştiai că le simţi până nu le auzeai reproduse.

Pentru o fată cum era Caitlin, al cărei suflet era înfăşurat în atâtea straturi de disimulare, încât nu ştia niciodată exact ce simţea de fapt, maşinăria asta avea să-i aducă fie salvarea, fie pierzania.

Luni, în timp ce Nick se chinuia să-şi găsească locul în şcoală, Caitlin se lupta cu punctul slab pe care îl lăsase magnetofonul în armura ei. Faţada creată cu grijă pe care o prezenta lumii nu ţinea decât dacă ea credea sincer că era persoana pe care o proiecta.

Se credea genul de fată care nu se ţine de jocuri, care spune verde în faţă ce gândeşte. Dar, prin natura sa imposibilă, magnetofonul îi sugera că existau părţi ale fiinţei ei pe care nu le cunoştea pe deplin.

Caitlin fusese dintotdeauna o fire neînfricată. Dar chestia asta o înfricoşa.

Toată ziua, gândurile i se întorceau spre puştiul ăsta

nou-venit, Nick. La felul cum acea lumină stranie o atrăsese inexorabil, pe ea şi pe toţi ceilalţi, spre târgul de vechituri.

Nick îi salvase viaţa într-un mod eroic. Încercă să şi-l imagineze pe Théo făcând acelaşi lucru, dar nu reuşi. Nu că Théo n-ar fi fost un tip de treabă, doar că nu era genul ăla de tip.

Avea senzaţia acută că plutea ceva în jurul lui Nick. Energia din şcoală părea să se schimbe în preajma lui. îl umilise până şi pe Heisenberg.

Spre sfârşitul zilei, interesul pe care i-l trezea Nick ajunsese să o tulbure mai mult decât orice, aşa că se hotărî să păstreze o distanţă sănătoasă şi să nu-l lase în niciun caz să intre în viaţa ei.

În după-amiaza aceea, lumea lui Nick avea mai puţin de-a face cu obiectele cu puteri inexplicabile de la târgul de vechituri şi mai mult cu tema inexplicabilă la mate. În ciuda spuselor lui Vince cum că şcoala era jalnică, era cumva mai puţin jalnică decât şcoala la care mersese Nick în Tampa, pentru că elevii de-a opta din Colorado Springs erau avansaţi la matematică. În camera lui din pod, Nick se străduia să-i prindă din urmă, pentru că, indiferent dacă directorul îl credea sau nu, exista cu adevărat.

Danny, în schimb, interpretă faptul că nu exista oficial drept scuza perfectă să nu-şi facă tema.

— Nu ţi se întâmplă în fiecare zi să fii şters, zise. O să profit la maximum.

Nick trebuia să recunoască – pentru o persoană care nu exista, chiar făcuse o impresie în prima zi de şcoală la Gimnaziala Rocky Point. Habar n-avea cum urmau să decurgă lucrurile în a doua zi. Nu doar pe plan şcolar, ci şi social. Îi veni în minte figura lui Caitlin – şi cea a prietenului ei. Théo era înalt, în principal datorită faptului că avea un gât lung, cu un măr al lui Adam cât pumnul lui Nick. El, în schimb, încă nu se înălţase, deşi tatăl lui

insista că era ceva inevitabil, ce ţinea de ADN.

— Totul ţine de percepţie, îi spusese tatăl lui. Gândeşte-te că eşti înalt şi o vor crede şi alţii.

Nick se îndoia că orice formă de sugestie mentală ar funcţiona asupra unei fete cum era Caitlin.

Când făcu o pauză, coborî şi îşi văzu fratele în curtea din faţă, aşteptându-l pe tatăl lor să se întoarcă după o zi de depus CV-uri. Danny arunca absent o minge de baseball în sus, fără a o şi prinde de fiecare dată.

Nick oftă. Danny se născuse după ce vremurile de glorie ale tatălui lui în liga întâi se încheiaseră, dar tot îl fascinau. Wayne State fusese un aruncător excelent, dar, din păcate, era cunoscut mai mult după porecla lui, „Wayne Uite-o Nu-i”. Se alesese cu ea în urma unor lovituri nu tocmai strălucite la meciuri în deplasare contra unor echipe din Liga Naţională, când un aruncător nu-i putea pasa jucătorului aflat la bătaie şi trebuia să efectueze singur lovitura. Tatăl lui a rămas cu acea poreclă nedorită mult timp după ce renunţase la tricoul echipei. Nick era, la rândul lui, un aruncător bunicel, precum şi un atacant bun. De fapt, fusese vedeta echipei lui de juniori din Tampa. Dar în cazul lui Danny nu se manifestase vreun talent precoce la sport.

Danny mai scăpă o dată mingea şi Nick decise că tema lui mai putea să aştepte. Ieşi din casă, alăturându-i-se fratelui său.

— Hei, îi strigă, pentru pase trebuie să joci în doi!

Danny îi aruncă mingea.

— Avem nevoie de mănuşi, îi spuse lui Nick. Tata a zis că mănuşa lui veche este într-o cutie la subsol, dar nu vreau s-o folosesc. Probabil că miroase a fum.

Nick îi aruncă uşurel mingea şi Danny o prinse.

— Dă-te mai în spate, îi spuse Danny şi Nick se conformă.

Chiar şi aşa, trebui să se întindă s-o prindă pe

următoarea. Măcar frate-său avea putere în braţ. Nick îi aruncă mingea pe sub mână. De data asta, Danny o scăpă.

— E vorba de atitudine, spuse Danny. În Colorado aerul e rarefiat. Mingea face chestii ciudate.

— De altitudine, vrei să zici, îi spuse Nick, în timp ce Danny îi aruncă din nou mingea, cu atâta entuziasm încât Nick trebui să sară ca să o prindă. Fă un pas încoace când o arunci, îi spuse, aruncându-i mingea înapoi.

— Păi, fac.

— Cu celălalt picior.

— E aiurea aşa.

— Nu mă mai contrazice şi fa ce-ţi zic.

— Nu eşti mama. Nu poţi să-mi spui ce să fac!

Nick îi înfruntă privirea lui Danny pentru o clipă, apoi trebui să se uite în altă parte. Privirea fratelui său părea să-l acuze.

În momentul acela observă un SUV familiar, alb imaculat, care înainta mult prea încet, vădit ameninţător.

Habar n-avea ce să creadă, dar, chiar dacă ar fi avut, ideea i-ar fi fost zburată din minte de mingea de baseball care-l păli fix în copcile de pe frunte.

— Au!

Nick se întoarse spre fratele lui mai mic, care părea deopotrivă îngrozit şi încântat.

— Danny, chiar m-a durut!

— Scuze, n-am vrut să te lovesc unde te-a izbit prăjitorul. Ţinteam doar capul.

Apoi îşi lăsă privirea în pământ.

— Am fost sigur că o s-o prinzi. Tu prinzi orice.

Nick realiză că îl durea sufletul să ţipe la el. Şi, când se uită din nou spre stradă, SUV-ul dispăruse.

Tatăl lor ajunse acasă după câteva minute, cu mâncare la pachet şi câteva piste vagi privind posibile locuri de muncă.

— Când vine vorba de jucători de baseball care s-au

retras, le spuse, oamenii te privesc chiorâş, mai ceva ca aruncătorii din cele mai prăpădite echipe.

În Tampa se pricepuse de minune să găsească „una, alta”, dar s-ar fi zis că nu prea era rost de una, alta pe-aici.

În timp ce se îndreptau toţi spre casă, Nick observă un dreptunghi mic, alb, în prag. După ce tatăl şi fratele lui intrară, se aplecă să-l ridice. Era aceeaşi carte de vizită, a unui anume dr. Alan Jorgenson. Şi Nick îşi dădu seama, după încreţiturile netezite, că era aceeaşi carte de vizită pe care o aruncase la gunoi în ziua cu târgul.

O OBIECTE DE INTERES

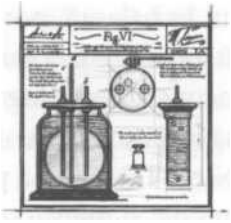

I problema, când ai prea multe variabile în orice ecuaţie, este că numărul de posibile soluţii începe să pară infinit. Deşi computerele ultraperformante pot face calcule până la a nu ştiu câta zecimală, este nevoie de un salt al intuiţiei umane spre a reduce pagini de calcule la ceva extrem de simplu, cum ar fi $E = mc^2$. Cu cât e mai simplă soluţia, cu atât mai greu este să ajungi la ea.

Târgul de vechituri al lui Nick generase mai multe variabile decât literele care le-ar fi putut defini, alcătuind un paravan de diversiuni menit să ascundă adevărul: că o minte ştiinţifică strălucită descoperise deja o soluţie elegantă.

O astfel de variabilă – una destul de insistentă – se înfăţişă acasă la Nick în cursul serii.

Mitch apăru la uşa casei lui Nick după cină, cu chestia masivă, vorbitoare, sub braţ.

— Amice, ai devenit eroul meu, îi spuse lui Nick, gâfâind.

Părea să fi pedalat până aici la viteză maximă.

— Faza cu Heisenberg va dăinui în legendă mult după ce noi, muritorii de rând, vom fi decedat.

— Mulţam, spuse Nick, zâmbind involuntar.

Dacă puneai totul în balanţă, poate că Mitch nu era un prieten chiar rău, odată ce treceai peste faptul că era o pacoste. Şi, până acum, fusese singurul care făcuse un efort. Asta trebuia să însemne ceva.

— Hei, îi spuse Nick. Tocmai mă pregăteam să…

— Să bei ceva? îmi dai şi mie?

Şi, deşi nu asta voia să spună Nick, se dovedi a fi o strategie bună.

— Sigur. Intră!

În drum spre bucătărie, Nick numără în gând câte secunde putea să reziste Mitch fără să zică nimic. Ajunse până la şapte.

— Deci, chestia asta, spuse Mitch, scuturând jucăria vorbitoare. Îţi spun sincer, Nick, e de necrezut! Vreau să zic, ce ţi-a spus la şcoală a fost util, nu-i aşa?

Nick ridică din umeri.

— Bănuiesc că ar fi putut fi.

Se gândi la cum îi sunase mobilul şi se întrebă dacă mai trebuia să-şi facă orele de pedeapsă dacă nu exista.

— Vreau să zic, *ştie* chestii.

Mitch îi întinse obiectul.

— Trage de sfoară.

Nick deschise frigiderul, în care se afla o sticlă de suc de mere. O luă de pe raft şi-i deşurubă capacul.

— Haide, Nick, trage numai de sfoară.

Oftând, Nick întinse mâna, trase de sfoară şi-i dădu drumul.

— Bine, dar chiar cred…

Maşinăria spuse:

— N-ar trebui să bei chestia aia.

De data asta, Nick se uită curios la Mitch, apoi se

uită la sucul din care se pregătea să bea.

Ar fi zis că e doar suc de mere nefiltrat, dar acum, că se uita mai bine, culoarea părea un pic aiurea. Mirosi şi-l izbi un damf acru, de rânced. Ameţit, lăsă sticla pe bufet.

— Danny! strigă. Sucul ăsta e adus de tata azi?

Danny băgă capul pe uşă şi studie vasul.

— Chestia aia? Neah, probabil că e de ani de zile acolo. Tata crede că e una dintre probele de urină ale mătuşii Greta.

Nick dădu din cap.

— Mulţam. Doar asta voiam să ştiu.

Simţind că-l ia cu rău de la stomac, şi nu doar din cauza asta, Nick luă aparatul vorbitor din mâna lui Mitch, care zâmbea cu un aer de triumf absolut.

— Vezi? Ţi-am spus eu, îi zise Mitch. Chestia asta nu e atât un *See n Sayy* cât mai curând un fel de *Shut Up n Listett*[6].

Nick lăsă obiectul pe masă, ţinându-l cu o mână şi trăgând de sfoară cu cealaltă, şi spuse:

— Tata…

Şi maşinăria spuse:

— Ar trebui să se apuce din nou de baseball.

— Tatăl tău a fost jucător de baseball? îl întrebă Mitch.

Nick încuviinţă.

— Acum mult timp.

Se uită la aparat.

— Cum face chestia asta?

— Nu ştiu, zise Mitch. Era în podul casei *tale*.

Atunci Nick îşi aminti de prăjitor, de cum spărsese toate becurile din casă, fără a fi conectat direct la vreo priză. Şi cum carbonizase şi feliile de pâine pe deasupra.

Dacă acestea nu erau singurele obiecte neobişnuite?

Nick se uită la Mitch, care era în continuare prea

---

6 „Taci şi-ascultă“. (N. trad.)

încântat de sine şi de obiect ca să observe imaginea de ansamblu. Îşi scoase şapca de baseball şi se scărpină pe cap, ca şi cum asta i-ar fi putut stimula memoria. Cine cumpărase diversele obiecte de la târgul ăsta de vechituri? în afară de Mitch, îşi mai amintea doar două nume.

— Mitch, ştii cumva unde stau Vince şi Caitlin?

Deşi se întunecase de mult când ajunseră la Vince, casa în sine răspândea o lumină perpetuă, ca ziua. Era luminată de mult prea multe reflectoare de grădină, menite să o facă „să sară în ochi”. Casa era albastră, cu o bordură roz. Aleea care ducea până în faţa uşii era tivită cu flori viu colorate şi erau căsuţe pentru colibri peste tot.

— *Asta* este casa lui Vince? întrebă Nick.

Puştiul acela sumbru, posomorât, nici măcar nu-şi avea locul în aceeaşi emisferă cu acea casă.

— Sunt sigur că e nefericit la culme din cauză că locuieşte aici, spuse Mitch.

Ceea ce, realiză Nick, era exact ce-şi dorea Vince.

La intrare îi întâmpină un covoraş cu margarete pe care scria „Suntem *tare* bucuroşi că aţi venit”. Însă avea semne de arsuri pe margini, ca şi cum cineva încercase să-i dea foc.

Nick bătu la uşă; îi deschise o femeie care era numai lapte şi miere şi frenezie.

— Salutare! Cu ce vă pot ajuta, băieţi?

— Ăă, îl căutăm pe Vince? spuse Nick.

Femeia era în culmea fericirii. Pe bune, n-ar fi putut fi mai fericită de-atât.

— I-auzi, minunat! Ştiţi, Vince n-are prea mulţi musafiri. Sunt *tare* fericită că aţi venit.

— Da, spuse Nick, ne-a zis deja covoraşul.

Mama lui Vince îi conduse în casă şi deschise o uşă care dădea spre subsol.

— Vince! strigă din capul scării. Te caută doi prieteni de-ai tăi.

Iar de jos se auzi o voce care mustea de nemulţumire.

— Pleacă de-aici! Iar încerci să mă păcăleşti.

— Nu, de data asta nu.

Apoi se întoarse spre Nick şi Mitch.

— Duceţi-vă la el. Ştiu sigur că o să se bucure să vă vadă.

Nick şi Mitch coborâră scările care duceau la subsol. Să descrii camera drept „neterminată" ar fi trădat o rază de speranţă. Doi pereţi fuseseră acoperiţi cu lambriuri de lemn, vopsite în negru acum. Ceilalţi pereţi rămăseseră din piatra neşlefuită în care fusese săpată vizuina (pentru că, pe bune, cum altfel ai fi putut să-i spui?). În mijlocul camerei se aflau un birou, câteva rafturi dezorganizate şi un pat ca de cazarmă. Singura fereastră, aflată în apropierea tavanului, era acoperită cu un cearşaf. La ştiri, când vecinii uluiţi spuneau lucruri gen: „Era întotdeauna atât de tăcut şi nu prea socializa", următorul cadru ar fi fost subsolul acesta.

— O, spuse Vince, pe un ton de dezaprobare supremă. Voi eraţi!

— Grozavă camera ta, îi zise Mitch, uitându-se în jur. Ce chestii ingenioase ai făcut doar din pământ!

— Culorile îmi dau dureri de cap. Deci, ce vreţi? Am treabă.

— Voiam să vorbim cu tine despre chestia pe care ai cumpărat-o de la târgul de vechituri, îi spuse Nick.

Acum Vince deveni bănuitor.

— Am cumpărat-o corect. Nu ţi-o dau înapoi.

Nick nu-l contrazise. Nu încă, cel puţin.

— Vreau doar să ştiu dacă ai folosit-o până acum.

— Da, zise Vince.

— Şi, când ai folosit-o, ce-a făcut?

Expresia lui Vince deveni şi mai bănuitoare.

— De unde ştii că a făcut ceva?

Nick îi făcu un semn din cap lui Mitch şi scoase *Shut Up n Listen-vA*, trăgând de sfoară. Mitch zise:

— Dac-aş fi în locul tău, aş…

— …*evita o moarte prematură*, şuieră vocea mecanică.

Şi, în timp ce Nick şi Mitch au fost un pic tulburaţi de asta, Vince spuse doar:

— N-am avut cum s-o evit. Haideţi să vă arăt!

Pe biroul lui, lângă un vraf de manuale prăfuite, era un acvariu mânjit. Un peştişor plutea, fără viaţă, la suprafaţa apei. Fără îndoială, moartea lui fusese una prematură.

Apoi Vince ridică o cârpă, dezvelind bateria veche, care arăta la fel de toxic şi de jegos ca atunci când o cumpărase. Şovăi.

— Sunteţi siguri că vreţi să vedeţi asta?

Nick încuviinţă. Se vedea că, orice ar fi fost, Vince de-abia aşteptase să vorbească despre asta, dar, în afară de mama lui care se învârtea de colo-colo cu pământuful de praf, n-avea pe nimeni cu care să stea de vorbă.

— Sashimi a murit acum câteva zile.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spuse Mitch.

— Nu, nu-ţi pare. Nu minţi despre chestii de-astea. Îi enervant.

Vince se uită posomorât la acvariu.

— Voiam să-l înmormântez conform tradiţiei, în adâncuri, dar n-am apucat. Şi apoi, ieri îmi făceam de lucru cu bateria, ştiţi? Şi am băgat amândoi electrozii în acvariu…

Nick îl întrerupse.

— De ce ai băga amândoi electrozii de la o baterie într-un acvariu în care este un peştişor mort?

— Tu de ce *n-ai* face-o? îl întrebă Vince, clipind, ca şi cum era o întrebare-capcană.

Apoi, fără să mai spună altceva, se apropie de baterie, prinse amândouă firele şi le băgă în apă.

Se auzi un zumzet electric înfundat şi, într-o clipită, Sashimi, care plutise cu burta în sus, se îndreptă şi începu să înoate prin acvariul mânjit ca şi cum n-ar fi avut altceva mai bun de făcut.

— Nu se poate! exclamă Mitch, făcând un pas în spate.

— Trăieşte! TRĂIEŞTE! spuse Vince, dând din mâini ca un savant ţicnit.

Apoi îşi lăsă braţele pe lângă corp.

— Scuze, dintotdeauna mi-am dorit să spun chestia asta.

Nick rămăsese încremenit.

— Marfă, este? spuse Vince, încrucişându-şi braţele, mândru de sine. Pun pariu că nimeni altcineva din oraş n-are un peştişor mort-viu.

— Pun pariu că ai dreptate, spuse Nick.

Apoi întinse mâna şi trase cu grijă firele din apă. De îndată ce făcu asta, Sashimi începu să plutească din nou cu burta-n sus.

Nick se uită lung la baterie, nevenindu-i a crede la ce asistase.

— Îţi *dai seama* cât de anormală e treaba asta?

— Mda, spuse Vince, ca şi cum era evident. Dar nu-i aşa că-i grozav? Ştiam eu că e ceva cu chestia asta când am cumpărat-o. Am simţit. Doar că nu ştiam ce.

— Ca atunci când te-a tras aţa la târgul de vechituri? sugeră Nick.

— Mda, cam aşa, zise Vince ridicând din umeri, dar, după ce se gândi mai bine, dădu din cap, cu convingere. Mda – fix aşa!

Nick observase că la târgul de vechituri oamenii păreau atraşi de anumite obiecte. Nu se gândise prea mult la asta la momentul respectiv. Nu prea ştia ce să creadă

despre asta acum.

Mitch luă bateria şi o duse lângă perete, unde era o vitrină cu tot soiul de gângănii moarte, inclusiv ditamai tarantula. Lăsă cei doi electrozi pe spinarea păianjenului şi creatura răposată se ridică pe picioarele din spate, scuipându-l.

Vince căscă.

— Fă-ţi de cap cât vrei. Eu am testat-o deja cu toate alea.

— Deci merge şi pe chestii mai mari? întrebă Nick.

— Hmm, spuse Vince, vom vedea.

Şi o luă la picior pe scări. Se întoarse după un minut cu un pui negătit, tocmai scos de la frigider, unde stătuse la marinat într-un castron de sticlă.

Cei trei se uitară unul la altul şi Nick încuviinţă. Vince lăsă electrozii pe carnea rozalie. Puiul mort începu să dea din pulpe, iar aripile golaşe, fără pene, începură să fluture frenetic înainte şi înapoi, stropindu-i din cap până în picioare cu marinată din sos de soia cu lămâie.

Nick şi Mitch ţipară, în timp ce Vince ofta foarte satisfăcut.

— Aştept chestia asta de când mă ştiu, le zise.

Apoi Vince făcu ceva foarte rar întâlnit în cazul lui: zâmbi.

— Mă gândeam ca acesta să fie proiectul meu pentru expoziţia ştiinţifică. Cred că am o şansă să câştig, chiar dacă Heather North face iar proiectul cu „Chimia brioşei”.

— Nu poţi să aduci chestia asta la expoziţia ştiinţifică! Nu poţi să le-o arăţi şi altora.

Apoi Nick inspiră adânc, ştiind ce avea de spus şi cum aveau să reacţioneze ceilalţi.

— Îmi pare rău, Vince, dar nu poţi s-o păstrezi!

Se întoarse spre Mitch.

— Şi nici tu nu poţi să păstrezi ce ai luat!

Şi Vince şi Mitch strânseră obiectele la piept.

— Chestiile astea – ce-or fi ele – trebuie să fie în mâinile… în mâinile…

— În mâinile cui? îl întrebă Vince. Ale autorităţilor? Ale vreunei corporaţii? Ale părinţilor noştri? Ţi-o închipui pe maică-mea cu chestia asta?

Nick oftă.

— Nici nu vreau să încerc.

Apoi Mitch spuse spăsit:

— Tata ar şti ce-i de făcut.

Vince râse.

— Taică-tău? Glumeşti? N-aş da niciun ban pe ce-i trece prin cap lui taică-tău.

Mitch păru să se pleoştească auzindu-l.

— Tot ce zic, spuse Nick, este că nu se cuvine să folosim lucrurile astea.

— Şi dacă asta trebuie să facem? întrebă Mitch.

Se întoarseră amândoi spre el. Mitch strânse un pic mai tare *Shut Up n Listen-ul*.

— Nu ştiu voi ce credeţi, dar eu am senzaţia că asta îmi aparţinea încă dinainte să o văd.

— Şi eu la fel.

Nick încreţi din buze, oarecum iritat.

— De ce are toată lumea senzaţia asta în afară de mine?

Mitch ridică din umeri.

— Poate pentru că tu ai dat tot.

Ei doi strângeau obiectele aşa de tare, că li se albiseră articulaţiile, semn că n-ar fi renunţat la ele nici morţi. Nick îşi aminti ce se întâmplase la târgul de vechituri. Toate feţele alea necunoscute, toţi oamenii care înhăţau ca disperaţii chestii, târându-le de acolo. Câţi oameni fuseseră atraşi spre garajul lui, intrând în vrie! Toate lucrurile, toate „vechiturile” alea erau risipite acum prin tot cartierul.

— Şi dacă *toate* chestiile din pod au proprietăţi

bizare? întrebă Nick. Şi dacă unele dintre ele sunt periculoase?

— Păi, spuse Vince, dacă „obiectele nu se pot returna”, atunci nu mai e problema ta, este?

Deşi Vince n-avea nicio apăsare în a invoca argumentul cu „e problema altcuiva”, Nick pur şi simplu nu putea face asta. Mai ales gândindu-se la acel SUV bizar, alb strălucitor, şi la tipul în costum crem imaculat şi gealaţii lui. Probabil că ştiuseră de lucrurile din pod. De-asta veniseră şi de-asta luaseră tot ce mai rămăsese – dar obiectele pe care le doreau cu adevărat se vânduseră până să ajungă ei. Nick ştia instinctiv că nu trebuiau lăsaţi să pună mâna pe ele. Aşa că, probabil, să le risipească prin oraş era cea mai bună metodă de a le ascunde… Dar, dacă nu găsea celelalte obiecte, era foarte sigur că le-ar fi luat urma tipul în costum crem.

— Uitaţi ce zic, spuse Nick, realizând că Vince şi Mitch erau inofensivi prin comparaţie. Vă las să le păstraţi – temporar – cu o condiţie. Nu spuneţi absolut nimănui despre ele.

Vince acceptă imediat.

— Să ţin secrete e o parte centrală din viaţa mea. Dar Mitch, aici de faţă, dă tot din casă.

Nick se uită la Mitch, care se cam înroşise, probabil pentru că ştia că aşa este.

— Ce zici, Mitch? îl întrebă. Poţi să-mi promiţi că o să ţii secretul şi să te şi ţii de cuvânt?

Mitch părea vădit chinuit. Îşi încleştă pumnii, ca şi cum se îmbărbăta pentru această încercare, apoi spuse:

— Pune-mă să jur! Pune-mă să jur pe Biblie, cum se face la tribunal. Doar aşa o să pot să-mi ţin gura.

Nick mai că-şi dădu ochii peste cap, dar îşi dădu seama că Mitch era sincer.

— Vince, spuse, ai vreo Biblie pe aici?

Vince schiţă un rânjet şui.

— Glumeşti? Mama are o întreagă colecţie. O vrei pe cea cu ilustraţii de Thomas Kinkade? Sau Biblia cu ştrumpfi?

— Una care să te intimideze?

Vince încuviinţă.

— Am una numai bună.

Urcară şi, de pe un raft cu citate înrămate, menite să te inspire, şi flori artificiale, cu frunze nefiresc de lucioase, Vince scoase o Biblie de familie, care probabil că data de câteva generaţii. Avea o copertă neagră, tocită, din piele, în care era încrustată o cruce de argint, în stil gotic. Chiar te intimida, te ducea cu gândul la Inchiziţia spaniolă.

— Uau, exclamă Mitch, puţin şocat. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Vince o ridică apoi cu amândouă mâinile.

— Eu îi zic Biblia osândei veşnice. În diversele ocazii în care mi s-a sugerat că s-ar putea să ajung în iad, aşa mi-am imaginat că o să arate poarta.

Mitch îşi lăsă sfios mâna pe carte şi jură solemn că nu va spune absolut nimănui despre *Shut Up n Listen*, sub ameninţarea chinurilor iadului. Odată ce depuse jurământul, păru vădit uşurat.

— Gata, spuse. Aşa o să meargă.

— Încă ceva, le spuse Nick. Am nevoie să mă ajutaţi să găsesc celelalte obiecte şi să le recuperez.

— Vrei să zici să mergem din uşă în uşă? îl întrebă Mitch. Nu prea le am cu astea. Anul trecut am încercat să vând hârtie de ambalat, să strâng bani pentru Cercetaşi, dar până la urmă m-am trezit cu mai multă hârtie decât aveam iniţial.

— Contează pe mine, spuse Vince. Am metodele mele să descopăr chestii ascunse în umbră.

Şi astfel, odată ce ajunseră la un consens, Nick se simţi oarecum mai împăcat cu situaţia.

— Faceţi-mi un serviciu, le spuse Vince. Dacă vă

abordează maică-mea până să ieşiţi pe uşă, spuneţi-i că am fost prietenos şi sociabil.

— De fapt, chiar ai fost, zise Mitch.

Vince se uită chiorâş la el.

— Valea!

*

— Nu vrem să se sperie, îi spuse Nick lui Mitch când se apropiau de casa lui Caitlin. Sau să creadă că e mare chestie – şi s-ar putea să fie copleşită dacă ne vede pe amândoi la uşă.

— Dar *este* mare chestie, îl contrazise Mitch. Şi e imposibil să o copleşeşti pe Caitlin Westfield.

— Aşa o fi, recunoscu Nick, dar când îţi bate cineva la uşă, e un musafir. Când sunt două persoane, e un complot. De aceea ar trebui să mă aştepţi aici şi să mă laşi să vorbesc doar eu cu ea.

Până la urmă, Mitch acceptă. Desigur, adevăratul motiv pentru care Nick îl scosese pe Mitch din această ecuaţie era că voia o ocazie să vorbească între patru ochi cu Caitlin.

În timp ce Mitch pândea din umbră de vizavi, Nick sună la uşa lui Caitlin. Se plimbă încoace şi-ncolo pe terasa enormă din faţa casei ei imense, întrebându-se dacă în momentul acela o lăsa fără aer cineva cu un măr al lui Adam cât pumnul. În cele din urmă, uşa se deschise. Îşi făcu apariţia Caitlin, care era singură, dar nu părea prea încântată să-l vadă.

— Bună, zise. Nick, aşa-i?

— Mda. Scuze că am venit fără să te anunţ sau ceva, dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

Ea îşi încrucişa braţele.

— Despre ce?

Nu avea de gând să-i uşureze sarcina şi Nick observă că nu-l invitase în casă.

— O parte din chestiile de la târgul de vechituri,

începu, s-ar putea să fie… toxice. Mda. Şi voiam să te avertizez. Pot să-ţi dau banii înapoi pe magnetofonul ăla, cu dragă inimă.

— Mulţumesc pentru preocupare, dar mi l-ai dat gratis. Şi, pe deasupra, sunt foarte mulţumită de el, indiferent dacă e toxic sau nu.

Nick ştia că trebuie să-şi aleagă cu grijă cuvintele, ca să nu trezească suspiciuni.

— Păi, poţi să-mi spui măcar dacă… merge?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse Caitlin, scuturând iritată din cap, dar nu merge.

— Pe bune? întrebă Nick, clipind surprins.

— Ai zis chiar tu că e o porcărie.

Îi zisese asta, ce-i drept, dar se întâmplase înainte să vadă prăjitorul. Şi jucăria vorbitoare. Şi bateria umedă.

— Pot măcar să-l testez? o întrebă.

— Prea târziu, zise Caitlin. L-am făcut bucăţi pentru proiectul meu artistic.

Asta îl dădu peste cap pe Nick.

— Ce-ai făcut?

— L-am făcut ţăndări. Cu barosul. Am lipit bucăţelele pe o pânză mare. I-am zis *Obsesia media*. Aşa că, orice motive aveai să-ţi faci griji, nu-ţi mai face.

Nick rămase încremenit o clipă, complet amuţit.

— O, îngăimă într-un final, păi, dacă l-ai făcut bucăţi…

— Da. Mai voiai şi altceva?

— Nu, doar atât.

— Bine atunci. Pa.

Şi închise uşa – nu i-o trânti în nas, dar o închise îndeajuns de ferm, cât să fie clar că „pa” chiar însemna „pa”.

În casă, Caitlin se rezemă de uşă, încercând să-şi reţină lacrimile. Ascultă până ce auzi poarta din faţă deschizându-se şi închizându-se. Abia atunci se uită pe

geam să se asigure că Nick plecase de-a binelea.

Urcă în camera ei şi închise uşa. Apoi se băgă în şifonier şi închise şi uşa aceea. Stând ascunsă între rochiile şi bluzele de pe umeraşe, dădu drumul la magnetofon şi deschise jurnalul.

Deşi se presupune că jurnalele conţin cele mai adânci şi mai personale reflecţii ale cuiva, Caitlin avea destulă minte să ştie că erau folosite adesea ca probe compromiţătoare în procese sau citate stânjenitoare în dosare despre celebrităţi. Deoarece era hotărâtă să ajungă celebră pentru ceva într-o bună zi, nu avea de gând să dea apă la moară celor interesaţi de cancanuri scriind ceva „profund" în jurnalul ei. În mare, era o consemnare o activităţilor din fiecare zi şi a lucrurilor pe care oamenii din viaţa ei ar fi fost încântaţi să le citească despre ei, în caz că ar fi pus vreodată mâna pe jurnal. Caitlin avusese momente când chiar îşi dorise să scrie ceva sincer, dar realizase că nu ştie de unde să înceapă. Se simţise atât de frustrată, încât se dăduse bătută.

Acum, deschizând jurnalul, alese un pasaj extrem de banal, pe care nici măcar nu-şi amintea să-l fi scris, apăsă pe „înregistrare" şi începu, cu voce tare, să citească.

Dragă jurnalule.

Astăzi la concursul de dezbateri am pledat în favoarea maşinilor electrice şi am făcut praf tabăra adversă. Eram destul de încrezătoare în argumentele mele, aşa că ştiam că o să meargă foarte bine. Lumea m-a felicitat – m-am simţit grozav. Ca şi cum talentul meu la dezbateri m-ar putea ajuta să ajung departe. Sau arta mea. Oamenilor le plac colecţiile mele de obiecte sfărâmate, iar părinţii mei sunt mulţumiţi de notele mele. Mama şi tata sunt de gaşcă. Mama e foarte zen, îi place să se relaxeze în grădină, iar tata munceşte din greu ca să avem ce pune pe masă. Théo a venit la cină în seara asta.

E ciudat, întotdeauna este tare stingherit cu ai mei,

dar asta face parte din farmecul lui. Mă aşteaptă multe lucruri luminoase în viitor, dar acum trebuie să mă întorc la munca de a crea încă o operă de artă!

Caitlin închise jurnalul, opri magnetofonul şi derulă banda până în punctul din care începuse. Apoi, ţinându-şi respiraţia, mută degetul pe butonul pe care scria „play” şi-l atinse uşurel. O parte din ea nu voia să-l apese – avea senzaţia că se află pe o stâncă, gata să plonjeze în adâncurile propriului sine, unde se temea că s-ar putea să se înece. Dar, până la urmă, închise ochii, se aplecă şi apăsă complet butonul.

Dragă jurnalule.

Astăzi la concursul de dezbateri am pledat în favoarea maşinilor electrice şi partea înspăimântătoare e că, deşi păream încrezătoare, poate, simţeam că habar n-am ce fac. Dacă oamenii vor afla vreodată cât de nesigură pe mine sunt de fapt, o să mor de ruşine. Nu sfărâm diverse chestii doar de dragul artei.

O fac pentru că sunt furioasă, dar nu ştiu de ce sunt furioasă şi asta mă înfurie şi mai tare. Părinţii mei nu văd nimic din lucrurile astea. Văd ce note bune am, văd câţi prieteni am şi îşi închipuie că totul este în regulă. Întocmai cum îşi închipuie că totul este în regulă cu ei. Dar ştiu cât de deprimată e mama şi cum tata se cufundă cu totul în munca lui, ca să nu se gândească la altceva. Şi mai e şi Théo, care a venit din nou la cină în seara asta, neinvitat. Ştiu că nu e ca şi cum o să mă mărit cu el sau aşa ceva – mă îndoiesc că o să mai fim împreună când intrăm la liceu –, dar o să apară un alt Théo, şi încă unul. Într-o zi, dacă nu sunt pe faţă, o să sfârşesc prin a mă mărita cu un Théo. Şi, la gândul ăsta, îmi vine să mai sfărâm ceva.

Caitlin opri aparatul. Maşinăria asta oribilă şi minunată, care putea citi până în străfundurile sufletului ei şi putea să pună în cuvinte ceea ce ea nu reuşea să exprime. Lucrurile de care se apăra cu o asemenea forţă

inconştientă, încât o epuiza efortul. Dar să audă aceste lucruri rostite cu voce tare – era deopotrivă o sentinţă şi o eliberare.

Începu să plângă în hohote. Ştia că totul era adevărat. Şi totuşi, cumva, acum că se auzise spunând adevărul, părea mai puţin ameninţător. Poate că nu trebuia să se teamă de asta. Şi poate că, într-o bună zi, dacă asculta îndeajuns de mult glasul inimii transpus pe bandă, o să se cunoască într-adevăr.

H CU ASTA AM ZIS TOTUL

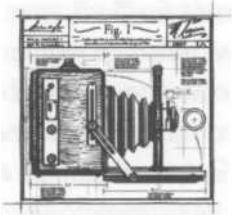

Deşi interesul lui Caitlin cu privire la Nick era, în momentul de faţă, căldicel, interesul Petulei Grabowski-Jones atinsese cote incandescente.

A spune că Petula făcuse o pasiune în mod deosebit pentru Nick n-ar fi întru totul adevărat. Petulei îi plăcea orice element de nou, fie că era vorba de tehnologie sau de oameni.

Dar, când venea vorba de fotografie, era de modă veche şi îi plăcea să folosească aparatul clasic, Nikon, cu obiectiv de 35 mm, al tatălui ei, la fel de mult ca aparatul ei digital.

— Pentru cele mai bune rezultate, merită să aştepţi, spunea întotdeauna – asta când se referea la fotografie, nu la oameni.

Cu oamenii, voia rezultate imediate.

Cât despre aparatul foto de pe vremuri pe care îl luase de la târgul de vechituri, era clar un obiect de epocă. De fapt, şi mai şi. Era mai curând la nivel de preistorie.

Făcu experimente cu el, pozându-l pe tatăl ei rezemat

de un perete în camera de zi, vorbind la telefonul mobil, scărpinându-se la subsuoară. Petula prefera instantaneele. Erau infinit mai sincere şi mai stânjenitoare. Developă negativul mare în debaraua minusculă/ camera obscură, care, deşi era improprie, îşi îndeplinea rolul.

Negativul ieşi aproape complet negru, ceea ce o făcu să creadă că aparatul era stricat, dar se hotărî să scoată o fotografie după negativ oricum. Pe măsură ce imaginea aproape complet albă începea să apară în tava cu soluţie de developat, Petula realiză că fotografia nu era goală. De fapt, făcuse o fotografie impecabilă cu peretele din camera de zi, în care nu apărea deloc tatăl ei.

Pentru scurt timp, cochetă cu ideea incitantă că tatăl ei era un vampir care nu putea fi fotografiat, dar, din păcate, era un tip mult prea comun ca să fie aşa. Nu, trebuia să existe o altă explicaţie. Luă aparatul şi îl întoarse pe toate părţile, descoperind că pe spate scria, cu litere minuscule, *Aparţine lui N.T.*

Înregistră această informaţie în porţiunea de creier pe care o aloca lucrurilor ce trebuiau studiate mai îndeaproape.

A doua zi, la şcoală, Petula îşi continuă misiunea de observare a lui Nick State. Alţii i-ar zice, poate, urmărire obsesivă. La rândul lui, Nick o observa atent pe Caitlin, care umbla şi ea de colo-colo prin şcoală cu un obiect cumpărat de la târgul de vechituri.

Petula îl încolţi pe Nick în dreptul dulăpiorului lui, între cursuri.

— Ştii că are prieten.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Haide, te uiţi la ea de parcă ar fi un filet mignon care sfârâie pe grătar. Ce rost are să sfârşeşti prin a fi dezamăgit?

Nick trânti uşa de la dulăpior.

— Nici măcar nu te cunosc, Petula. De ce încerci să-

mi dai sfaturi?

— O fac aşa, ca un gest dezinteresat, îi spuse ea, încântată în sinea ei că ţinuse minte cum o cheamă şi că-i pronunţase corect numele.

— Păi, dacă m-ar interesa părerea ta, ţi-aş cere-o.

— Ba n-ai face-o. Eşti ca toţi ceilalţi băieţi – prea plin de hormoni ca să vezi ce e chiar sub ochii tăi.

— Păi, zise Nick, ce e sub ochii mei acum o să mă facă să întârzii la oră dacă nu dispare din ochii mei.

— Treaba ta!

Povestea asta decurgea mai bine decât majoritatea interacţiunilor de până acum ale Petulei cu băieţii şi avea mari speranţe că ar fi putut avea un viitor împreună.

— Odată ce-ţi vii în fire, vino să mă cauţi, îi spuse. Am o agendă destul de plină, dar s-ar putea să fiu disponibilă pentru o întâlnire în weekendul ăsta.

— Îmi pare rău, Petula, dar nu mă mai atrag fetele cu codiţe de când eram într-a patra.

Asta făcu să i se taie brusc respiraţia. Nimeni, absolut nimeni, nu-i insulta codiţele Petulei. Erau semnul ei distinctiv. Nu era o pieptănătură, era un stil de viaţă, îşi îngrijise ani de zile pielea capului astfel încât să-i crească părul în direcţiile optime pentru o cărare perfect pe mijloc. Nu era vina ei că-i creştea mai mult păr pe partea stângă a capului decât pe dreapta. Îşi considerase întotdeauna părul un pic şui o parte din farmecul ei, ceva care-o făcea unică.

— Dat fiind că eşti nou pe-aici, o să uit că ai zis chestia asta.

1 ridică din umeri, pornind cu paşi mari spre sala de curs. Urmărindu-l din priviri, ea decise pe dată că Nick State avea să ajungă să aprecieze minunea de fată care era Petula Grabowski-Jones. Mort, copt.

Caitlin ajunsese devreme la şcoală în acea dimineaţă de marţi, mânată de o misiune. În timp ce Théo căra în

braţe magnetofonul destul de greu, ea se plimba pe holuri, alegând prieteni şi profesori mult mai metodic decât s-ar fi zis.

— Bună, lucrez la un proiect multimedia şi s-ar putea să includ şi răspunsurile voastre, le spunea oamenilor, îndesându-le microfonul în faţă şi apoi punându-le întrebări gen: „Spuneţi-mi, doamnă Applebaum, ce părere aveţi despre domnul director?” sau „Aşadar, Ashley, cine este cea mai bună prietenă a ta şi de ce?” şi „Drew, ca purtătorul de minge al echipei noastre de fotbal, ce părere ai despre fundaş? Ne poate purta la victorie?”

Nu că ar fi avut de gând să facă publice răspunsurile, dar era o fire curioasă şi voia să ştie.

— Caitlin, chestia asta e grea. Pot s-o las din braţe? o întrebă Théo, după vreo cinci minute.

— Nu fi papă-lapte, Théo! Nu-i aşa grea pentru un tip vânjos ca tine.

Ceea ce, ştia, maşina ar fi reprodus fără îndoială astfel: *Dacă te linguşesc*, *o să faci orice* îţi *cer*.

În timpul prânzului, îşi continuă interviurile „aleatorii”. Şi-atunci dădu buzna Nick peste ea.

— Te-am urmărit toată ziua cum ai folosit chestia asta. Parcă ziceai că l-ai făcut bucăţi.

— Scuze, te-am minţit.

— Trebuie să vorbim despre asta, spuse Nick.

— Cine e tipul ăsta? o întrebă Théo. Ce-ai de vorbit cu ea?

— Nu-ţi face griji, Théo, nu e nimic important.

Apoi Théo zâmbi.

— O, eşti tipul care i-a făcut baie cu sos lui Heisenberg. A fost tare faza!

— Nick, îi zise Caitlin, chiar n-am timp acum. Dar ai vrea să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Apropie microfonul de el.

— Tot ce vreau să ştiu este dacă magnetofonul a

făcut ceva ciudat, îi spuse Nick tăios.

— De ce mă acuzi mai exact?

Nick făcu un pas înapoi.

— Să te acuz? E doar o întrebare.

— O hărţuieşti? întrebă Théo, care credea că ia parte la acea conversaţie. Pentru că aici nu tolerăm deloc hărţuirea. Sunt în Consiliul Elevilor şi îmi mai lipseau doar trei voturi să fiu ales preşedintele organizaţiei, aşa că am multă influenţă. Este de ajuns să-i spun o vorbă directorului şi ai putea fi suspendat.

Nick clătină din cap.

— Ca să fii suspendat, trebuie să exişti.

Comentariul ăsta îl blocă pe Théo, astfel că nu mai zise nimic o vreme.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Nick. Doar fac nişte înregistrări pentru proiectul meu.

— Păi, dacă e ceva neobişnuit la maşinăria aia, trebuie să-mi spui. Este important.

— Bine, zise Caitlin. Dacă observ ceva ciudat, tu vei afla primul.

— Al doilea, spuse Théo. Caitlin îmi spune mai întâi mie chestiile ciudate.

Din celălalt capăt al cantinei, Petula urmărea interacţiunea şi, deşi nu auzea despre ce era vorba, nu conta. Tot ce conta era că Nick continua să-şi dedice toată atenţia unei fete mai populare decât ea.

Nu avea importanţă că Théo îi ducea în braţe măgăoaia aia. Nici că, din câte părea, Caitlin îl trimitea la plimbare.

Tot ce conta era că Petula nu avea să lase treaba asta să treacă nepedepsită.

O urmări pe Caitlin continuând să-i intervieveze pe cei aflaţi în cantină în timpul prânzului. După masă o urmări pe Caitlin cum încerca, zadarnic, să îndese magnetofonul voluminos în dulăpiorul ei, punându-l apoi

pe Théo să-l ducă în sala de desen. Nu era programat niciun curs de arte în intervalul acela, aşa că, după ce se auzi ultima sonerie, Petula se furişă în sala cu pricina în loc să meargă la oră. Caitlin luase microfonul cu ea, dar asta nu însemna că Petula nu putea să asculte înregistrările de pe aparat. îl derulă şi apăsă butonul „play”.

Toate întrebările puse de Caitlin păreau a fi foarte, foarte personale – şi ce o surprinse pe Petula era că oamenii îi răspunseseră extrem de sincer. Doamna Applebaum considera că directorul lor era „copt, dar numai bun” – ce o mai fi însemnând şi asta iar purtătorului de minge adulat de toată lumea îi plăcea în taină de apărător. Niciunul dintre lucrurile auzite n-o interesa în mod deosebit pe Petula – până când ajunse la o anumită conversaţie.

Petula nu se considera o fire machiavelică. Ar fi definit treaba mai curând drept „inginerie interpersonală”. Totul se reducea la cum ştiai să învârţi lucrurile. Oricum s-ar fi numit, îi veni o idee strălucită în timp ce asculta conversaţia cu pricina, pe care o înregistră apoi pe telefon. Zâmbi fără să vrea. Avea să fie o zi grozavă!

Lucrurile se pot duce de râpă în diverse feluri. Aşa cum obiectele se împrăştie în fel şi chip atunci când ajung în bătaia unui ventilator. În ziua respectivă, evenimentul cu pricina se produse fix la două şi nouăsprezece minute. Era în timpul celui de-al şaptelea curs, ultimul din ziua respectivă. Nick se chinuia să ţină pasul la ora de istorie a lumii, care, ar fi putut să jure, era despre o altă lume decât cea pe care o studiaseră în Florida. Profesorul, domnul Brown, era pe undeva între Sumer şi Fenicia când se porni sistemul de difuzoare, urlând la maximum în toate sălile. Toată lumea se aştepta să audă vreun anunţ despre autobuze sau că se anulase vreun antrenament, dar, în schimb, avură parte de o conversaţie între trei persoane,

difuzată pentru publicul larg.

— Toată ziua am încercat să-mi fac curaj să-ţi vorbesc. Parcă ziceai că ai făcut bucăţi magnetofonul.

Nick îşi recunoscu imediat vocea şi realiză *ce* conversaţie era aceea. Dar, stai aşa – chiar spusese asta cu voce tare?

— Am minţit, dar am avut un motiv întemeiat, pe care n-am de gând să ţi-l spun, o auzi pe Caitlin spunând.

Nici asta nu făcuse parte din conversaţia lor.

— Cum poţi să fii atât de drăguţă şi atât de enervantă în acelaşi timp?

Nick simţi că începea să roşească. Acum realiză că se întâmplase ceva foarte, foarte urât. Se uită la Caitlin, şi ea prezentă la cursul de istorie, iar ea se uită la Nick cu genul de panică pe care ţi-o trezesc verificările inopinate ale dulăpioarelor sau un tsunami care se îndreaptă spre tine.

— *Hopa*, *îmi ameninţa* cineva teritoriul? îl auzi pe Théo întrebând. *Repede*, *să fac pe durul*!

— În! Théo, chiar trebuie să te bagi? Nu te mai concentra, *gândeşte-te la prânz sau la altceva*, se auzi răspunsul lui Caitlin.

Câţiva oameni din sală începură să râdă. Din fericire, Théo nu făcea cursul acesta – dar, fără îndoială, oriunde ar fi fost, auzea şi el.

— O, eşti tipul care i-a făcut baie cu sos lui Heisenberg, spuse Théo. Mă bucur că n-am fost eu în locul tău – aş fi făcut pe mine!

Şi mai multe râsete. Acum Caitlin se uita drept în faţă, ca şi cum vedea totul derulându-se sub ochii ei pe tabla inteligentă din sală.

Şi apoi ajunseră la partea picantă.

— Nick, îi spuse Caitlin, eşti tare drăguţ, dar mă tot baţi la cap. Hei, mi-a venit o idee! Ce-ar fi să-mi răspunzi la câteva întrebări, ca să ştiu dacă-ţi place de mine la fel de mult pe cât s-ar putea să-mi placă mie de tine, până la

urmă?

— Tot ce vreau să ştiu este dacă magnetofonul a făcut ceva ciudat, se auzi Nick spunând.

Exact ceea ce spusese, de fapt, şi ceea ce gândise. Răspunsul lui Caitlin, în schimb, se schimbă:

— Taci! Vrei ca aşa-zişii mei prieteni să afle ce pun la cale?

În momentul acela Nick realizase că fata intrase în defensivă. Şi, într-adevăr, se auzi spunând:

— Uau, e ceva aiurea la mijloc. A intrat în defensivă.

— *Hei*! *Alo*! ţipă Théo atunci. Ştiu cuvinte deştepte, *gen „hărţuire”* şi *„toleranţa”*. O să dau fuga la director dacă mă mai ignoraţi *amândoi*!

La care Nick răspunse:

— Directorul e un imbecil.

Acum Nick îşi lăsă capul în mâini, întrebându-se dacă se putea întâmpla ceva mai rău de-atât.

În capătul opus al sălii, Caitlin părea încremenită în timp şi spaţiu, auzindu-se cum spune:

— Scot la iveală secretele altora ca să mă simt mai bine în pielea mea. Nu fac rău nimănui, aşa că lasă-mă în pace.

— Caitlin, n-ai idee în ce belea s-ar putea să fim cu toţii, dar probabil că o să zici o chestie vagă şi indiferentă ca să mă trimiţi la plimbare.

— Bine, spuse Caitlin. O să apelez la strategia mea obişnuită de a spune ceva vag şi indiferent ca să te trimit la plimbare.

Iar Théo încheie conversaţia, spunând:

— Mă întreb ce o să avem de mâncare la prânz.

Domnul Brown încercă să-şi continue ora, dar pe cine voia să păcălească? Ora de istorie era de-acum istorie. La vreo zece secunde după ce se încheie transmisiunea, Caitlin ţâşni din clasă, un uragan de nefericire. Nick ştia acum ce puteri avea obiectul cumpărat de la târg – şi, deşi

era stânjenit şi el, nici nu se compara cu umilinţa pe care o trăise Caitlin. Oamenii îl felicitau deja pe Nick, dar îl şi compătimeau pentru că îl făcuse imbecil pe director. Asta îi sporise reputaţia în şcoală, dar chiar nu era genul de faimă pe care să şi-o dorească în a doua zi de şcoală.

Când se termină ora, nu se vorbea decât despre Caitlin pe holuri.

— Vă vine să credeţi? îi auzea spunând. Să ne zică „aşa-zişii ei prieteni”? Să încerce să descopere chestii compromiţătoare pe care să le folosească împotriva noastră?

Nick era sigur că fata nu spusese niciodată că ar fi vrut să le folosească împotriva lor – şi, dat fiind că maşinăria elimina orice minciună, era sigur că nici nu avea de gând să o facă –, dar asta nu-i împiedica pe oameni să citească printre rânduri.

Théo era în hol, încercând să rezolve problema în felul lui – o bârfea pe Caitlin în speranţa de a le deturna atenţia de la propriile comentarii jenante. Chiar şi aşa, lumea îl întreba ce alte cuvinte deştepte mai ştie.

— „Hematom preorbital” cum vă sună? a devenit răspunsul lui standard, pe care-l întărea ridicând pumnul.

Era termenul medical pentru un ochi vânăt. Nick trebui să-i acorde puncte pentru că anticipase întrebarea şi căutase pe Google răspunsul perfect înainte să se termine ora.

Nick supravieţui exodului de la amiază fără a fi luat pe sus de director şi se duse glonţ la Caitlin acasă.

Îi deschise mama fetei, cu o expresie de tulburare pe chip, dar probabil că supărarea ei era doar o mică parte din ce simţea Caitlin.

— A avut o zi proastă, îi spuse. Eşti coleg cu ea? Ai putea să-mi spui ce s-a întâmplat?

Nick se gândi că era mai bine să ridice doar din umeri, ca şi cum habar nu avea.

Camera lui Caitlin era uşor de găsit. Pe uşă era o plăcuţă cu „Camera lui Caitlin”, făcută din fragmente de obiecte găsite. Nick bătu la uşă aproape insesizabil, aşa că mai bătu o dată.

O auzi pe Caitlin suspinând:

— Pleacă!

— Caitlin, sunt eu, Nick.

— În cazul ăsta, pleacă şi mai repede.

Nu intrase niciodată nepoftit în camera unei fete. De fapt, nu intrase deloc în camera unei fete. Când apăsă pe clanţă, observă că uşa era descuiată, semn că, în sinea ei, Caitlin îşi dorea să intre cineva.

Draperiile erau trase şi lumina era stinsă. În penumbra din cameră părea că în pat se află o femeie fără cap. Dar Caitlin îşi ascunsese pur şi simplu faţa sub pernă.

— Ce parte din „pleacă” n-ai priceput? îl întrebă, cu vocea înfundată în pernă. Dacă nu se întâmplă să ai informaţii despre cine a pus banda, nu vreau să te văd în camera mea.

Dar, dat fiind că nu aruncase cu nimic în el, Nick rămase, aşezându-se pe scaunul de la birou.

— Îmi pare rău, zise. Habar n-am.

Rămase acolo în tăcere, simţindu-se foarte stingherit, aşteptând ca ea să mai spună ceva.

— Ai fi putut să mă avertizezi în legătură cu magnetofonul, îi zise Caitlin.

— Te-am avertizat, spuse Nick. Mai ştii?

— Când mi l-ai vândut, vreau să zic.

— Ştiam la fel de multe ca tine despre vechiturile din pod, aşa că nu da vina pe mine.

În cele din urmă, Caitlin aruncă perna la o parte şi rămase cu privirea în tavan.

— De ce nu s-o fi putut să-mi crească pur şi simplu aripi şi să-mi iau zborul?

— Poftim?

— Vreau să zic, dacă tot era să mi se întâmple o chestie imposibilă, de ce nu putea să fie o chestie imposibilă dar mişto, în loc de ceva care să-mi distrugă viaţa?

Se ridică în capul oaselor.

Acum, că se obişnuise cu lumina chioară din cameră, Nick observă că avea ochii roşii de plâns.

— Nu spune asta, îi zise blând. O să se rezolve.

Într-un final, ea îşi întoarse privirea spre el, strâmbându-se, găsind o ţintă pentru toată nefericirea şi frustrarea ei.

— Ce ştii tu despre asta? N-ai de unde să ştii cum e să-ţi vezi viaţa făcută praf într-o clipă.

Nick trase aer în piept.

— Ba cred că ştiu.

Apoi îi spuse lucruri despre care nu vorbise nimănui din ziua când îşi văzuse viaţa făcută praf într-o clipă.

— Ne-am mutat aici pentru că ne-a ars casa. S-a întâmplat în miez de noapte. Tata, fratele meu şi cu mine am reuşit să scăpăm. Dar mama a murit în incendiu. Şi faza e că…

Aici venea partea cea mai grea. Trebui să închidă ochii ca s-o poată spune.

— …cred că a fost vina mea.

Şi apoi Nick nu-şi mai putu stăpâni emoţiile, izbucni în plâns.

— Ştiu că a fost vina mea.

Nick realiză că nu mai avea nicio şansă de a fi cu Caitlin. Ce fată ar putea fi interesată de un tip care dă buzna în camera ei doar ca să înceapă să bocească? Dacă nu-l crezuse jalnic până acum, lucrurile se schimbaseră cu siguranţă.

Se strădui să-şi şteargă lacrimile şi, când îşi ridică privirea, văzu că plângea şi ea.

— Ce imbecilă sunt, îi spuse.

— Nu, zise Nick. Eu sunt imbecilul.

Caitlin căzu pe gânduri o clipă.

— Am prieteni care au rămas fără casă după incendiile de vegetaţie de acum câţiva ani…

Nick îşi aminti că auzise de incendiile din Colorado Springs. Măcar se mutase într-un oraş unde oamenii puteau înţelege.

— Şi eu am avut parte de un incendiu odată, spuse Caitlin apoi.

— Ce s-a întâmplat?

— Cuptorul meu de jucărie a făcut scurtcircuit.

— A fost aşa de rău?

— Oribil, spuse Caitlin. Am rămas fără prăjituri.

O spuse pe un ton atât de serios, încât Nick se trezi pufnind în râs, fără să vrea. Începu să râdă şi ea. Şi, în curând, deşi nu uitaseră cu totul de lacrimi, măcar le lăsaseră în urmă.

— Bine, spuse Caitlin, ce s-a întâmplat azi nu este sfârşitul lumii. Dar cum pot să mă mai întorc la şcoală după lucrurile pe care le-a auzit toată lumea?

— Uite ce cred eu că o să se întâmple, îi zise Nick. O vreme, toată lumea o să facă mare caz de asta. Unii dintre prietenii tăi o să te ocolească. Oamenii care oricum nu te simpatizau o să te deteste şi mai tare.

— Şi asta cum mă ajută, mai exact?

Nick ridică o mână.

— Dar prietenii tăi adevăraţi vor înţelege. O să-ţi rămână alături. Şi apoi, după o vreme – o săptămână, o lună…

— Zece ani? sugeră Caitlin.

— Poate. Ce ţi s-a întâmplat este, pe undeva, ca un incendiu. Am văzut o chestie la televizor la un moment dat. Spuneau că din când în când este nevoie de incendii de vegetaţie. Desişul creşte prea mult, copacii devin prea înghesuiţi. Ai parte de o zi toridă şi *vântul* Dar copacii

sănătoşi supravieţuiesc. De fapt, există unele seminţe care nici măcar nu cresc decât după ce-au trecut printr-un foc.

Nick ridică din umeri.

— Deci ţi-ai pierdut câţiva prieteni azi? Poate, dar nu-ţi erau prieteni adevăraţi. Erau doar desiş. Şi cei care-ţi rămân alături, cei care o să înţeleagă? Ei sunt copacii sănătoşi.

Caitlin se gândi un pic şi zâmbi.

— Cred că tu eşti un copac relativ sănătos.

— Mda, spuse Nick, o salcie plângătoare.

— Măcar ai o mulţime *de fagi*, i-o întoarse Caitlin şi se strâmbară amândoi, apoi începură din nou să râdă.

Nick se uită la magnetofon, care stătea în mijlocul camerei. Şi-o imagină fugind până acasă cu el în braţe, o povară prea greu de purtat, dar pe care, totuşi, o dusese.

— Deci chiar crezi că sunt drăguţ, ia zi?

— Poftim?

— Aşa ai zis.

— Nu, îl corectă Caitlin, tocmai asta *n-am* zis. Şi, dacă nu vrei să găsesc vreun cherestegiu care să te facă rumeguş, n-o să mai deschizi subiectul.

Nick rânji larg.

— Nu era nevoie s-o iei după cireş.

— Au! ţipă Caitlin, făcând-o pe maică-sa să dea fuga la uşă.

— Aţi păţit ceva? îi întrebă.

— N-am păţit nimic, spuse Caitlin. Îmi vine să vomit, dar altfel suntem bine.

— Să-ţi aduc un pepto-bismol[7]?

— Îmi vine să vomit la figurat, mamă. Doamne, uneori iei totul aşa de literal!

Nick se pregătea să ia magnetofonul, dar Caitlin îl opri.

---

7 Medicament pentru probleme digestive, folosit şi pentru a preveni senzaţia de vomă. (N. trad.)

— Doar o chestie mai întâi.

Apoi derulă banda până la început, apăsă pe „înregistrare” şi rămaseră amândoi în tăcere, în timp ce maşinăria ştergea tot ce înregistrase.

Şi, cum stătea alături de ea fără să zică nimic, Nick nu se simţi deloc stingherit.

Nick duse magnetofonul acasă. Se gândi să-l pună în garaj, dar îşi făcea griji că Danny, ori chiar taică-său, ar putea să-şi facă de lucru cu el. Până la urmă, sfârşi înapoi în pod, împreună cu prăjitorul şi reflectorul care-i asigurase cumva succesul târgului de vechituri. Trei decoraţiuni neobişnuite în noul lui dormitor, pe care se temea să le utilizeze.

Cât despre *Shut Up n Listen* şi bateria care te învia din morţi – va trebui să se bazeze pe Vince şi pe Mitch că o să-şi ţină cuvântul şi o să le păstreze doar pentru ei. Pe deasupra, nu-l îngrijorau atât obiectele cunoscute, cât cele necunoscute. Toate celelalte obiecte răspândite prin oraş. Televizorul şi aspiratorul şi cine ştie ce alte lucruri.

Nu avea cum să afle dacă noii proprietari descoperiseră calităţile aparte ale obiectelor cumpărate sau care ar putea fi acele calităţi… sau, şi mai important, *de ce* obiectele acestea făceau chestiile pe care le făceau. Nick îşi dori să fi avut vreo metodă de a arunca puţină lumină asupra situaţiei, dar rămânea la fel de cufundată în penumbră ca dormitorul din pod, de unde toată lumina incandescentă cu putinţă nu putea alunga umbrele.

Nick se uită la geamurile dispuse în piramidă, în tavan, undeva deasupra lui, şi la vopseaua neagră care bloca lumina naturală. Ei bine, poate că rolul obiectelor de la târgul de vechituri era învăluit în întuneric, dar nu era musai să fie şi camera lui aşa. Măcar în privinţa asta putea face ceva.

Coborî în garaj şi luă o scară pliantă pe care o văzuse acolo, apoi înhăţă un răzuitor de vopsea din dulăpiorul

vechi de scule, întorcându-se cu amândouă în pod. Urcă până în dreptul luminatorului şi începu să răzuiască vopseaua.

Trăgând cu ochiul prin peticul de geam pe care tocmai îl curăţase, îl văzu pe taică-său dându-şi pase cu Danny. Părea că Danny purta mănuşa veche a tatălui său şi se descurca binişor. Nick se simţi bine văzându-i cum împărtăşeau un moment de fericire simplă şi îndrăzni să creadă că totul putea să fie bine din nou. Poate că nu avea să mai fie perfect, dar măcar bine.

Pe când continua să răzuiască vopseaua de pe geam, lăsând lumina să pătrundă în pod, observă ceva îndesat în rama care ţinea laolaltă bucăţile de geam în piramidă şi trase de acolo obiectul. Era cartea de vizită lăsată de dr. Alan Jorgenson.

BI UN GENIU SPECIAL

«Situaţia lui Nick la şcoală începuse să se aşeze, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Consilierul educaţional îl ajutase să-şi aleagă cursurile, astfel încât să facă progrese în plan şcolar, ba chiar îi pusese o vorbă bună la director, pe care Nick începuse să-l numească, în sinea lui, „domnul director Cum”, pentru că tot nu aflase care era de fapt numele lui. Până la urmă s-a dovedit că îl chema Watt.

— Vreau să te anunţ că am primit în sfârşit situaţia ta şcolară din Danemarca, îi spuse domnul director Watt.

Ce-i drept, aceeaşi eroare informatică în urma căreia el şi fratele lui fuseseră rătăciţi ca nişte valize indica acum că se transferaseră de la Danske Akademi din Copenhaga.

— Ştim că este o eroare tehnică, recunoscu

directorul, dar o s-o lăsăm aşa.

Din câte se părea, un elev internaţional punea şcoala într-o lumină bună.

Când avea o zi plină la şcoală şi totul părea atât de simplu şi de obişnuit, reuşea să uite pe moment de obiectele extraordinare din pod, răspândite acum prin tot oraşul, ba poate şi mai departe.

Caitlin şi Vince îl salutau complice pe holuri, ca şi cum ei trei făceau acum parte dintr-un soi de societate secretă. Mitch nu era la fel de subtil, venind mereu cu noi teorii, uneori îndeajuns de tare cât să-l audă şi alţii. Singura consolare era că, la gimnaziu, nu interesa pe nimeni.

— Sunt obiecte rămase de pe o navă extraterestră, propunea Mitch.

Sau:

— Au fost aduse de pe Atlantida înainte să se scufunde.

Teoria preferată a lui Nick, din cele propuse de Mitch, era următoarea:

— Suntem cu toţii prinşi într-un vis şi obiectele astea au fost trimise ca să ne trezească la realitate.

Nick bănuia că, oricare ar fi fost adevărul, era ceva mult mai raţional, dar la fel de greu de crezut.

Din punct de vedere social, Nick era în continuare o necunoscută pentru colegi, dar sentimentul că ar fi reprezentat o ameninţare sau că îl păştea vreun pericol dispăruse. Era liber să existe în legea lui, chiar dacă, oficial, venea din Danemarca.

Surprinzător, singurul lucru despre care crezuse că nu va fi o problemă ameninţa să-i dea bătăi de cap – Liga de Juniori. Presupusese că o să poată intra pur şi simplu într-o echipă din Colorado Springs, dar începuse deja sezonul de baseball, echipele se formaseră şi avuseseră loc câteva meciuri. La început fusese deturnat şi i se spusese

să revină la anul, dar statutul tatălui lui, ca fost aruncător la Tampa Bay Rays, atrăgea îndeajuns respect spre a-i asigura lui Nick o probă specială în joia aceea.

— Sunt convins că o să le arăţi cum se joacă, îi spuse tatăl lui înainte să plece la şcoală în dimineaţa aceea, înmânându-i o mănuşă nouă de baseball pe care o cumpărase anume pentru asta, în locul celei pierdute în incendiu.

La prânz, în ziua aceea, Nick făcu anume să rămână din nou ultimul la rând, ca să se bucure de compania doamnei Planck.

— Voiam doar să vă mulţumesc, îi spuse, în timp ce femeia îi punea în farfurie o lasagna care nu arăta rău deloc. Pontul dumneavoastră cu privire la Heisenberg a fost aur curat, exact cum mi-aţi zis.

— Mă bucur să văd că cineva profită de cunoştinţele mele în loc să profite pur şi simplu de mine, îi spuse femeia. Te mai pot ajuta cu ceva?

Nick oftă.

— Cu chestii bizare despre care n-aţi vrea să ştiţi.

— Dragule, slujba mea constă în a servi o zeamă lungă – un strop de chestii bizare dau savoare unei zile altfel insipide.

Nick zâmbi larg. Îşi imagină că doamna Planck era cumva ca barmanii din filme, care văd oameni din toate categoriile sociale şi au o perspectivă unică, pe care sunt dispuşi să o împărtăşească oricui este dornic să-i asculte.

— Am organizat un târg de vechituri weekendul trecut. Acum îmi fac griji că n-ar fi trebuit să vând chestiile pe care le-am vândut.

Doamna Planck căzu pe gânduri.

— Păi, ştii cum se spune, dacă iubeşti un lucru, redă-i libertatea.

— Nu iubeam niciuna dintre chestiile alea.

— În cazul ăsta, ai încurcat-o.

Apoi izbucni în râs şi-i puse în farfurie o porţie generoasă de budincă. îl privi afectuos pentru o clipă, apoi îi zise:

— Nu mă îndoiesc că, într-un fel sau altul, o să umpli golurile rămase.

Din capătul opus al cantinei, Petula îl urmărea pe Nick conversând pe îndelete cu doamna Planck. Calculă că durase fix un minut şi treisprezece secunde. O enervă la culme faptul că ambele ei conversaţii cu Nick adunate nu duraseră atât. Ce-o fi avut de vorbit cu tanti de la cantină?

Când Nick îşi luă tava şi se duse la o masă, Petula o porni glonţ spre doamna Planck.

— Mă scuzaţi, spuse, dar…

— Nu v-aţi luat deja prânzul, domnişoară Grabowski-Jones?

O dădu peste cap că doamna Planck îi ştia ambele nume de familie.

— Ba da, dar nu de asta am venit.

— O, atunci probabil că te oferi să ne ajuţi să curăţăm argintăria.

— Bună încercare. Voiam doar să ştiu despre ce vorbeaţi cu Nick State.

— Te-ai gândit că poate era o conversaţie privată?

Petula îşi încrucişă braţele la piept.

— V-aţi gândit că asta e o *şcoală*, *publică*?

Doamna Planck începu să strângă mâncarea de pe plite.

— Foarte bună replică, spuse. Ar trebui să-ţi alegi cursul de Ironie pentru Avansaţi când ajungi la liceu. Probabil că o să te descurci de minune.

Pentru o clipă doar, Petula cochetă cu ideea că poate chiar exista un astfel de curs, dar apoi realiză că era luată la mişto. Îi aruncă o privire ucigătoare doamnei Planck, cum ştia ea mai bine, dar doamna Planck nu era genul care să se lase intimidată. Era genul de femeie pe care tatăl

Petulei ar fi descris-o drept „arătoasă”, ceea ce în mintea Petulei însemna o femeie care a fost frumoasă cândva, dar acum a ajuns la vârsta la care îi creşte păr pe faţă.

Doamna Planck gesticulă cu polonicul.

— O, nu mai fi aşa acră, Petula! Dacă ţii morţiş să ştii, Nick îmi mulţumea pentru că i-am zis cum stă treaba pe aici şi îmi povestea despre târgul de vechituri.

— A pomenit de mine?

— De ce ar face aşa ceva?

— Am fost la târgul lui de vechituri.

— Păi, drăguţă, îi spuse doamna Planck, din ce am înţeles, n-ai fost singura persoană de acolo.

Apoi o măsură din priviri o clipă.

— Îţi place de el, aşa-i?

— Nu! exclamă Petula.

— Fiecare pasăre pe limba ei piere, spuse doamna Planck şi Petula se uită instinctiv la carnea din farfurie, deşi ştia că nu la asta se referă. Tu ai difuzat conversaţia aia groaznică s-o audă toată lumea, nu-i aşa?

Petula făcu ochii cât cepele.

— O, nu încerca să negi – nimeni altcineva din şcoală nu este atât de nesuferit încât să facă aşa ceva. Ţi-ai închipuit că asta o să-l îndepărteze pe Nick de Caitlin, dar ţi-a ieşit figura?

Petula clătină din cap.

— A fost strategia greşită, drăguţă, îi spuse doamna Planck, aplecându-se spre Petula şi continuând în şoaptă. Dacă ideea e să-l impresionezi, îi sugeră, cel mai bine este să ai ceva ce-şi doreşte. Chiar dacă nu ştie ce anume.

Beef-O-Rama era un fast-food aflat la câteva străzi distanţă de şcoală, care se străduia din răsputeri să pară în pas cu moda, dar nu mai ţinea de mult pasul. Cam ca proful ăla care foloseşte expresii care erau populare acum un an, devenind astfel personificarea „jenibilului” de care vorbeşte. Oamenii acceptau toate astea pentru că la Beef-

O-Rama aveau hamburgeri destul de buni.

Nick şi Mitch aşteptau singura chelneriţă, deja alergată de colo-colo, să vină cu meniul, dar lui Nick nu-i stătea gândul la mâncare. Nici la proba pe care urma să o dea la baseball. Din nou era cu gândul la pod. Sau, mai precis, la chestiile care lipseau de acolo.

— În afară de tine, de Vince, de Caitlin şi de vecina mea arţăgoasă, nu cunosc pe niciunul dintre oamenii care au cumpărat chestii la târgul de vechituri. Nu numai că e ca şi cum am căuta acul în carul cu fân – nici măcar nu ştim unde *este* carul!

— Sunt sigur că o să se rezolve de la sine, îi spuse Mitch, făcându-i din nou semn chelneriţei.

— Cum poţi să fii aşa sigur?

Mitch ridică jucăria vorbitoare şi trase de sfoară.

— Problema lui Nick...

Şi maşinăria spuse:

— O să se rezolve de la sine.

Nick se uită chiorâş la dispozitiv în timp ce sfoara dispărea înăuntru şi săgeata se opri.

— Urăsc la culme chestia asta.

— Ideea e că trebuie să trăieşti momentul, amice, şi să nu-ţi mai faci griji legat de chestiile pe care nu le poţi controla, îi spuse Mitch.

Apoi bătu cu mâna jucăria.

— Şi să te bucuri de chestiile pe care le poţi controla!

— Nu eşti curios, măcar un pic? Vreau să zic, ce căutau toate chestiile astea în podul casei mele?

Nick îi luă jucăria din mână lui Mitch şi o răsuci. Pe spate regăsi aceeaşi inscripţie, cu litere minuscule: *Aparţine lui N. T.*

— Şi cine e acest N.T., de fapt?

Petula apăru deodată lângă ei, ca şi cum s-ar fi ţipt din peisaj.

— Nikola Tesla, imbecilule! Vă supăraţi dacă mă aşez

cu voi? Dacă vă supăraţi, ghinion.

Îi dădu un brânci lui Mitch, ca să se poată aşeza chiar în faţa lui Nick şi puse un coşuleţ cu cartofi prăjiţi pe masă, între ei, ca ofertă de pace/mită.

— Poftim, luaţi cartofi de la mine.

— Nikola şi mai cum? întrebă Nick.

— O, da, spuse Mitch, tipul ăla, inventatorul. Şcoala alternativă şi-a luat numele de la el.

— „Tipul ăla, inventatorul”!

Petula îl pironi cu privirea pe Mitch.

— *Tipul ăla*, *inventatorul*? A fost cel mai mare om de ştiinţă al tuturor timpurilor, doar atât. Avea un laborator pe aici, cândva.

Nick ridică din umeri.

— N-am auzit de el.

— Glumeşti? A inventat becurile fluorescente, curentul alternativ, tehnologia de transmisie fără fir şi radioul!

— Ha! spuse Nick. Te înşeli. Radioul a fost inventat de Marconi.

Petula clătină din cap.

— Nu – Marconi a copiat brevetele lui Tesla. Tesla l-a dat în judecată şi a câştigat, dar era prea târziu. Marconi a câştigat Premiul Nobel şi Tesla s-a ales cu praful de pe tobă.

— Atunci spuneţi-mi, domnişoară Petupedia, ce căutau toate vechiturile lui în podul casei mele?

— Nu sunt sigură. E nevoie de o investigaţie mai amplă.

— Stai aşa, ai investigat chestia asta?

Lui Nick îi pică apoi fisa.

— Ai fost la târgul de vechituri! Ai cumpărat ceva atunci, nu-i aşa?

Petula rânji cu gura până la urechi.

— Ei bine, poate dacă nu te-ai fi zgâit întruna la

tricoul ud al lui Caitlin, ţi-ai fi amintit că am cumpărat un aparat de fotografiat de pe vremuri.

Mitch, care devorase toţi cartofii Petulei, în tăcere, o întrebă:

— Ce ştie să facă?

— Face poze, nătărăule.

— Aşa deci, spuse Nick, cam scos din răbdări. Eu sunt imbecil, el e nătărău – vrei s-o chem pe chelneriţă ca s-o insulţi şi pe ea?

— Vă spun aşa de drag.

Apoi băgă mâna în poşetă şi scoase o bucată de hârtie, pe care i-o întinse lui Nick.

— Dacă vrei să ştii care-i treaba cu aparatul foto, te aştept la adresa asta, vineri seară, la opt.

Când se ridica să plece, se uită la Mitch, care era mânjit de ketchup pe la gură, de părea că şi-a dat cu ruj.

— Vino singur! îi spuse lui Nick.

— Îţi dai seama că facem o excepţie dându-ţi voie să dai o probă acum, îi spuse antrenorul lui Nick când sosi la antrenament în după-amiaza aceea.

— Ştiu. Mulţumesc. Vă promit că n-o să vă dezamăgesc. Antrenorul era tatăl apărătorului de la baza întâi şi, după cum îi mişunau mingile la picioare, apărătorul de la baza întâi ar fi trebuit să se apuce de fotbal european. Dar, desigur, nu-i puteai spune asta antrenorului dacă nu voiai să ajungi pe banca de rezerve.

— Înţeleg că eşti aruncător, ca şi tatăl tău.

— De cinci ani, îi spuse Nick. Înainte de asta am jucat *t-ball*!

— Bun.

Apoi antrenorul îi strigă aruncătorului actual:

— Hei, Théo, fă o pauză şi lasă-l pe puştiul ăsta să arunce un pic.

— Théo?

Şi, ce să vezi, pe moviliţa aruncătorului se afla

prietenul lui Caitlin. Nick rânji. Puţine lucruri l-ar fi încântat mai mult decât să-l trimită pe banca de rezerve.

Théo ieşi agale de pe teren.[8]

— Super, îi spuse lui Nick. Să te spargi în figuri. Dacă nu cumva vrei să te sparg eu.

— Bun, Nicky, hai să vedem de ce eşti în stare, răcni antrenorul.

— Mă cheamă Nick, spuse, întrebându-se dacă, odată ce-l corectai pe antrenor, te alegeai cu un loc pe banca de rezerve, lângă jucătorul care-i spunea că fiu-său e varză.

Nick o luă la fugă spre moviliţa aruncătorului, în timp ce restul echipei îl urmărea cu o curiozitate potolită. Prinzătorul îşi luă locul pe teren, jucătorul aflat la bătaie veni spre linia de atac şi, din tribunele aproape goale, Mitch îi strigă:

— Hai că poţi, hai că poţi!

Nick ar fi vrut să-i spună să tacă, dar realiză că, dacă-i spunea ceva, ar recunoaşte că-l ştie de fapt. Aşa ca încercă să se poarte ca şi cum Mitch n-ar fi existat.

În treacăt, îşi dori să fi fost şi tatăl lui aici, ca să asiste la momentul lui de glorie, dar pe de altă parte, mai bine nu. Tatăl lui avea întotdeauna un aer de tristeţe reţinută când venea vorba de baseball. O melancolie legată de ce-ar fi putut să se întâmple dacă lucrurile ar fi decurs altfel.

Jucătorul aflat la bătaie lovi plăcuţa de la linia de atac cu bâta, apoi o ridică pe poziţie, aşteptând să-i arunce Nick mingea.

Nick se concentra cu totul asupra mingii. Se încordă şi…

— Hai că poţi, hai că poţi!

Mingea aruncată de Nick o luă razna. Nici măcar nu se apropie de zona de lovitură.

Prinzătorul se aruncă la pământ după ea şi

8 ani. (N. trad.)

antrenorul spuse:

— Nu-ţi face griji. Mai încearcă.

Nick ştia că era în stare s-o facă. Urmărise echipa la antrenamente. Era mai bun la aruncat decât Théo, primadona cu gât de lebădă, şi mai agil în a fenta bazele decât oricare dintre ei. Ştia că va avea de muncă, dar, odată ce îşi dovedea în sfârşit valoarea, satisfacţia va fi cu atât mai mare.

Îşi luă avânt pentru a doua aruncare şi, pentru o clipă, pentru o clipă doar, se întrebă dacă cineva din cei de faţă cumpărase vreun obiect din pod. Şi acel moment de poticnire mentală se transmise mingii când o aruncă.

— Hai că poţi, hai că poţi!

De data asta mingea n-o mai luă razna la fel de tare ca prima dată, dar zbură mult prea sus spre a putea fi prinsă. Se izbi de plasa din spatele terenului şi ricoşă zdrăngănind de acolo.

Antrenorul nu mai spuse nimic. Doar îi făcu semn din mână prinzătorului să-i mai dea o şansă lui Nick.

Nick încercă să-şi adune toată concentrarea, s-o canalizeze spre aruncarea perfectă care-i reuşea întotdeauna când era cea mai mare nevoie. Mama lui fusese în tribune la ultimul lui meci. Aruncase mingea la fix, astfel încât să nu poată marca echipa adversă. Îşi aminti cum se ridicase mama lui în tribune, aclamându-l, când Nick efectuase ultima aruncare, iar coechipierii lui îl luaseră pe sus.

Acum, când se pregătea să arunce pentru a treia oară, singurul lui gând era că mama lui n-o să-l mai vadă niciodată jucând… şi, deşi Mitch nu mai spuse nimic de data asta, nu mai conta. Cu mintea înnegurată de amintirea mamei lui, sfârşi prin a-l lovi pe cel aflat la bătaie cu mingea.

— Au! Ce naiba ai? zbieră jucătorul la el, frecându-şi braţul care se învineţise.

— Scuze! strigă Nick. N-a fost cu intenţie, doar…

Antrenorul îi examină câteva secunde braţul jucătorului aflat la bătaie, apoi se apropie fără tragere de inimă de moviliţa aruncătorului.

— Fiule, îi spuse, scoţându-şi şapca de parcă se pregătea să-i spună că i-a murit căţelul. Îmi pare rău să-ţi spun asta, dar aruncările nu sunt punctul tău forte.

— Dar *sunt*, se bâlbâi Nick. La asta mă pricep cel mai bine.

Antrenorul aruncă o privire spre celălalt jucător, care îşi masa în continuare braţul, apoi se uită din nou la Nick.

— Îmi pare rău, fiule, dar cred că mai ai de lucrat. Poate la anul.

Şi apoi se îndepărtă.

Lui Nick îi venea să arunce cu mănuşa după căpăţâna lui. Dar n-avea de gând să le ofere lui Théo şi celorlalţi satisfacţia de a-l vedea furios. În schimb, îşi scoase mănuşa şi o aruncă spre apărătorul de la baza întâi, care o scăpă din mână.

— Păstreaz-o, îi spuse Nick. Poate că o să şi prinzi o minge cu ea într-o bună zi.

— Ghici ce s-a întâmplat azi!

Danny ţopăia de neastâmpăr când intră Nick pe uşă.

— Te-a muşcat un păianjen radioactiv şi acum prinzi răufăcătorii ca pe muşte.

— Nu, spuse Danny. Am fost acceptat în echipa de baseball pentru puştii până la nouă ani.

Nick rămase holbându-se la el.

— Antrenorul a zis că sunt un *outfielder*[9] înnăscut!

O mulţime de gânduri îi zburau lui Nick prin minte, ca nişte mingi în zona de fault, dar în loc să spună ceva ce avea să regrete, se controlă şi se forţă să zâmbească.

— E grozav, Danny. Mama ar fi fost mândră de tine.

---

9 Una din cele trei poziţii de apărare în baseball aflate cel mai departe de aruncător. (N. trad.)

Apoi urcă în camera lui, trase scara după el şi nu mai coborî toată seara.

ED IA LOC ŞI MĂNÂNCĂ NIŞTE CALMAR

Arhimede, marele matematician, a spus la un moment dat: „Daţi-mi un punct de sprijin şi voi muta Pământul din loc”. Desigur, cu un alt prilej a luat-o la fugă gol-puşcă pe străzi strigând „Evrika!” – ceea ce ne dovedeşte că până şi cele mai strălucite minţi din istorie au scăpări.

Să-l luăm pe Euclid, care, chiar şi după ce a dovedit că distanţa cea mai scurtă între două puncte e o linie dreaptă, îşi făcuse un obicei din a fi mereu în întârziere. Şi nici să nu mai pomenim de Pitagora.

Rareori stăm să ne gândim că minţile strălucite care au schimbat lumea în diverse momente din istorie au pierdut persoane iubite, şi-au văzut inima frântă sau au fost eliminate din sportul la care aspirau. Uităm că au fost oameni.

Nick State nici nu bănuia ce rol important avea să joace în curând în cursul istoriei. Dar un lucru este sigur: nimic din toate astea n-ar fi fost cu putinţă dacă n-ar fi suferit propria înlănţuire de evenimente umane.

Evenimente cum ar fi Petula Grabowski-Jones.

Petula îi spusese opt fix. Deşi Nick nu voia să pară că e prea dornic să aibă de-a face cu ea, fata susţinuse că are informaţii de care el avea mare nevoie. Aşa că apăru cu cinci minute mai devreme.

Petula, desigur, venise cu zece minute mai devreme.

Până să o vadă, Nick crezu că reţinuse greşit adresa.

Locul de întâlnire era un restaurant. Nu genul în care te aşezi şi consumi, ci genul unde mâncarea este ridicol de scumpă, porţiile ridicol de mici, meniul este scris într-o limbă străină şi chelnerii sunt îmbrăcaţi mai elegant decât tine.

Petula stătea singură la o masă, cu părul prins în coc, într-o rochie elegantă, menită să pună în evidenţă toate formele, la un corp care, din păcate, n-avea niciun fel de forme, astfel că atârna pe ea ca o togă roşie de satin.

Îşi ridică privirea spre Nick atunci când băiatul intră în restaurant.

— Ce-a fost în capul tău? îl întrebă tăios. Nu acceptă clienţi îmbrăcaţi în blugi aici. Aşază-te, înainte să te vadă cineva!

Nick se uită în jur. Nu se uita nimeni la ei, în afară de un cuplu mai în vârstă, care le zâmbea cu o expresie gen „Ah, tinerii îndrăgostiţi!”

— Care-i treaba? o întrebă Nick.

Petula rânji larg.

— Dacă vrei informaţii, va trebui să le obţii de la mine făcându-mi curte. Dar te avertizez de-acum, nu sărut de la prima întâlnire. Decât dacă vrei.

Apăru un chelner, punându-i în faţă lui Nick o farfurie cu un fel de mâncare pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui. Păreau nişte inele de ceapă în miniatură, dar Nick se îndoia că asta erau de fapt.

— Prietena dumneavoastră v-a comandat deja apetitivul cu calmar, îl informă chelnerul.

— Nu e prietena mea, spuse Nick, apoi se întoarse spre Petula. Nu eşti prietena mea.

— Hai să nu dezbatem semnificaţia termenilor, îi spuse ea. Acum ia loc şi mănâncă nişte calmar.

Lui Nick îi veni în minte un milion de motive să nu se aşeze, dar păleau în comparaţie cu singurul motiv pentru care trebuia să o facă, aşa că se trânti pe scaun şi,

ronţăind nervos dintr-un inel de calmar, îi spuse:

— Orice ai să-mi spui, ar fi cazul să merite. Şi, apropo, n-am bani de restaurantul ăsta.

— Calmează-te! Am un bon cadou.

1 – 1 flutură în faţă.

— Sigur, e expirat, dar putem să ne facem că n-am ştiut.

— Bine.

Nick mai înşfacă o mână de inele prăjite.

— Dar ar fi cazul ca informaţiile tale să fie la fel de bune ca inelele astea.

Petula zâmbi triumfător.

— Răbdare, îi spuse. Suntem abia la primul fel.

Aşa că Nick trebui să îndure nu numai calmarul, ci şi o salată şi o conversaţie la fel de zgârcită ca porţiile, pentru că Petula nu voia să-i dezvăluie nimic.

Nick, în schimb, de-abia aştepta să-i împărtăşească ce aflase după ce se documentase la rândul lui: că Tesla şi Thomas Edison se urau cu patimă, că Tesla realizase lucruri care n-au putut fi repetate până în ziua de azi şi că până la patruzeci de ani câştigase primul milion, dar l-a dat de pomană.

Singurul răspuns al Petulei la toate astea a fost:

— Spune-mi o chestie pe care să n-o ştiu.

În timp ce aşteptau antreurile, Petula îi servi în sfârşit lucrurile care nu erau ştiute de toată lumea.

— Tesla era un tip foarte discret, îi spuse. Umbla un zvon că avea un cuibuşor de nebunii secret, pentru că îşi făcea de cap cu o doamnă din înalta societate din Colorado Springs, dar în niciuna din rubricile mondene de pe vremuri pe care le-am citit nu ni se spune cine era.

Nick căzu pe gânduri. Nu trebuia să fii Euclid ca să uneşti punctele.

— Mătuşa Greta? întrebă.

Se cutremură la gândul că mătuşa tatălui său ar fi

putut avea vreo aventură romantică, indiferent cu oricine.

— Aşa pare, spuse Petula. Era ceea ce s-ar numi o femeie de moravuri uşoare.

— Atunci asta explică de ce erau chestiile lui la mine în pod.

— Da şi nu, spuse Petula enigmatic.

Sosiră antreurile: pentru Petula, ton cu aripioare galbene, rumenit, cu un sos *remoulade* de sfeclă asezonat cu levănţică, iar pentru Nick, un sandviş cu brânză la grătar. Cu asta se încheie conversaţia, pentru că Petula avea o regulă strictă privind vorbitul cu gura plină.

Dar, între a şaptea şi a opta îmbucătură, îi spuse:

— Întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui este… de ce le-a pus în podul casei *ei* şi nu la el în pod?

După cum anticipase Petula, s-au ales cu o masă gratis când s-au făcut că plouă cu privire la bonul cadou şi, deşi Petula îi ceru să o conducă până acasă, Nick o însoţi doar până la colţul străzii unde stătea, pentru că mai departe de atât ar fi adus prea mult a întâlnire, pentru gustul lui.

Meritase să îndure o masă împreună pentru informaţiile pe care i le dăduse Petula, dar ea tot îi mai ascundea ceva.

— Tot nu mi-ai spus ce ştie să facă aparatul ăla de fotografiat, comentă, înainte să se despartă. În afară de a face poze, vreau să zic.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi spuse Petula. E un aparat de fotografiat – nu e ca şi cum o să-i apară picioare şi o să înceapă să dănţuiască.

Şi, deşi Nick nu era aşa sigur, nu voia să-i trezească mai mult curiozitatea Petulei.

— Nu contează. Doar că i-a aparţinut lui Tesla şi, cum ai zis şi tu, era un geniu.

— Uneori, spuse Petula, un aparat de fotografiat este doar un aparat de fotografiat.

Întinse braţele spre el, aşteptându-se la o îmbrăţişare de rămas-bun, dar Nick rămase cu mâinile în buzunar şi zise:

— Bine, ne mai vedem!

Apoi reuşi să o şteargă.

Deşi ştia că, fără îndoială, aparatul de fotografiat era mai mult decât părea, dacă Petula nu descoperise încă treaba asta, nu putea să fie decât de bine.

Când ajunse acasă, Vince stătea la pândă pe verandă. Puştiul se pricepea de minune să stea la pândă, îşi zise Nick.

— Uite, zise când se apropie Nick de el, întinzându-i un obiect pe care îl recunoscu de la târgul de vechituri: un ventilator electric cu nişte lame bizare, octogonale.

Mă băgăm în seamă pe pagina poliţiei şi am auzit de un bloc de locuinţe unde sistemul de aer condiţionat o luase razna. A congelat tot. Era zăpadă pe holuri şi de-astea. Chestia asta era pornită în apartamentul 4-G. Oamenii habar n-aveau că de la asta li se trăgea.

— Bravo, Vince!

— Vrei să vedem dacă putem să congelăm câinele vecinului tău?

— Tentant, dar nu.

— Nu ştii deloc să te distrezi.

Şi, zicând asta, o porni cu mersul lui şui spre casă.

Nick luă ventilatorul în camera lui, descoperind că rufele murdare stăteau adunate în mijlocul camerei, pe podea. Ciudat. El nu le lăsase aşa. Când trăia mama lui, ea îi aduna din când în când hainele murdare şi i le îndesa sub cuvertură, un mod nu foarte subtil de a-i aminti să le pună în coşul de rufe. Dar acum, că nu mai era ea, rufele lui murdare zăceau pe podea până când i se lua îndeajuns de ele cât să le bage la spălat.

Oare Danny încerca să-i facă vreo farsă? Orice ar fi fost, dat fiind că hainele erau într-un morman numai bun,

coborî cu ele la maşina veche de spălat, care cu siguranţă nu fusese proiectată de Tesla, pentru că nu făcea nimic ieşit din comun – dacă nu puneai la socoteală cum sălta pe loc la faza de stoarcere centrifugală. Odată ce nu le mai avu sub ochi, uită cu totul de rufe – şi, când se întoarse în camera lui, nu observă că patul şi masa lui de scris se mutaseră cu aproape opt centimetri de lângă perete, spre mijlocul camerei.

DD UN STROP DE MURLO

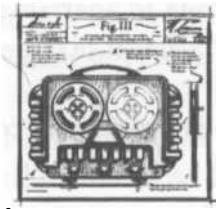

În ciuda unei păreri răspândite, Mitch Murlo avea o viaţă personală.

Dar nu era una de invidiat. Cel puţin nu în ultimii câţiva ani. Mama lui, care-i fusese întotdeauna alături, nu prea mai era pe-acasă acum, pentru că trebuia să ţină două slujbe ca să aibă ce le pune pe masă lui Mitch şi surorii lui mai mici. Tatăl lui, care-i fusese şi el mereu alături, era în altă parte acum.

Atunci când Nick apăru în oraş, lui Mitch i se oferi ocazia să aibă un prieten care nu ştia nimic despre situaţia complicată a familiei lui, aşa că, desigur, făcu exces de zel. Cine-l putea învinovăţi?

Mitch ştia că n-avea să dureze la infinit – la urma urmei, oamenii nu-şi ţineau gura –, dar deocamdată el şi Nick aveau ceva în comun: un interes subit cu privire la invenţiile pierdute ale savantului ţicnit prin definiţie.

Şi poate, îşi zise Mitch, asta putea rezista chiar şi unei „zile în familie” cu de-alde Murlo.

Sâmbătă dimineaţă la ora opt, Mitch stătea la masa din bucătărie, uitându-se lung la *Shut Up n Listen*-ul aflat în faţa lui. Îşi slăbi nodul la cravată, simţind că începea

deja să-l sufoce.

Aparatul aştepta într-o tăcere răbdătoare, apăsătoare, prilejul să-i continue gândurile. Ineluşul de fildeş de la capătul sforii îl îmbia, practic, să tragă de el.

— Pot să mă joc cu el? îl întrebă Madison, surioara lui de cinci ani.

— Nu, îi spuse. Nu e o jucărie.

— Arată ca o jucărie.

— Ei bine, nu e.

— Atunci nici tu nu poţi să te joci cu Domnul McGrizzly, îi spuse, fluturându-i dinainte ursul ei de pluş, ca şi cum voia să-l provoace, apoi ieşi ţanţoş din cameră, lăsându-l pe Mitch singur cu dispozitivul care numai jucărie nu era.

Mitch trase aer în piept, prinse sfoara şi o ţinu încordată.

— Tata… spuse, apoi dădu drumul sforii.

Şi maşinăria spuse:

— …de-abia aşteaptă să te vadă.

Mitch oftă. Nu era ce-ar fi vrut să audă. Din nou cravata părea să se fi transformat într-un laţ şi o mai slăbi. Trase de sfoară şi încercă din nou.

— Tata n-are nevoie decât…

— …să vă vadă pe tine şi pe sora ta.

Mitch bătu cu pumnul în masă de ciudă. Prinse încă o dată inelul în mână şi trase.

— Nu pot să-l vizitez pe tata azi…

— …fără un zâmbet pe chip.

Mitch îşi lăsă capul în mâini. Nu avea cum să se sustragă de la asta şi drăcovenia nu făcea decât să pună sare pe rană.

Nu era vorba că Mitch nu şi-ar fi iubit tatăl – îl iubea –, dar vizitele de la sfârşit de săptămână deveneau treptat din ce în ce mai grele, din ce în ce mai stânjenitoare. Mitch ştia că era meschin din partea lui. Dar lucrurile care se

întâmplau acum în jurul lui erau mai importante decât problemele lui personale. Legătura dintre el şi acest dispozitiv era din ce în ce mai strânsă. Era aproape ca şi cum ar fi devenit o parte componentă a acelui mecanism. O parte crucială.

Nu înţelegea treaba asta, după cum nu înţelegea cum reuşea maşinăria să facă ceea ce făcea. Ştia doar că el, Nick, Caitlin, Vince şi toţi cei care fuseseră afectaţi de vechiturile bizare din podul casei lui Nick erau parte dintr-un mecanism nevăzut care fusese activat de târgul de vechituri şi ale cărui rotiţe se învârteau, purtându-i spre un scop întunecat, misterios.

— Sau poate doar m-am ţicnit, îşi zise cu voce tare.

Se simţi mult mai bine acum, că o spusese. *E ciudat* că aş prefera să mă fi ţicnit decât să am dreptate, îşi zise.

Mama lui Mitch intră în bucătărie, cu telefonul lipit de ureche, ca de obicei.

— Pe bune, Maria, vremea a fost aşa imprevizibilă, ca săptămâna trecută când a plouat torenţial, n-am mai schimbat cauciucurile de nu ştiu când şi n-am bani să le schimb, aşa că într-o zi o să zburăm pur şi simplu de pe şosea şi o să sfârşim într-un şanţ, o să murim acolo şi n-o să ne găsească nimeni cu lunile şi mai ştii ce…

Lui Mitch i se părea incredibil că putea să vorbească fără să-şi tragă suflul. Singura metodă să zici şi tu ceva era să vorbeşti mai tare decât ea, ridicând din ce în ce mai mult glasul. Era ca atunci când încerci să te strecori pe o şosea unde nu-ţi acordă nimeni prioritate.

— Mamă, am prea multe teme şi un proiect important de predat luni şi nu pot să lucrez în maşină, ştii că am rău de maşină, aşa că, dacă vin azi, o să pic şi…

— …se tot aprinde luminiţa cu „verifică motorul”, ce înseamnă de fapt chestia asta, „verifică motorul”, de ce nu-mi spune pur şi simplu care-i problema, pentru că, dacă mi-ar spune…

— …şi tu, şi tata o să fiţi singurii vinovaţi pentru că nu m-aţi lăsat să-mi fac lucrarea pe care o am de predat luni şi o SĂ FIU TRIMIS LA ŞCOALA ALTERNATIVĂ DOAR DIN VINA VOASTRĂ!

— Aşteaptă un pic, Maria.

În sfârşit, îşi luă telefonul la ureche.

— Ce tot zici acolo?

— Despre temele mele, care sunt…

— Foarte uşoare dacă nu le laşi pe ultima sută de metri, îi zise maică-sa, făcându-l să se poticnească.

Apoi îşi reluă conversaţia telefonică, tot fără a-şi fi tras suflul.

Şcoala alternativă, îşi zise Mitch, cea care-i purta numele chiar lui Nikola Tesla, tipul care inventase maşinăria *ce* părea să-i controleze viaţa mai nou.

Luă *Shut Up n Listen*-ul în mână şi o porni spre uşă, trăgând în acelaşi timp de sfoară.

— Mă întorc, îi strigă mamei lui. Mă duc…

— …*până la Nick*, încheie maşinăria.

Măcar, de data asta, dispozitivul spusese fix ce avea de gând să spună şi el.

Însă, exact în momentul acela, Nick avea de cântărit o propunere neaşteptată.

— Deci, ai chef să treci pe aici? îl întrebă Caitlin la telefon, după vreo nouă secunde de conversaţie de umplutură.

Nici măcar nu ştia de unde are numărul lui.

— Ăă? întrebă, ca un imbecil.

Apoi fu cât pe-aci să scape telefonul din mână, dar îl prinse înainte să cadă pe podea.

— Am nevoie de un pic de ajutor la noul meu proiect artistic, îi spuse Caitlin. Constă în a arunca în aer canistre de vopsea cu petarde M-80 şi niciunul dintre ceilalţi prieteni ai mei nu este dispus să se aleagă cu şrapnel pe undeva pentru o cauză nobilă.

În momentul acela ar fi fost în stare să se arunce peste o grenadă cu vopsea de dragul ei, dar n-avea de gând să recunoască explicit chestia asta.

— Sigur, de ce nu? zise.

— Ai asigurare? îl întrebă Caitlin.

— Ăă, mda? spuse Nick, ceea ce i se păru un răspuns mai bun decât „Stai să-mi verific dosarul cu chestii de care n-am habar”.

— Bun, îi spuse Caitlin veselă. Ne vedem într-o jumătate de oră?

— Bine. Şi, dacă nu-ţi place contribuţia mea la proiect, poţi oricând să mă faci bucăţi.

Dar, din nefericire, convorbirea se întrerupse până să-şi termine propoziţia, un motiv să se frământe ani buni de-acum încolo legat de momentul până la care Caitlin auzise.

După ce îşi puse nişte haine drăguţe, dar nu din cele-afară, şi îşi dădu cu apă de colonie doar ca să se spele apoi, Nick ieşi din casă, pornind-o spre şedinţa de artă *explozionistă* cu Caitlin.

Nick era atât de cufundat în gânduri, încât, în clipa în care îl văzu pe Mitch venind pe bicicletă spre el, era prea târziu să se ascundă.

— Hei, îi strigă Mitch, ai plecat undeva?

— Mda, spuse Nick, hotărât să nu intre în detalii, pentru că atunci n-ar mai fi scăpat de Mitch. Ce-i cu cămaşa şi cravata? Veneai să-mi baţi la uşă şi să-mi laşi un pliant religios?

O spusese în glumă, dar observă o undă de tristeţe la Mitch când îi răspunse.

— Nu, nimic de genul.

Mitch părea stingherit. Nu-i stătea în fire. De obicei intra direct în miezul conversaţiei, indiferent dacă interlocutorul îşi dorea asta sau nu.

— Ascultă, Mitch, sunt cam prins acum, aşa că…

— Mă duc să-l văd pe taică-meu azi. Speram că ai vrea să vii şi tu. Pariez că i-ar face mare plăcere să te cunoască.

Hai să vedem, îşi zise Nick. O *experienţă*, artistică în compania lui Caitlin sau să-mi pierd vremea cu Mitch şi *taică-său*? Era o comparaţie între mere şi nici pomeneală.

— Poate altă dată, zise.

— Mda, mda, înţeleg.

Din nou expresia aia neobişnuită pe chipul lui Mitch. Ceva între greaţă şi un aer rugător, de căţeluş.

— Doar că tata crede că n-am niciun prieten. Vreau să-i dovedesc că se înşală, ştii?

Nickinspiră adânc, încercând să ţină piept deznădejdii lui Mitch. *Hai să vedem*, îşi zise. O *experienţă artistică în compania lui Caitlin sau glasul conştiinţei*? Decizia se dovedi un pic mai dificilă de data asta, dar balanţa din mintea lui înclină iarăşi spre Caitlin.

— Altă dată, spuse din nou. Promit, adăugă.

Şi faptul că era sincer se dovedi îndeajuns ca să-i alunge mustrările de conştiinţă. Spre surprinderea lui nemăsurată, Mitch nu mai încercă să-l convingă. Cedă pur şi simplu.

— În regulă, spuse. Păi, bine atunci, ne vedem!

Întoarse şi începu să pedaleze. Era ca şi cum ştia că nu are sorţi de izbândă încă dinainte de a întreba.

Era clar că Mitch avea nevoie de asta şi că avea nevoie acum, nu „altă dată”. Aşa că întrebarea era cum naiba putea să încline Nick balanţa spre Mitch, când de cealaltă parte stătea ferm pe poziţie Caitlin?

Spre surprinderea lui Nick, răspunsul îi veni foarte uşor.

— Mitch, aşteaptă!

Dădu fuga în mijlocul străzii, unde era Mitch.

— Uite cum facem. Vin cu tine azi cu o condiţie.

— Mda?

— Când ne întoarcem acasă, îmi dai înapoi *Shut Up n Listen*-ul.

Pentru o clipă, Mitch avu aerul că îl înjunghiase în inimă. Dar apoi îl privi pe Nick în ochi, întinse mâna şi spuse:

— Ne-am înţeles.

După cum se ştie foarte bine, cuptorul cu microunde a fost inventat din greşeală, când un om de ştiinţă a descoperit că i se topise un baton de ciocolată pe care-l avea în buzunar, după ce trecuse pe lângă un dispozitiv masiv cu microunde.

Primul îndulcitor artificial a fost descoperit când un cercetător s-a aşezat la masă seara şi s-a trezit că pâinea era neaşteptat de dulce, astfel că a trebuit să-şi reconstituie paşii, analizând fiecare substanţă chimică pe care o atinsese în cursul zilei, până când le-a regăsit pe acelea care, combinate, dădeau un compus cu gust asemănător zahărului.

Şi jucăria-curcubeu? A fost inventată când un inginer de pe un vas a dărâmat un arc de pe un dulap şi l-a urmărit cum cădea spre podea.

Desigur, toate aceste lucruri ar fi putut să aibă alt curs. Tipul cu microundele şi-ar fi putut prăji inima în locul batonului de ciocolată din buzunarul de la cămaşă. Geniul cu îndulcitorii ar fi putut avea atâta minte cât să se spele pe mâini înainte de masă şi n-ar mai fi descoperit nimic. Iar marinarul cu jucăria-curcubeu ar fi putut să-şi părăsească soţia şi copiii spre a se alătura unui cult religios din Bolivia, după care n-ar mai fi auzit nimeni de el. (Mă rog, de fapt, chiar a făcut-o – dar nu înainte de a inventa jucăria care coboară pe scări, de una singură sau făcând pereche cu o alta, schimbând astfel pe veci copilăria tuturor.)

Accidentele fericite şi revelaţiile neaşteptate sunt regula mai curând decât excepţia în lumea ştiinţei. De

exemplu, Petula Grabowski-Jones a făcut o descoperire şocantă când a developat poza pe care o făcuse cu căţelul ei chihuahua, Hemoroid, aşezat pe masa din colţul livingului, ziua namiaza mare. În locul unei imagini cu câinele, se trezi cu o imagine a mamei ei – luând bani din portofelul tatălui ei, fix în acelaşi loc, în miez de noapte. Această descoperire accidentală îi oferi Petulei o informaţie bine-venită cu privire la aparatul de fotografiat „defect” – şi o ocazie minunată să câştige nişte bani prin şantaj.

Ultimul lucru pe care se aştepta să-l descopere Caitlin Westfield era acela că a arunca în aer canistre cu vopsea nu era deloc distractiv fără ajutorul lui Nick, ceea ce o conduse, apoi, la revelaţia neaşteptată a propriei ei motivaţii secrete. Realiză deodată că pusese la cale tot proiectul artistic ca o metodă de a-şi petrece după-amiaza cu Nick.

Cât despre Nick, ultimul lucru pe care se aştepta să-l descopere era că, întocmai ca asteroidul care dusese la dispariţia dinozaurilor, deschizând astfel calea evoluţiei mamiferelor, Mitch ascundea mai mult decât ar fi putut sugera faţada lui nesuferită, lipsită de tact.

— Taică-meu locuieşte într-o zonă rezidenţială cu pază, îi spuse Mitch lui Nick în maşină, după ce porniseră la drumul lung spre unde o fi fost.

Erau pe bancheta din spate a maşinii familiei, iar mama lui Mitch conducea cu telefonul mobil la ureche, sfidând reglementările legale, turuind întruna. Sora mai mică a lui Mitch stătea pe scaunul de lângă maică-sa, lovind cu picioarele bordul de plastic, de parcă încerca să-i vină de hac torpedoului.

— Cu ce se ocupă tatăl tău? îl întrebă Nick.

— Păi, a lucrat ca informatician, îi răspunse Mitch, dar acum lucrează la stat.

Nick încuviinţă, dar deja erau mai multe informaţii

decât dorea să afle în condiţiile în care se ocăra şi acum pentru că alesese Pontiacul de coşmar al familiei Murlo în locul unei zile cu Caitlin.

Mitch îşi făcea de lucru cu *Shut Up n Listen*-ul, dar nu trase de sfoară. Nick se întrebă dacă se stăpânea din cauză că se jurase pe Biblia osândei veşnice a lui Vince sau dacă îl muncea un gând pe care nu voia să-l ducă la capăt.

— Ştii că e mai bine dacă se întoarce în podul casei mele, nu? îi spuse Nick.

Mitch nu se uită la el.

— Nu contează ce cred eu. Am făcut o înţelegere, nu?

Chiar şi aşa, îşi trecu palma peste învelişul rece, metalic şi urmă:

— În ultimul timp am avut senzaţia că ştie ce-o să spun încă înainte s-o spun. E o nebunie să cred asta, nu?

— Mda, o nebunie, spuse Nick.

Dar avea mai multă minte de-atât.

Zona rezidenţială exclusivistă, cu pază, în care locuia tatăl lui Mitch avea o intrare securizată. Două, de fapt. Şi un gard electrificat. Şi turnuri păzite de personal înarmat. Dacă te gândeai bine, puţine zone rezidenţiale cu pază puteau concura Penitenciarul Colorado State la capitolul „exclusivist”.

— De ce nu mi-ai zis? îl întrebă Nick pe Mitch în timp ce aşteptau la rând ca să treacă prin detectorul de metale.

— Ţi-am zis, îi spuse Mitch. Doar că n-ai ştiut să citeşti printre rânduri.

Nick nu voia să întrebe ce infracţiune comisese tatăl lui Mitch de ajunsese într-o închisoare de maximă securitate – deşi termenul „criminal în serie” îi trecu prin minte fix de douăzeci şi trei de ori de la poartă până la detectorul de metale.

— Tata e un geniu în informatică, îi spuse Mitch până la urmă. A conceput protocoale pentru transferuri de fonduri electronice, pentru bănci internaţionale. La un

moment dat a descoperit că reţeaua sistemului bancar era şi mai strâns conectată decât internetul, aşa că a creat un program imposibil de detectat care putea pătrunde în orice cont aleatoriu şi putea deturna un singur cent de acolo. L-a testat şi aşa a ajuns aici. S-ar părea că nu era chiar imposibil de detectat, cum crezuse.

— L-au băgat la închisoare pentru că a furat un cent?

— Oarecum, zise Mitch. A furat un cent din fiecare cont bancar din lume.

— Nu se poate, exclamă Nick. Asta trebuie să însemne…

Mitch trase de sfoara de la *Shut Up n Listen*.

— …725 452 344 de dolari, spuse dispozitivul. Şi treizeci şi nouă de cenţi.

Nick rămase interzis.

— Nu mi-au plăcut niciodată partenerii de afaceri ai tatii, spuse Mitch, scoţându-şi toate nimicurile din buzunare ca să le pună în tăviţa de plastic de pe banda transportoare de la punctul de control. Erau ultrasiniştri.

Shut Upn Listen-ul nu era genul de obiect personal peste care să dea în mod obişnuit agentul de securitate în timpul controalelor, iar Mitch avu mari bătăi de cap în a reuşi să intre cu el. Nick era îngrijorat de faptul că Mitch îl luase cu el, dar, tulburat de toată treaba cu închisoarea, nu observase decât după ce intraseră deja şi erau înconjuraţi de agenţi înarmaţi. Scanerul n-a detectat nimic care să indice intenţii criminale vădite în componenţa obiectului, dar era ceva prea neobişnuit pentru ca agentul de serviciu să-l lase să treacă pur şi simplu.

— E proiectul meu pentru atelier, îi spuse Mitch. I-am promistatii că o să i-l arăt.

— Mitch, de ce nu-l laşi în maşină? spuse maică-sa, luându-şi mobilul şi bijuteriile din tăviţa de plastic. Şi data viitoare creează ceva mai artistic.

Evident, mama lui Mitch habar n-avea ce era obiectul

acela de fapt. Dar sora lui se prinsese, chiar dacă Mitch nu-i spusese – pentru că trase de sfoară chiar când agentul spunea:

— Mă tem că nu pot…

— …să obţin o întâlnire fără să mint despre mine.

Agentul rămase interzis, dar surioara lui Mitch râdea încântată.

— Ce nostim, zise.

Era clar că agentul nu ştia ce să creadă.

— Aşa deci? spuse, în timp ce Madison trăgea din nou de sfoară. Ei bine, nu cred…

— …că trebuie să mai afle cineva că locuiesc şi acum cu mama.

Madison râse din nou.

— Vrei să auzi ce mai spune?

— Nu!

Înroşindu-se, agentul îi înapoie obiectul lui Mitch.

— Înaintaţi!

Nick îşi închipuise că o să fie geamuri blindate între prizonieri şi vizitatori, dar nu erau. Era doar o încăpere cu mese şi o grămadă de gardieni. Camera mirosea a aparate vechi de gimnastică – un iz metalic, care te cam lua de nas – şi nu-i puteai deosebi pe prizonieri de vizitatori decât după uniformele portocaliu-aprins.

— Sperăm că nu va trebui să mai venim mult timp aici, spuse Mitch, în timp ce-l căuta din priviri pe tatăl lui, care nu apăruse încă. Tata are o înfăţişare înaintea comisiei pentru eliberare condiţionată luna viitoare. Avocaţii lui cer să i se dea drumul mai devreme, pentru bună purtare, şi tata se poartă foarte frumos.

Nick nu ştia dacă să se aşeze, să rămână în picioare sau să fugă acum, cât mai putea. Nu era genul de închisoare stil hotel, pentru infractorii cu relaţii, în care te-ai fi aşteptat să găseşti un hacker. Locul ăsta era pe bune. Bărbaţii închişi aici încărunţiseră după ani grei de

închisoare şi fapte şi mai grele. Majoritatea aveau tatuaje care păreau să acopere mai mult spaţiu decât toată suprafaţa corpului lor.

Un gardian îl conduse în sfârşit pe tatăl lui Mitch înăuntru, iar Madison începu să ţopăie încântată. Domnul Murió era mai suplu decât Mitch, dar avea acelaşi păr cârlionţat şi aceeaşi voce răguşită. Avea, totodată, un aer de inocenţă consternată, ca un cerb prins în lumina farurilor, ca şi cum, după atâta timp, tot nu reuşea să priceapă cum ajunsese aici. Bărbatul părea în culmea fericirii să-şi vadă familia, dar, cu fiecare gest, Nick simţea la el o melancolie profundă – poate că singurul lucru pe care îl avea în comun cu ceilalţi deţinuţi.

Se aşezară la una dintre puţinele mese libere din încăpere şi Nick îşi trase un scaun alături de ceilalţi, simţindu-se stingherit la culme. Mitch îl prezentă drept „cel mai bun prieten al meu, Nick”, ceea ce păru să-l încânte foarte tare pe domnul Murió. Madison îi povesti despre piesa pe care o puneau în scenă cu clasa şi despre rolul major pe care-l juca, acela de plombă dentară.

Tatăl lui Mitch studie curios *Shut Up n Listen*-ul.

— Ce ai tu aici?

Dar, dat fiind că maică-sa era de faţă, Mitch îl strecură sub masă şi schimbă vorba, întrebând cum era mâncarea şi ce şanse avea taică-său să fie eliberat condiţionat. Abia când maică-sa ieşi s-o ducă pe Madison la baie, Mitch scoase obiectul de sub masă.

— Mitch, începu Nick, nu cred…

— …că ar trebui să-l folosesc, încheie Mitch în locul lui. Ştiu că aşa crezi şi ştiu că am jurat. Dar încă mai este al meu cât timp suntem aici şi trebuie să fac asta.

Nick se uită la Mitch, apoi la domnul Murió. Orice ar fi avut Mitch de gând să facă, nu-l putea opri.

— Am avut şi eu o chestie de-asta când eram mic, spuse domnul Murió, cuprins de nostalgie.

Mitch clătină din cap.

— Nu era ca asta.

— Mama a zis că ai făcut-o la atelier.

— Nu chiar.

Mitch nu încercă să-i explice. În schimb, se uită în jur să se asigure că nu era nimeni îndeajuns de aproape să-i audă, apoi îi ţinu tatălui său un curs-fulger despre gândurile neduse la capăt.

— Colorado Rockies[10]… începu.

— …vor avea 83 de victorii şi 79 de înfrângeri anul acesta.

— Rata şomajului…

— …va scădea cu 3, 2%.

— Restaurantul tău preferat…

— …o să-şi tragă obloanele luna viitoare.

— Numerele câştigătoare la tragerea loto de mâine…

— …vor fi toate multipli de trei.

Mitch îşi feri privirea o clipă, încercând să se şteargă la ochi fără a fi observat. Tatăl lui schiţă un zâmbet stingherit.

— Drăguţ, zise. L-ai programat tu să răspundă aşa?

— Încearcă şi tu, îi zise Mitch.

Nick dădu să spună ceva, să oprească asta înainte de a merge prea departe, dar scena îi gonea pe dinainte ca un tren de mare viteză, cu Mitch la pupitrul de comandă. Mitch, care fusese întotdeauna două treimi pacoste şi o treime dezastru total, era acum concentrare pură, imposibil de deturnat. În momentul acela, el deţinea pe deplin controlul. Ştia exact ce face.

Când tatăl lui nu întinse mâna spre sfoară, Mitch o trase iarăşi şi iarăşi, un pic mai tare de fiecare dată.

— Partenerii tăi de afaceri…

— …s-au folosit de tine.

— Meriţi…

---

10 Echipă de baseball din Denver, Colorado. (N. trad.)

— …mai mult de-atât.

— Ai nevoie de maşinăria asta…

— …ca să-ţi dea un răspuns esenţial.

Şi apoi Mitch împinse maşinăria spre taică-său.

— Întreabă unde au ascuns banii, tată. Pentru că, odată ce dovedeşti că i-au luat jigodiile alea, nu tu, asta va dovedi că eşti nevinovat şi că ei au fost hoţii, nu tu. Întreabă, tată. Te rog.

Sceptic şi încă puţin speriat, domnul Murió atinse inelul, jucându-se cu el, dar nu se simţea încă pregătit să-l tragă.

— Sunt taine între pământ şi cer, spuse.

— Hai să rămânem la alea de pe pământ, spuse Mitch.

Tatăl lui Mitch trase aer în piept şi se uită în jur, să se asigure că nu-i urmăreau ceilalţi prizonieri. Apoi, ca electrizat, trase de sfoară şi-i dădu drumul.

— Cererea mea de eliberare condiţionată…

Şi maşinăria spuse:

— …îţi va fi refuzată toată viaţa.

Ultima bucată de sfoară rămasă dispăru şi maşinăria mai zbârnâi o dată, apoi amuţi. Mitch îşi lăsă capul în jos, nesimţindu-se în stare să înfrunte privirea tatălui său.

— Nu asta trebuia să întrebi, zise, foarte încet.

Tatăl lui nu spuse nimic. Părea să se fi cufundat în sine, uitând de toate. Apoi mama lui Mitch se întoarse cu Madison, purtând o conversaţie unilaterală despre modul igienic de a folosi o toaletă publică.

Văzând că se lăsase tăcerea între Mitch şi tatăl lui, se lansă într-un monolog interminabil, sărind, prin asociere liberă, de la igienă personală la profesia de trainer personal şi de acolo la roţile ajutătoare de la bicicleta lui Madison.

Mitch strângea *Shut Up n Listen*-ul la piept acum, iar Nick realiză că, indiferent de ceea ce putea să facă, exista

o propoziţie pe care maşinăria n-o putea duce la capăt: aceea a tatălui lui Mitch.

— N-ar fi trebuit să faci asta, spuse Mitch încet.

Nick nu ştia dacă vorbeşte cu tatăl lui sau cu maşinăria. Toată încrederea lui Mitch deraiase la mare viteză, lăsând în urmă fiare boţite.

— Mitch, îmi pare rău, îi spuse Nick.

— Nu! îl repezi Mitch.

Şi apoi, pe un ton mai calm:

— Te rog, nu.

Când se întoarseră la maşină, Mitch îşi ţinu promisiunea, îi înmână *Shut Up n Listen-ul* lui Nick.

— Este al tău, îi zise.

Şi, deşi Nick ştia că, asemenea tuturor celorlalte obiecte, îşi avea locul în podul casei lui, ceva din felul cum reuşea Mitch să controleze maşinăria îl făcu să-şi dea seama că nu era prea simplu.

Scanerul dezvăluise mecanismul din interiorul dispozitivului. Dar nu dezvăluise mecanismul din *exterior*. Cumva, Mitch făcea parte din el acum.

Nick ştia *ce* trebuie să facă.

— Nu, îi spuse lui Mitch, punându-i-l la loc în mână. Păstrează-l deocamdată.

Mitch se uită la Nick cu aceeaşi expresie pe care o avusese tatăl lui înainte de a trage de sfoara care-i decisese destinul.

— Pe bune? Nu glumeşti?

Nick încuviinţă.

— Nimeni nu poate să-l folosească mai bine ca tine, îi spuse. Şi, pe deasupra, cred că a vrut să-l mai păstrezi o vreme.

— Cine, tata? întrebă Mitch.

— Nu, zise Nick. Tesla.

În seara aceea, Mitch sări peste cină şi urcă în camera lui fără să-i fie câtuşi de puţin foame. Fusese atât

de convins că *Shut Upn Listen-ul* o să le dea lui şi tatălui său îndrumările necesare spre a ajusta totul fix cât să obţină comutarea pedepsei! Totul se reducea la a începe gândul potrivit. Ce-i drept, maşinăria nu ducea întotdeauna gândul în aceeaşi direcţie în care te îndreptai, dar chiar s-o iei un pic pieziş era mai bine decât un zid de cărămidă care-ţi bara drumul.

Dar acum era mai mult decât un zid de cărămidă. Era un mormânt. Un adevăr: tatăl lui Mitch nu avea să mai iasă din închisoare. Maşinăria nu s-ar fi putut exprima mai limpede.

E groaznic când îţi pierzi speranţa. Uneori locul rănit este acoperit de cicatrice, urâte, pline de amărăciune şi de furie. Dar alteori, ca tăietura de pe fruntea lui Nick, locul e curăţat bine, cusut cu grijă şi devine o parte decisivă din caracterul cuiva.

Astfel că, de unul singur în camera lui, Mitch strânse maşinăria la piept, legănându-se înainte şi înapoi, plângând înfundat, pentru că nu voia să-l audă mama lui. Dar, chiar în clipa asta, copleşit de jale, făcea un pact de nezdruncinat în sinea lui. O să ştie cine-i sunt prietenii adevăraţi – şi, odată ce afla, o să se asigure că prietenia lor înseamnă ceva. Şi nu o să-i lase să se folosească de el cum se folosiseră nişte parteneri de afaceri bogaţi şi dubioşi, în costume pastelate, imaculate, de tatăl lui.

EH PICAT DIN CER

I rimul meci de baseball al lui Danny urma să aibă loc a doua zi dimineaţă.

Tatăl lui Nick era ca un copil care primise bilete la Campionatul Mondial. Nu fusese niciodată chiar aşa de

entuziasmat de meciurile lui Nick. Nu era vorba că l-ar fi iubit mai puţin pe Nick; doar că întotdeauna i se păruse ceva firesc că Nick era bun la baseball. Ideea că Danny practica orice fel de sport însă era un motiv să sărbătorească.

Nick chiar voia să-şi sprijine fratele, dar, după ziua dificilă pe care o avusese cu Mitch, se tot perpelise în pat, chinuit de tot soiul de coşmaruri. Miliarde de bănuţi furaţi care picau din cer, ca grindina, becuri care atrăgeau fluturi carnivori şi rochia roşie de satin a Petulei – acestea erau spectrele întunecate care-i bântuiau visele.

În condiţiile astea, n-avea de gând să meargă nicăieri în dimineaţa cu pricina – dar, la 7: 54, Danny reuşi cumva să tragă scara de la pod. Urcă şi începu să sară pe patul lui Nick, cu crampoanele noi-nouţe, uitând cumva că gambele lui Nick erau chiar sub cuvertură. Nick îi făcu vânt din pat, peste un morman de haine murdare adunate în mijlocul camerei.

— Am ajuns pe poziţie! spuse Danny.

— Ieşi! îi spuse Nick ferm, arătând spre scară.

— Nu înainte să vii şi tu.

Apoi se uită un picuţ intrigat la Nick.

— Ce caută patul tău aici?

— Ce vrei să spui?

Dar, când se uită în jur, Nick înţelese la ce se referea Danny. Patul lui nu mai era rezemat de perete – nici masa de scris. Amândouă migraseră cu aproape un metru de la locurile lor obişnuite, spre mijlocul camerei. Era prea devreme să se gândească la astfel de lucruri enervant de neaşteptate, aşa că împinse pur şi simplu mobila unde ar fi trebuit să fie, îl uşui pe Danny din cameră şi se îmbrăcă în silă pentru meciul fratelui lui.

Nick încercă să vadă jumătatea plină a paharului. Poate că un meci de baseball la pitici era fix lucrul de care avea nevoie ca să uite de ciudăţeniile care-l înconjuraseră

de când sosise aici.

Din păcate, n-avea să fie aşa.

Stadionul local era genul de „McComplex” imens din suburbii care oferea patru terenuri de baseball, şase de fotbal, nenumărate terenuri de tenis şi de baschet, ba chiar şi un patinoar de hochei. Din nefericire, nu erau decât vreo douăsprezece locuri de parcare. Aşa că, după ce merseră aproape un kilometru pe jos de la parcarea unui Taco Bell, Nick şi tatăl lui, mult prea entuziast, îşi ocupară locurile în tribune.

Erau înconjuraţi de necunoscuţi, dar ici-colo câte o figură părea cunoscută. Nick se întrebă dacă unii dintre ei nu fuseseră cumva la târgul de vechituri şi dacă exista vreo cale ocolită de-a afla ce cumpăraseră şi ce puteau face obiectele cu pricina.

Se ridicară cu toţii în picioare la intonarea imnului şi Nick fu inundat de emoţia primei aruncări, devenită deja un reflex. Ce-i drept, îl cam rodea invidia pentru că nu avea să arunce el mingea pentru echipa la care dăduse proba – care juca acum pe terenul alăturat –, dar, trebuia să recunoască, era entuziasmat şi un pic îngrijorat cu privire la debutul fratelui său. Mai ales când Danny, căruia i se alocase poziţia din dreapta, dădu fuga spre poziţia din stânga din greşeală.

— Dacă mingea îmi zboară pe deasupra capului, îmi mai dau o şansă? întrebase Danny de dimineaţă.

— Prinde-o, îi spusese Nick, şi nu va trebui să-ţi mai faci griji.

Primul jucător din echipa adversă aflat la bătaie lansă mingea în linie dreaptă şi *shorts*topul[11] o scăpă printre degete. Al doilea jucător la bătaie trecu la baza întâi. Al treilea, în schimb, dădu mingea pe sus, dar nu prea departe, în interiorul terenului, în jumătatea din

11 Poziţie defensivă în baseball, aflată între baza a doua şi baza a treia. (N. trad.)

dreapta.

Cu aceeaşi concentrare de neclintit cu care s-ar fi apucat de o problemă de matematică, Danny ridică mănuşa şi – minunea minunilor – mingea ateriză fix în mănuşă, ca şi cum exact asta intenţionase jucătorul aflat la bătaie.

Tatăl lui Nick ţâşni atât de brusc din scaun, încât făcu să-i zboare din poală cutia cu floricele persoanei de alături.

— Bravo, Danny! Iu-huuu!

Nick se uită la persoana de lângă ei, care avea acum câteva pete de unt pe bluză şi îi privea şocată.

— Ăă… Tată?

Văzând ce făcuse, tatăl lui Nick se aşeză, un pic stingherit.

— Scuze, spuse, înşfăcând cutia goală de floricele şi întinzându-i-o fiului său. Nick, fă-mi un serviciu: du-te până la standul cu gustări şi ia-i încă un rând de floricele doamnei. Fac eu cinste.

Spre a-l motiva, îi dădu lui Nick destui bani să-şi ia ceva şi pentru el.

Dar, chiar când pleca, Nick o auzi pe femeie spunând:

— Nu vă faceţi griji, fiul meu a luat un aparat electric de scos petele de la un târg de vechituri. N-am mai văzut niciodată aşa ceva!

Nick era atât de preocupat de posibilele riscuri în utilizarea unui aparat electric de scos petele conceput de un geniu ţicnit, încât nici nu observă cine se apropia de el la rând, până când persoana îl bătu pe umăr.

— Te superi dacă mă bag în faţă? îl întrebă Caitlin. La urma urmei, mi-ai rămas dator după ce mi-ai dat plasă ieri.

Pentru oricine altcineva ar fi fost prea mult să poarte un tricou roz-aprins şi ochelari de soare asortaţi, dar pe Caitlin o prindeau.

— Nu ţi-am dat plasă, îi aminti Nick. Ţi-am lăsat un

mesaj. Crede-mă, Mitch ar fi luat-o pe câmpii dacă n-aş fi mers cu el în vizită la tatăl lui.

— La pârnaie? Eşti mai curajos decât aş fi zis.

Făcu un pas în faţă, postându-se lângă el.

— Deci, ce te aduce aici?

— Are meci fratele meu mai mic. Pe tine?

Caitlin aruncă o privire spre terenul alăturat, apoi se uită din nou la Nick.

— Sunt dependentă de covrigi, ce pot să zic?

Nick nu era aşa uşor de păcălit.

— Ai venit să-l vezi pe Théo, nu-i aşa? Să nu-mi spui că sunteţi în continuare împreună.

— Nu. Da. Nu ştiu.

Îşi încrucişă braţele la piept, frustrată de întrebare sau poate doar un pic nervoasă.

— Sincer, s-ar putea să fie mai mult puterea obişnuinţei decât altceva. Am fost învăţată să reciclez în loc să arunc chestii.

— Atunci topeşte-l, fă un şezlong din el şi donează-l la Goodwill.

Caitlin îi aruncă o privire înciudată lui Nick.

— Ce-ţi pasă? Am auzit că ai avut întâlnire cu Petula deunăzi.

Ideea era aiurea din atâtea puncte de vedere, încât Nick nici nu ştia de unde să înceapă.

— Cine ţi-a spus chestia asta?

Caitlin ridică din umeri.

— Nimeni. A postat înregistrarea de pe camerele de supraveghere ale restaurantului pe pagina ei de Spacebook.

— N-a fost o întâlnire! încercam doar să obţin informaţii.

— Dacă zici tu!

Apoi comandă un covrig, parcă umflându-se în pene. Nick luă încă un rând de floricele şi un suc pentru el.

Era gata să se întoarcă în tribune de unul singur, când Caitlin îi atinse blând braţul.

— Ia-o înainte, îi spuse.

— Ăă?

— Vreau să fac galerie pentru fratele tău. O să fie mult mai plăcut decât să văd suporterii echipei adverse aruncând cu alune în Théo.

— Poftim?

— E alergic la alune. S-ar părea că nu există nicio regulă care să interzică sâcâitul anafilactic.

Nick era fericit la culme – Caitlin alesese să se întoarcă în tribune cu el, în loc să urmărească meciul lui Théo. S-a gândit să-i întindă mâna ca s-o ajute să treacă peste tribunele în zigzag, pe unde e destul de greu să-ţi croieşti drum chiar şi când nu-ţi stau o sută de oameni în cale, dar a decis că o astfel de mişcare ar fi fost prea îndrăzneaţă.

Începuse a doua repriză şi echipa lui Danny era din nou pe teren. În continuare niciuna dintre echipe nu marcase – dar era un jucător plasat la baza a doua şi nu fusese eliminat niciunul din atacanţi. Nick speră că avansul până la baza a doua nu era din cauza vreunei greşeli a lui Danny.

— A lovit-o în linie dreaptă, a trecut chiar pe lângă apărătorul de la baza a treia, îi spuse taică-său, ca şi cum îi citise gândurile. A fost o lovitură bună – noroc că a ajuns doar până la baza a doua.

— Tată, ea e prietena mea, Caitlin, îi spuse Nick.

— Bună, o salută tatăl lui, absent, fără să-şi ia ochii de pe teren.

— Am auzit că aţi jucat în liga întâi, îi spuse Caitlin.

Asta îl făcu să se întoarcă spre ea.

— A fost odată ca niciodată şi a durat doar câţiva ani.

— Puţini oameni pot să spună asta.

El acceptă complimentul, apoi se uită la Nick şi,

făcându-i cu ochiul, îi spuse:

— Mă bucur să văd că-ţi faci prieteni.

Până să devină şi mai stingheritoare situaţia, auziră pocnetul unei bâte. O minge ţâşni în adâncime, între apărătorul de pe centru şi Danny. O luară la fugă amândoi spre mingea în zbor. Era clar că urma s-o prindă apărătorul de pe centru – de fapt, şi-o şi revendică –, dar, când aceasta începu să cadă, Danny ridică mănuşa şi mingea îi ateriză cu o bufnitură zdravănă fix în palmă. Era ca şi cum balonul ar fi virat infinitezimal în aer. Ca aruncător, Nick ştia că, în rotirea ei în aer, o minge poate face chestii magice, dar asta se întâmplă de regulă când zboară *spre* cel aflat de la bătaie, nu dinspre el. Dar ce rost avea să cauţi un cal de dar la dinţi? Dacă azi era ziua norocoasă a lui Danny, atunci era ziua lui norocoasă şi pace!

Tatăl lui Nick sări din nou în picioare, de data asta cu grijă să nu mai izbească recipientul cu floricele, şi aclamă mai tare ca oricare dintre părinţi. Nick i se alătură, deşi nu la fel de entuziast.

— Fratele tău e bunicel, îi spuse Caitlin.

Nick simţi un val de mândrie. Bucuria pe care începea să o simtă văzând succesul fratelui său îi alina dezamăgirea pentru că el unul nu fusese acceptat în echipă.

Următoarea minge veni spre Danny după pauză: o rachetă lansată de un puşti care părea prea mare să se încadreze la grupa asta de vârstă. Era clar că mingea va ieşi de pe teren şi se va izbi de parbrizul uneia dintre cele douăsprezece maşini din parcare.

Danny se dădu înapoi cât de mult putu, până când se lipi de gardul de la marginea terenului. Îşi ridică mănuşa, aparent zadarnic, şi apoi, în plin zbor, mingea îşi schimbă brusc traiectoria. Coborî ca un avion care se prăbuşea, aterizând fix în mănuşa lui Danny.

Toată lumea exclamă surprinsă.

— Nu se poate! strigă cineva. Aţi văzut chestia asta?

— A dat peste vreo pasăre? întrebă altcineva.

— Poate că a bătut-o vântul.

Caitlin se uită la Nick cu un soi de teamă în ochi şi atunci înţelese şi el.

— Tată, îl întrebă, asta nu-i mănuşa ta veche, aşa-i?

— Nu, îi spuse taică-său. E de la târgul de vechituri. Zâmbi larg, înfoindu-se de mândrie că-şi vedea odrasla pe teren.

— Ţi-am pus cinci dolari în cutie. A făcut toţi banii. Nick se ridică în picioare.

— Câte eliminări au fost până acum? întrebă.

— Două, îi spuse taică-său. Încearcă să fii pe fază. Nick se uită la Caitlin. Nu numai că erau pe aceeaşi lungime de undă, practic, era ca şi cum îşi citeau gândurile.

— Nu putem să i-o luăm în mijlocul reprizei, îi spuse Caitlin.

Dar era mai grav de-atât.

— Nu putem să i-o luăm deloc…

Pentru că, sincer, cum putea Nick să-i spună fratelui său că momentul lui de glorie nu-i aparţinuse de fapt? Că nu era altceva decât un accesoriu ataşat mănuşii?

Mingea îi fu trimisă pe jos jucătorului în rol de *shortstop*, iar cel aflat la bătaie se puse pe poziţie. Apoi lansă mingea scurt, pe deasupra, şi aruncătorul o scăpă. Doi jucători postaţi la baza întâi şi a doua. Mingea fu trimisă în linie dreaptă dincolo de baza a treia şi erau alergători postaţi la toate bazele, dar Nick nu-şi făcea griji din cauza lor. Îşi făcea griji din cauza jucătorului căruia urma să-i vină rândul la bătaie – un puşti solid care clar plănuia un mare şlem[12].

12 Un „home run" marcat când toate bazele sunt ocupate, care aduce numărul maxim de puncte echipei care l-a marcat. (N. trad.)

Îşi luă elan şi izbi mingea, făcând-o să zboare spre stânga terenului. Mulţimea era în picioare, se auzeau strigăte entuziasmate. Apărătorul din stânga se puse pe poziţie, dar mingea începu să vireze ca un bumerang dinspre stânga, trecând peste capul apărătorului de pe centru, îndreptându-se ţintă spre Danny.

Lui Danny îi pică faţa, practic. Ridică mănuşa în timp ce mingea venea în zbor spre el… Dar apoi se auzi un vuiet care acoperi strigătele mulţimii şi o ghiulea de foc apăru pe cer, venind în mare viteză şi lăsând o dâră de fum negru în urmă. Ghiuleaua lovi mingea, mistuind-o pe loc, apoi se izbi de buzunarul mănuşii.

Impactul fu atât de puternic, încât îl luă pe sus pe Danny. Fu aruncat înapoi, târât prin iarbă, lăsând un şanţ în pământ şi oprindu-se la doar câţiva centimetri de gardul din dreapta terenului.

Pentru o clipă nu mai mişcă nimeni. Mulţimea înmărmurise, în stare de şoc. Apoi puştii de pe teren începură să ţipe toţi odată şi o rupseră la fugă, care încotro. Nick, tatăl lui şi Caitlin începură să sară peste rânduri, până ajunseră pe teren şi o luară la fugă spre Danny, care era întins pe spate, cu mănuşa încă fumegândă în mână.

Tatăl lor ajunse primul în dreptul lui.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, nu-i nimic, spuse, luându-şi în braţe fiul.

Danny se uită la ei cu un aer ameţit.

— Am prins-o?

— Mda, Danny, îi spuse Nick. Ai prins-o.

Îi trase cu grijă mănuşa din mână. În mănuşă se afla o bucată de piatră fierbinte cam cât un grepfrut, care încă mai ardea mocnit. Danny prinsese un meteorit.

Dat fiind că în regulament nu scria nimic despre evenimente cosmice neaşteptate, meciul a fost anulat din cauza unor „condiţii meteorologice extreme”. Venise

poliţia, pentru a ţine la distanţă mulţimea de gură-cască, după ce toate celelalte meciuri din ziua aceea fuseseră abandonate. Cât despre terenul cu pricina, fusese izolat ca şi cum ar fi fost un loc afectat de un dezastru natural – aşa şi arăta, cu toate mănuşile şi şepcile care zăceau pe iarbă, lăsate în urmă de jucătorii cuprinşi de panică, şi un crampon uitat, care părea că încearcă să muşte din gazon.

Sosi şi o echipă de urgenţă ca să evalueze starea lui Danny, care ar fi trebuit să se fi ales măcar cu un umăr dislocat grav, dar care părea să fie teafăr şi nevătămat.

— Poţi să ne povesteşti exact ce s-a întâmplat? îl întrebă cineva din echipajul de prim ajutor pe Danny, în timp ce tatăl lui se învârtea de colo-colo, nereuşind să priceapă ce se întâmplase.

— Am ridicat mănuşa şi am prins o stea căzătoare, spuse Danny vesel. O să apar la ştiri?

Nick şi Caitlin urmăreau toată povestea fără să poată controla sau da o direcţie evenimentelor… dar părea că altcineva controla toată treaba.

— Se întâmplă ceva bizar aici, comentă Caitlin.

— Eufemismul mileniului, îi răspunse Nick.

— Nu, mă refer la ce a spus fratele tău. Are dreptate – ar *trebui* să apară la ştiri. Dar suntem aici de aproape o oră… ai văzut măcar un reporter?

Avea dreptate. Nu se vedea niciun reporter, nicio maşină de la vreo televiziune. O bucată de cer tocmai îi căzuse în palmă unui puşti – aşa ceva nu era doar un reportaj de interes local, era un subiect de ştiri pe plan naţional. Mondial! Dar nimeni n-o trata ca pe o ştire. De ce oare?

În locul maşinilor de televiziune, se treziră cu o suită de SUV-uri de un alb orbitor care dădeau buzna pe teren, absolut identice cu maşina care apăruse la târgul de vechituri. Dintr-unul dintre SUV-uri coborâră cel puţin douăsprezece persoane, bărbaţi şi femei, toţi îmbrăcaţi

elegant. Întocmai ca la târgul de vechituri, toţi purtau haine imaculate, în nuanţe pastelate.

Nick o prinse pe Caitlin de mână.

— Îi ştiu pe tipii ăştia, îi spuse. Pe unii dintre ei măcar.

— Cine sunt?

Nick se gândi la cartea de vizită care tot reapărea, indiferent de câte ori o aruncase. Nu-şi mai amintea numele de pe ea şi bănuia că şi-l ştersese dinadins din minte.

— Nişte tipi siniştri plini de bani, îi spuse.

Caitlin se strâmbă.

— Ăştia-s cei mai răi.

Mânat de o bănuială iraţională, Nick băgă mâna în buzunar şi simţi ceva care avea forma şi textura unei cărţi de vizită. Refuză s-o scoată ca să vadă dacă asta era într-adevăr.

Echipa de securitate a stadionului, prima linie de apărare, interceptă grupul care se apropia. În frunte era bărbatul înalt care fusese la târgul de vechituri. De data asta, în bătaia luminii, costumul lui părea mai curând piersiciu-deschis decât crem. Le arătă un soi de ecuson, iar agentul de securitate se dădu înapoi, ca şi cum indivizii ar fi fost radioactivi. Poliţiştii încercară să-i oprească apoi când traversau terenul. Bărbatul le arătă din nou ecusonul. Poliţiştii părură spăsiţi şi le făcură semn să treacă.

Echipa la patru ace se răsfiră pe teren, cu dispozitive care aduceau a detectoare de metale şi baghete de divinaţie. În timp ce examinau terenul, domnul Alb-Rozaliu o porni glonţ spre familia State.

Când îl văzu pe individ că vine spre ei, tatăl lui Nick îl lăsă pe Danny singur în ambulanţă.

— Vă pot ajuta? întrebă.

Nick şi Caitlin urmăreau discuţia, ţinându-se ceva mai departe.

Bărbatul îi arătă ecusonul şi tatăl lui Nick se uită la el.

— Sunteţi de la Ministerul Apărării?

— Aşa s-ar părea, spuse bărbatul, acoperind ecusonul, înţeleg că a avut loc un incident astăzi, aici. Aş vrea să stăm de vorbă despre asta.

— N-a fost un *incident*, spuse tatăl lui Nick, deja în defensivă. A fost un meteorit, n-a fost un atac cu rachetă. Nu e tocmai o problemă de securitate naţională. Dacă sunteţi de la Ministerul Apărării, atunci vă pierdeţi timpul.

Bărbatul schiţă un rânjet dispreţuitor.

— Doar ne facem datoria, domnule. E adevărat că fiul dumneavoastră a prins meteoritul?

Tatăl lui Nick îşi feri privirea.

— Şi? S-au întâmplat chestii mai bizare de-atât.

Ceea ce nu era întru totul adevărat şi amândoi ştiau asta.

Fix în momentul acela, echipa de pe ambulanţă îl trase pe tatăl lui Nick deoparte ca să completeze nişte hârţoage. În timp ce se îndepărta, domnul State îi aruncă o privire bănuitoare domnului Alb-Rozaliu.

Apoi bărbatul întoarse capul aproape cu totul, ca o bufniţă, uitându-se ţintă la Nick, care simţi cum îl ia cu frig.

— Bună, Nick, îi zise. Mă bucur să te revăd.

Nick se întoarse spre Caitlin, căutând un sprijin, dar fata dispăruse. Bărbatul îi întinse mâna, vrând să îl salute, dar Nick ignoră gestul.

— N-ai încredere în mine. Nu pot să te învinovăţesc, încrederea trebuie câştigată.

— Dacă sunteţi de la Ministerul Apărării, de ce n-aţi spus asta la târgul de vechituri? îl întrebă Nick.

— Ministerul Apărării? întrebă un poliţist care trecea pe lângă ei. Oamenii ăştia sunt de la FBI.

Nick îşi puse mâinile în şolduri.

— Deci, cum e de fapt?

Bărbatul îşi scoase ecusonul, desfăcându-l.

— Spune-mi tu.

Nick se uită la documentul oficial şi citi cu voce tare.

— Dr. Alan Jorgenson, Seniorul întunecat al Sith?

Jorgenson oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Aşa s-ar părea.

— Ce-i asta, un soi de farsă?

Un pic stingherit, Jorgenson îşi puse ecusonul deoparte.

— Nu e un ecuson. E o oglindă neuro-antagonică. Atunci când te uiţi la ea, îţi arată cel mai înspăimântător lucru pe care te-ai aştepta să-l vezi.

— Îmi pare rău, spuse Nick. Nu cred în magie.

— Bravo ţie, îi spuse Jorgenson. Nici noi. E ştiinţă. Poate părea magie celor mai puţin luminaţi, dar oamenii ca noi doi văd adevărul. Scamatorii ştiinţifice, aplicate pragmatic.

Zâmbi.

— Cum a fost şi cartea aia de vizită cuantică pe care ţi-am dat-o. Sunt sigur că a apărut în diferite locuri, nu-i aşa?

Aşteptă un răspuns, dar Nick refuză să-i răspundă.

— Ei bine, continuă Jorgenson, conform principiilor fizicii cuantice, o să rămână parte din viaţa ta până când i-o înmânezi fizic altcuiva. Atunci devine problema lui.

— Care-i treaba cu costumele bizare? nu putu să nu întrebe Nick. Tot scamatorii?

— Da, spuse Jorgenson fără ezitare. Sunt croite din textura spaţiului şi timpului.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Asta a fost o glumă.

Când văzu că Nick tot nu râdea, îşi netezi haina de la costum.

— E mătase de păianjen ţesător auriu. Un material

foarte rar. Foarte comod. Aş putea să-ţi fac rost de o ţinută dacă vrei.

Asta reuşi să-l facă să râdă pe Nick. În principal pentru că Jorgenson vorbea serios. Nick se uită în jur la colegii individului şi la dispozitivele ciudate pe care la foloseau pe terenul de baseball.

— Deci, cine sunteţi de fapt? îl întrebă.

— Suntem oameni de ştiinţă de la Universitatea din Colorado, nimic mai dubios de-atât.

Şi apoi intră direct în miezul problemei.

— Acum, poate că tatăl tău şi toţi cei de faţă îşi închipuie că ăsta a fost un incident izolat, dar noi doi ştim că nu a fost aşa. Deci te rog, Nick, în numele ştiinţei, ce-ar fi să-mi spui exact cum a fost atras meteoritul din cer.

Deodată, din spatele lor, Danny spuse:

— A fost din cauza mea. L-am prins de unul singur.

Coborî din ambulanţă.

— Danny, taci, îi spuse Nick.

— Am prins chestii toată ziua. Sunt foarte tare la asta. Dar nu m-am gândit niciodată că o să prind o stea căzătoare. Hei, n-ar trebui să-mi pun o dorinţă sau ceva?

Jorgenson se lăsă în genunchi ca să fie la înălţimea lui Danny. Nick văzu cum ochii bărbatului se îndreaptă, la fel de alunecoşi ca mătasea de păianjen, spre mănuşa lăsată pe luneta ambulanţei, în spatele lor. Apoi îşi întoarse privirea spre Danny şi zâmbi larg.

— Şi ce dorinţă ai vrea să-ţi pui, tinere?

— Mă scuzaţi, spuse tatăl lor furios, îndepărtându-se cu paşi apăsaţi de medicii de la ambulanţă. Cine v-a dat permisiunea să staţi de vorbă cu fiul meu?

Jorgenson se ridică, un pic fâstâcit.

— Îmi cer scuze dacă am fost un pic prea îndrăzneţ.

— De când interoghează Ministerul Apărării minori?

Jorgenson ridică mâinile împăciuitor.

— Haideţi să nu exagerăm!

O femeie din echipa lui Jorgenson, îmbrăcată la fel de elegant ca el, îi aduse fragmentul de meteorit ars. Jorgenson îl ridică, răsucindu-l în palmă, privindu-l ca şi cum ar fi fost un glob de cristal.

— Ăsta e? Remarcabil.

— Şi, spuse Danny, întinzând mâna şi înşfăcându-l, este al meu.

— Exact, spuse domnul State. Regula numărul 1 în baseball – ce-ai prins al tău e!

— Pe deasupra, spuse Nick, un meteorit e ca o bucată de pământ, nu? Aparţine primei persoane care o revendică, simplu şi corect.

— Nu puteţi spune că nu-i aşa, zise tatăl lor, rânjind mândru. Acum, dacă guvernul Statelor Unite vrea să confişte bunul fiului meu, sunt sigur că există un proces legal încet şi anevoios cu ajutorul căruia puteţi obţine ce doriţi.

Jorgenson oftă exasperat.

— Nimeni n-a zis nimic despre confiscarea bunului dumneavoastră. Suntem dispuşi să plătim pentru meteorit.

Apoi arătă din cap spre luneta ambulanţei.

— Şi pentru mănuşa cu care l-a prins, desigur!

— Tată, nu! exclamă Danny.

Jorgenson scoase un carneţel şi scrise un număr acolo.

— Suma aceasta va fi de ajuns?

Îi arătă hârtia tatălui lui Nick, căruia i se bulbucară ochii, însă doar un pic.

— Păi…

— Nici gând, spuse Danny.

Aşa că tatăl lui Nick rămase ferm pe poziţie.

— Îmi pare rău. Nu e de vânzare.

— Dar acum?

Jorgenson îi arătă o altă sumă, mai mare.

Tatăl lui Nick era ca un castel din cărţi de joc gata să

se prăbuşească, până când văzu că lui Danny îi dăduseră lacrimile. Moment în care interveni Nick.

— Ce e mai important, tată? Banii sau fiul tău?

Tatăl lor inspiră adânc şi castelul din cărţi de joc se transformă într-o fortăreaţă din piatră.

— Îmi pare rău. Decizia mea este finală.

Şi Nick crezu că se sfârşise… până când Jorgenson scoase un carnet de cecuri.

— Ştiţi ce, domnule State, am înţeles că nu lucraţi acum. Întâmplător, ştiu că există un post la NORAD perfect pentru cineva ca dumneavoastră. Pentru o persoană cu calităţile dumneavoastră.

— Un loc de muncă? întrebă tatăl lor.

— Pachetul salarial este excelent. Cecul acesta reprezintă salariul pe prima lună.

Completă cecul şi i-l înmână tatălui lui Nick.

Nick nu văzu suma de pe cec, dar, oricât o fi fost, îl convinse pe tatăl lui să se întoarcă spre Danny şi să-i spună:

— Dă-i omului piatra!

Jorgenson îi smulse meteoritul din mâini lui Danny, în ciuda protestelor băiatului.

— Şi mănuşa, îi aminti Jorgenson.

— Du-te la nani! strigă Danny, deşi folosi alt cuvânt în loc de „nani”.

— Las-o aşa, Danny, îi spuse Nick. Probabil că e mai în siguranţă la ei, oricum.

Se duse să ia mănuşa, apoi i-o întinse lui Jorgenson.

— Dacă asta o să-l ajute pe tata să obţină o slujbă, merită.

Jorgenson luă mănuşa, dar o studie un pic circumspect.

— Arată destul de comun, nu? E clar că e veche, dar nu pare să fi fost folosită prea mult… şi buzunarul e perfect imaculat.

Nick trase aer în piept. Ştia că pe mănuşă nu era nicio urmă că ar fi prins o bucată de fier încins. Acest aspect nu-i scăpă lui Jorgenson, un tip perspicace. Foarte perspicace.

— Ce ai tu acolo, Nick? îl întrebă Jorgenson.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Haide – ce ascunzi la spate?

Jorgenson întinse mâna pe la spatele lui Nick şi descoperi cealaltă mănuşă, pe care el o ascundea. Şi asta era veche şi serios tocită, ca şi cum trecuse printr-un război.

Jorgenson zâmbi.

— Cred că asta e mănuşa pe care tocmai am cumpărat-o, spuse.

Nick îşi lăsă capul în pământ, înroşindu-se.

— Ai fost dibace, Nick, îi spuse Jorgenson, luând mănuşa şi lăsând-o să cadă pe cealaltă. Cât pe-aci să mă păcăleşti.

I-o înmână unuia dintre colegii lui, care puse mănuşa într-o pungă de plastic şi o porni grăbit spre locul unde aşteptau SUV-urile.

Din nou în poziţie de autoritate şi foarte încântat de sine, Jorgenson se întoarse spre tatăl lui Nick.

— Slujba e reală, salariul e real. Dumneavoastră şi fiii dumneavoastră veţi vedea cu timpul că dorim sincer să vă ajutăm.

Apoi făcu stânga împrejur şi plecă, în timp ce Danny stătea cu privirea în pământ, săltând bucăţi de gazon cu crampoanele. Nick se uita în continuare în zare, roşu la faţă.

Caitlin se întoarse în fugă de oriunde o fi dispărut.

— Nick, am văzut ce s-a întâmplat, îmi pare rău.

Nick se uită la oamenii de ştiinţă care se urcau în maşini şi demarau.

— Nu-ţi face probleme, îi zise.

— Ei bine, poate că asta o să te mai înveselească, îi spuse ea. Mă plimbam de colo-colo, străduindu-mă să fiu cât mai enervantă şi să aflu de la ceilalţi savanţi ce făceau. Mi-au turnat vrăjelile la care poţi să te aştepţi, gen „Colectăm date”, „Căutăm anomalii”, alea, alea – practic încercau să sune a oameni de ştiinţă fără să-ţi spună mai nimic. Şi apoi tipul care măsura şanţul pe care l-a făcut Danny s-a împiedicat într-un bulgăre de pământ şi i-a căzut chestia asta de la rever.

Îi întinse lui Nick un ac aurit, nici cât unghia. Un simbol care arăta ca litera A, dar tăiat pe orizontală nu de o linie dreaptă, ci de un opt – simbolul pentru infinit.

— Stai aşa, spuse Nick. Jorgenson avea şi el un ac asemănător.

— Toţi aveau, îi şopti Caitlin.

Apoi, cu un zâmbet, adăugă:

— Aşa că ei au un lucru de-al tău şi acum ai şi tu ceva de-al lor.

Nick îşi ridică privirea şi urmări ultimul SUV cum ieşea de pe teren.

— Cine zice că au ceva de-al meu?

Apoi se aplecă şi ridică din iarbă mănuşa de baseball pe care o aruncase cu dispreţ Jorgenson. Era mănuşa pe care i-o oferise prima dată Nick lui Jorgenson. Cea pe care nu se vedea niciun semn că ar fi prins vreodată ceva, cu atât mai puţin un meteorit.

Caitlin schiţă un zâmbet.

— Nu te cred!

— Hei, spuse Nick, ridicând din umeri, el mi-a cerut în mod explicit mănuşa pe care o ţineam la spate… care i-a scăpat, cred, apărătorului dintre baza întâi şi baza a treia când a luat-o la fugă ţipând de pe teren.

Caitlin îl privi admirativ.

— Ai fost as la faza asta.

— Nu, spuse Nick, a fost doar o scamatorie, aplicată

pragmatic.

m TEMA DE REFLECŢIE

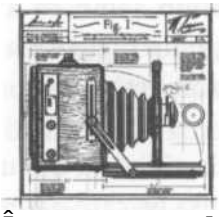

În vreme ce Nick şi Caitlin aveau parte de un meci de baseball la scară cosmică, Petula explora propria lume magică. Deşi încercă să nu iasă în evidenţă în timp ce făcea câteva fotografii în centru în dimineaţa aceea, aparatul de fotografiat era greoi – iar un obiect bizar ţinut în mână de o fată bizară avea darul de a creşte exponenţial atenţia posibililor observatori.

Ei bine, n-au decât să se zgâiască, nu mă interesează. Îşi dorea să poată îndrepta aparatul spre oamenii care o priveau ciudat şi să le fure sufletele prin fotografie, conform credinţelor din anumite culturi – dar, din păcate, asta nu făcea parte din calităţile aparatului ei de fotografiat.

Acacia Park, situat într-o zonă din Colorado Springs pe care broşurile turistice o descriau drept „pitorească”, oferea multe ocazii de a face fotografii experimentale. Fântâna arteziană Uncie Wilber[13], de exemplu, un motiv de bucurie pentru copilaşii care voiau să se aleagă cu o răceală zdravănă, era numai bună de pozat. Chiar şi acum, la începutul lunii aprilie, era înconjurată de copii, care retrăiau poate verile anterioare, în care nenumăratele guri şi jgheaburi care alcătuiau fântâna enervant de fantezistă îi udaseră până la piele, oferindu-le scuza perfectă să susţină că nu mai aveau nevoie de duş la întoarcerea

13 Fântână arteziană interactivă aflată în centrul oraşului Colorado Springs, având în mijloc o cupolă de sub care apare, la anumite intervale, statueta unui cântăreţ la tubă, cunoscut drept „Unchiul Wilber“. (N. trad.)

acasă.

Petula era curioasă să vadă dacă, noaptea, fântâna era frecventată de drojderi, dubioşi, drogaţi şi dealeri – cei patru „D” din orice parc din centrul unui oraş american. Oare pozele pe care le făcea la lumina zilei, când mişunau copiii pe-acolo, aveau să-i arate, când erau developate, faţa sordidă, nocturnă a fântânii?

Spre încântarea ei, Petula descoperi că inelul de focalizare al aparatului mergea de la 1 la 24, dând o nouă semnificaţie cuvântului „focalizare”. Toate pozele pe care le făcuse până acum fuseseră cu inelul fixat la doisprezece, ceea ce în mod evident însemna că aparatul surprindea ce avea să se petreacă la douăsprezece ore de la momentul prezent. Dar să poţi vedea ziua de mâine în loc de seara de acum ar fi ceva grozav!

Aproape de colţul străzii se afla un chioşc de ziare, care se agăţa de speranţa din ce în ce mai firavă că exista un viitor non-digital. Vânzătorul din ghereta micuţă din lemn era un tip aşa în vârstă, încât probabil că mirosea a lichid de îmbălsămare. Petula îşi zise că omul petrecea deja atât de mult timp într-un spaţiu îngust, între scânduri, încât trecerea de la asta la sicriu nici n-avea să fie prea grea. O pufni râsul. Astfel de observaţii optimiste o făceau să savureze plimbările pe afară.

— Vă pot oferi o bomboană într-o zi frumoasă ca asta, domniţă? o întrebă bătrânul, văzând-o că zâmbeşte.

— Nu, îi spuse Petula. Doar o poză, dacă se poate.

— Păi, în cazul acesta, *cheesel*

Râse la propria glumă şi îi zâmbi. Petula îi făcu o poză care-i prinse doar jumătate de faţă, pentru că adevăratul subiect nu era bărbatul – ci ziarul de lângă el. Deja fixase inelul de focalizare la douăzeci şi patru. O să fie tare interesant să citească titlul de pe prima pagină din ziarul de mâine în după-amiaza zilei de azi, când avea să developeze negativul, şi să se gândească la un mod de a se

folosi de cunoştinţele ei profetice.

Apoi de undeva din spate auzi:

— Acela este cumva un aparat de fotografiat de modă veche, cu film? Bunicul avea unul în genul ăsta!

Întorcându-se, dădu cu ochii de o persoană care i se părea cunoscută, dar parcă nu, totuşi.

— Petula Grabowski-Jones! Ar fi trebuit să mă aştept ca tu să fii persoana care umblă cu un asemenea obiect, clar din alte vremuri.

Abia atunci îi pică fisa Petulei că persoana era doamna Planck, de la cantină. Era prima dată când o vedea în afara habitatului natural. Ba chiar şi fără plasă de păr. Era deconcertant. Faptul că avea în braţe mai multe pungi de cumpărături de la un magazin de delicatese îi tulbură şi mai mult Petulei percepţia asupra realităţii.

Doamna Planck surprinse privirea uluită a Petulei şi, ghicind motivul, începu să râdă.

— Drăguţă, mi-oi câştiga eu existenţa servind zeamă chioară, dar asta nu înseamnă că amestec munca şi viaţa personală.

— Scuze, spuse Petula, ferindu-şi privirea, cuprinsă de o ruşine care nu-i stătea în fire.

Doamna Planck lăsă pungile din braţe.

— Ia arată-mi şi mie aparatul ăsta al tău!

Petula şovăi, apoi realiză că, dacă refuza, risca să se aleagă cu mâncare mai proastă tot anul de-acum încolo. Dacă învăţase ceva în toţi anii de şcoală, era că trebuie să te pui bine cu două persoane: Doamna de la Cantină şi Administratorul-şef. În momentul de faţă, Petula îl avea pe cel din urmă la degetul mic, în caz că ar fi fost nevoie de influenţarea vreunui vot. Dar doamna Planck ridicase întotdeauna o barieră când venea vorba de Petula. Şi acum i se oferea un prilej să doboare acea barieră.

— Sigur, îi spuse Petula, întinzându-i aparatul. Aveţi grijă, e vechi.

Doamna Planck îl răsuci în mâini, ca şi cum ar fi fost o casetă cu cheie ascunsă.

— Al bunicului era Seneca Scout, dar pe ăsta nu e trecută nicio firmă.

— Cred că era un model beta. Ştiţi, un prototip.

Se bucură că doamna Planck nu observase iniţialele zgâriate pe dosul aparatului.

— Minunat!

Doamna Planck îi înapoie aparatul Petulei.

— Ai mare grijă de el, scumpo, dintr-un prototip în stare aşa bună ţi-ai putea acoperi taxele la facultate.

Petula se simţi jignită.

— O să obţin o bursă, declară. O bursă de merit sau una de badminton.

— Aşa deci? Nu ştiam că lumea mai joacă badminton.

— Nu mai joacă, îi replică Petula. De-asta e şi aşa uşor să obţii o bursă.

Doamna Planck încuviinţă, părând să-i dea dreptate, apoi se aplecă să-şi ia pungile. S-ar părea că recipientul în care era uleiul de trufe cu fenicul se spărsese şi, când ridică punga, i se rupse în braţe, astfel că tot ce era în ea – de la pateu de ficat la hribi – se împrăştie pe trotuar.

Doamna Planck strigă un cuvânt care era folosit adesea în descrierea mâncărurilor pe care le servea la prânz, apoi se lăsă în genunchi să le adune. Nevrând să pară nesimţită, Petula i se alătură, oprind cu piciorul o sticlă cu măsline kalamata gata să se rostogolească în stradă.

Bătrânul de la chioşcul de ziare le înmână mai multe pungi mici de plastic, dar, fără punga mare de cumpărături de la magazinul de delicatese, era clar că erau prea multe pentru ca doamna Planck să le poată duce singură.

— Ai de gând să mă ajuţi să duc toate astea acasă? o întrebă doamna Planck pe Petula. Sau mă laşi să mă chinui de una singură? Locuiesc chiar de cealaltă parte a

parcului.

— Hmm… spuse Petula, cu un zâmbet voit a fi dezarmant. Porţii mai mari la prânz şi mă lăsaţi să-mi aleg eu felia de pizza?

Doamna Planck îi zâmbi la rândul ei.

— Cred că asta se înţelege de la sine.

— Şi mă lăsaţi să-mi aleg eu desertul?

— Deja întinzi coarda.

Petula acceptă condiţiile, dădură mâna şi cu asta căzură la înţelegere. Ţinând aparatul de fotografiat într-o mână şi câteva dintre pungi în cealaltă, Petula o porni prin parc, fără a omite să se strâmbe, ca de fiecare dată, la Unchiul Wilber, cuibărit în mijlocul fântânii arteziene.

— Aşadar, de când eşti interesată de fotografie? o întrebă doamna Planck.

— De când mă ştiu, îi spuse Petula. Feliile de viaţă sunt mai uşor de digerat decât versiunea integrală.

Doamna Planck începu să râdă.

— Că bine zici!

Locuia într-o casă elegantă, care nu semăna deloc cu genul de locuinţă în care şi-ar fi imaginat o femeie ca ea – dar, în timp ce lăsa cumpărăturile pe dulapul din bucătărie, Petula începea să-şi dea seama că e foarte greu să anticipezi ce fel de femeie este cineva de la cantină. Îi deveni şi mai limpede lucrul ăsta când doamna Planck îi spuse:

— Hai jos, o să-ţi arăt camera mea obscură!

Când o persoană pe jumătate necunoscută te invită la subsol să-ţi arate camera ei obscură, orice om cu ceva minte ar fugi mâncând pământul în direcţia opusă. Dar, înarmată ca întotdeauna cu spray-ul ei paralizant şi cu o centură maro la jujitsu teoretic, Petula consideră că era perfect capabilă să se apere, în caz că s-ar fi dovedit că doamna Planck punea carne de copil în ostropelul de vită, cum făcea tanti aia de la o cantină din Phoenix.

În timp ce coborau, Petula observă numeroase fotografii înrămate, alb-negru, cu un aspect artistic.

— Deci şi dumneavoastră sunteţi fotograf?

— Am cochetat cu fotografia. Dar până la urmă nu mi-am putut câştiga existenţa din asta.

Apoi deschise uşa care dădea spre o cameră la subsol, lăsând să se vadă că fusese transformată într-o cameră obscură cum ar fi visat-o Petula. Camera era plină de tot felul de echipamente sofisticate, de la un aparat de mărit Omega la un spălător în cascadă Arkay. Dar toate erau acoperite cu prelate prăfuite din plastic.

Doamna Planck oftă.

— Mi-am zis întotdeauna că o să mă mai apuc, dar, după ce a murit Charlie, pur şi simplu nu m-a mai tras inima.

— Soţul dumneavoastră?

— Căţelul meu chihuahua.

Petula scoase o exclamaţie şocată.

— Şi eu am un chihuahua!

Doamna Planck îşi încrucişă braţele la piept şi se rezemă de tocul uşii.

— Interesant. Crezi că totul se întâmplă cu un motiv, Petula?

— Nu.

— Atunci hai să considerăm o coincidenţă fericită, spuse doamna Planck, faptul că eu am o cameră obscură care abia aşteaptă să fie folosită şi tu ai un aparat de fotografiat care nici măcar n-a auzit de fotografii digitale.

[O ÎNSEMNUL ACCELERAŢI

Nick se rezemă de spătarul scaunului, luându-şi ochii de la computer, şi studie acul aurit în lumina care se revărsa prin luminatorul din pod. „A”-ul minuscul scânteia.

Jumătate de după-amiază tot căutase pe net orice care să semene cu acel semn şi nu găsise nimic. Încercase şi să scaneze emblema şi să găsească imagini asemănătoare pe Google, dar *nada*.

Acel „A” probabil simboliza ceva şi simbolul pentru infinit pesemne că avea şi el o relevanţă, dar, fără niciun indiciu, nu putea decât s-o ia pe ghicite.

— Nu mă mir că n-ai găsit nimic, îi spuse Caitlin atunci când o sună, ceea ce era, poate, un mod de a spune că îl credea incapabil.

Nick nu putea fi sigur, dar nu avea de gând să folosească magnetofonul spre a afla. Ar fi fost o treabă prea mârşavă.

— Bine, continuă Caitlin. Atunci trecem la planul B.

— Nu ştiam că avem un plan B.

— Întotdeauna există un plan B.

Caitlin îi spuse că exista un bijutier în oraş care era expertul recunoscut în materie de obiecte de podoabă.

— Nu mă simt chiar în largul meu arătând acul altcuiva, îi spuse Nick.

— Nu-ţi face griji i, îl linişti Caitlin. E prieten de familie, mergem de ani de zile la el. Este discreţia întruchipată.

— Ce-o însemna şi asta, spuse Nick.

— Înseamnă că putem avea încredere în el. Oricum, am făcut deja o programare. De obicei nu are program prelungit duminica, dar cred că este amorezat de maică-mea şi tot speră că o să treacă într-o bună zi pe la el să-l roage să-i estimeze verigheta. Aşa că a făcut o excepţie. Avem întâlnire cu el diseară la şapte şi jumătate.

Lui Caitlin îi plăcea să creadă că duce o viaţă aventuroasă, dar toate aventurile din viaţa ei se

reduseseră la drame ţesute tot de ea. Aici, în schimb, era vorba de ceva real. Sau de domeniul irealului, cum ar veni. Avea de-a face cu un eveniment la scară mitică, iar acesta se petrecea, relativ vorbind, chiar în ograda ei. Acum avea dinainte un mister real în care erau implicaţi nişte indivizi dubioşi, îmbrăcaţi la patru ace, un simbol secret şi un băiat care era deopotrivă deştept şi frumuşel. Caitlin bănuia că ar fi putut să se transforme din frumuşel în arătos de-a binelea când restul feţei îi prindea din urmă urechile şi când Nick avea să facă o chestie cu părul lui mereu ciufulit.

Se resemnase în privinţa faptului că nu avea să se petreacă o astfel de transformare în cazul lui Théo. Da, el bifase chestia cu arătos, dacă nu te deranjau vertebrele în plus din ceafa, dar, cât privea deşteptăciunea, era condamnat să rămână pe veci pe la jumătatea curbei lui Gauss. Nu era prost, doar complet mediocru – ceea ce n-ar fi fost o problemă dacă n-ar fi fost întotdeauna atât de plin de sine.

Poate că era tot răul spre bine că acea conversaţie printre rânduri fusese difuzată în auzul întregii şcoli.

Nick se înfăţişă, pe jos, la şapte.

— N-ai bicicletă?

— S-a dus în incendiu.

— Aham. Scuze. Poţi să împrumuţi bicicleta tatălui meu.

Şi, deşi era un picuţ cam mare pentru el, Nick se ţinea bine în şa.

Pe drumul spre Svedberg şi Fiii, Bijuterii de Lux, au mers unul lângă altul, ocupând ambele piste de biciclete.

— Cum fac faţă Danny şi tatăl tău celor petrecute?

— Nu fac faţă, îi spuse Nick. Danny e genul de puşti care nu stă să analizeze prea mult, iar tata – mă rog, oricând se întâmplă ceva ce nu reuşeşte să înţeleagă, îşi face de lucru cu chestii pe care le înţelege. Când am plecat

tăia buruienile.

— Noaptea?

— Exact.

Intrară în zona comercială, unde se găseau magazine elegante, renovate recent, cuibărite lângă prăvălii de pe vremuri care nu-şi mai schimbaseră vitrinele de la începuturi. Era un magazin de textile unde aveau vechituri oribile din anii ’70 şi un magazin de încălţăminte care avea în vitrină o reclamă decolorată la Hush Puppies, ce-or mai fi fost şi ăia. Până şi ziua aceste prăvălii mai vechi puteau să pară lugubre sau, în cel mai bun caz, deprimante, dar într-o seară de duminică, în care nu era nimeni pe străzi, acele vitrine întunecate, din sticlă cu oglinzi, aveau un aer sumbru, de rău augur.

Caitin frână în faţa magazinului de bijuterii al lui Svedberg, cu Nick imediat în urma ei. Magazinul era la fel de întunecat ca restul.

— Eşti sigură că e aici? o întrebă Nick. O fi uitat.

Caitlin coborî de pe bicicletă şi încercă uşa, aşteptându-se să fie încuiată, dar se deschise când trase de ea. Dinăuntru venea o boare de aer cald. Clopoţelul aflat deasupra uşii scoase un clinchet, extrem de strident în tăcerea din jur, şi Caitlin tresări. Nick începu să râdă şi ea îi aruncă o privire înciudată. Fără îndoială, dacă ar fi deschis el uşa în locul ei, ar fi tresărit la rândul lui.

Ar fi trebuit să-şi amintească de clopoţel din copilărie, deşi nu mai fusese pe-aici de foarte mulţi ani. Mereu panicat, tatăl ei obişnuia să o ia cu el când venea, pe ultima sută de metri, să aleagă un cadou de Valentine’s Day pentru mama ei. Apoi Caitlin mai trecea o dată, când mama ei venea să returneze cadoul şi să-şi aleagă ceva care chiar să-i placă. Era un secret pe care-l ştiau doar Caitlin, mama ei şi domnul Svedberg, aşa că simţea că o lega un soi de tovărăşie stranie de el. Erau complici într-o intrigă legată de bijuterii.

— Poftiţi, poftiţi, se auzi o voce din spate. Dumneata eşti, domnişoară Westfield? Poftiţi, poftiţi!

Din camera din spatele magazinului venea o lumină slabă, în bătaia căreia inelele, colierele şi brăţările din vitrine aruncau umbre minuscule, alungite. Dar nu era destulă lumină să le facă să scapere. În spate de tot, la bancul de lucru, se afla un bărbat pe la vreo cincizeci de ani, cu un aer obosit. Lui Caitlin i se păru neschimbat – poate doar un pic mai prăfuit. Avea ochii prea mici raportat la restul feţei şi încerca să compenseze deschizându-i larg de fiecare dată când vorbea. Asta îţi dădea impresia că era întotdeauna uluit să se trezească purtând o conversaţie.

— Bună seara, domnule Svedberg. Vă mulţumesc nespus că v-aţi făcut timp să vă întâlniţi cu noi astăzi.

Bărbatul îşi ridică privirea şi îi zâmbi, mai călduros parcă decât ţi-ar fi sugerat locul.

— Nu se poate! exclamă. Din câte îmi aduc aminte, când v-am văzut ultima dată, domnişoara Westfield era cam atât şi se ţinea de cracul pantalonului mamei sale, cu degetele mânjite de îngheţată.

Şi îi făcu semn cu ochiul. Întotdeauna îi făcea cu ochiul. O dovadă în plus că erau complici în complotul cu bijuteriile. Gestul o făcu să-şi ferească privirea, stingherită, cum făcea şi pe vremuri.

— Ce mai face mama ta?

— E bine, îi spuse Caitlin, luând notă de faptul că n-o întrebase de tatăl ei.

Apoi Svedberg se întoarse spre Nick.

— Şi acesta trebuie să fie tânărul de care mi-ai vorbit.

— Nick State. Sunt un prieten de-ai lui Caitlin.

— Ei bine, Nick State, prietene, e un gest foarte cavaleresc să însoţeşti o domnişoară într-o seară întunecată.

— Nu e chiar întuneric, spuse Caitlin, căreia i se luase deja de toate politeţurile.

Ea şi Nick se aşezară pe taburete lângă bancul de lucru. Îşi imagină că, stând aşa unul lângă altul, arătau ca doi tineri emoţionaţi care se pregăteau să aleagă un inel de logodnă, ceea ce o făcu să-i poarte pică lui Nick, deşi nu era vina lui.

Bătrânul bijutier se uită de la unul la altul, fără să spună nimic. Caitlin începu să-şi facă griji că exista o etichetă cu privire la astfel de tranzacţii şi că ea o dădea în bară.

— Deci… zise.

— Deci, îi răspunse Svedberg, ai pomenit ceva de o bijuterie căreia voiai să-i estimez valoarea?

Nick băgă mâna în buzunar.

— E un ac. îl am chiar aici.

Îl înfăşurase într-un şerveţel şi asta o făcu pe Caitlin să-şi dea ochii peste cap. Nu vii la bijutier cu un obiect valoros înfăşurat într-un şerveţel. Ar fi trebuit măcar să găsească un săculeţ de catifea pe undeva. De bună seamă maică-sa avea unul în colecţia ei de bijuterii… Apoi, deodată, îşi aminti că Nick rămăsese fără mamă. Îi venea să-şi ceară scuze, deşi nu spusese nimic de fapt.

Nick ridică acul, dar nu i-l întinse încă lui Svedberg. Se uită la Caitlin.

— Eşti sigură în privinţa asta?

Caitlin se întoarse spre Svedberg.

— Prietenul meu vrea să fie sigur că această consultaţie va rămâne strict confidenţială.

— Desigur, răspunse Svedberg.

Acum părea aproape avid să vadă ce ţinea Nick în mână.

Nick desfăcu acul şi îl puse pe bancul de lucru învelit în fetru. Obiectul arunca sclipiri sub lampa lui Svedberg.

Dacă se aşteptase la vreo reacţie de orice fel din

partea lui Svedberg, Caitlin avu parte de o dezamăgire.

Bărbatul luă pur şi simplu acul şi îl privi ca şi cum l-ar fi studiat printr-o lupă uriaşă.

— Hmm… spuse, dus pe gânduri, atingând uşurel acul cu vârful degetului. Cel mai probabil e din aur, de cea mai bună calitate; aş zice că are douăzeci şi patru de carate. Şi lucrătura acului este foarte valoroasă, emblema a fost modelată, nu imprimată pe el.

Oftă şi îl cântări în palmă.

— Dar e foarte uşor, mă tem. Chiar dacă este aur curat, n-ar valora prea mult.

— Recunoaşteţi simbolul de pe el? îl întrebă Caitlin. Poate că este mai valoros ca *objet d'art* decât ar sugera greutatea sa.

În timp ce bijutierul studia emblema, Nick schiţă din vârful buzelor întrebarea: *Objet cLart*? Caitlin îl ignoră cu desăvârşire.

— E un fel de matriţă pentru litera V, cu linii de bază tradiţionale, murmură bijutierul, tăiată de un opt. Mi se pare cunoscută…

— Întoarceţi-l, îl îndemnă Nick. E un „A", nu un „V". Şi un opt răsturnat pe orizontală nu e simbolul pentru infinit?

Svedberg întoarse acul şi, de cum o făcu, ochii – deja holbaţi – i se bulbucară şi mai tare şi deodată amuţi. Caitlin îşi închipui că toate ceasurile din vitrine se opriseră şi ele.

— Ce e? îl întrebă Nick.

O ezitare de-o clipă, apoi Svedberg se foi stingherit în scaun.

— Am o indigestie. Doctorul a zis că n-ar trebui să mai pun gura pe mâncăruri picante, dar îmi cam place un *jalapeno* din când în când.

Apoi se ridică şi-i înapoie lui Nick acul.

— Mi-aş dori să vă pot ajuta mai mult. Dar mult

noroc!

— Dar staţi, spuse Nick, uitându-se la Caitlin ca şi cum ea era de vină pentru schimbarea subită de dispoziţie a bijutierului, apoi îndreptându-şi din nou privirea către Svedberg. Ziceaţi că vi se pare cunoscut…

— M-am înşelat, spuse Svedberg repede. Vezi atât de multe simboluri în branşa mea, încât inevitabil mai confunzi câte un simbol cu altul.

Dar Caitlin intui că se ascundeau multe lucruri nerostite acolo. Întrebarea era cum să extragă acele informaţii tăinuite de Svedberg. Când îi veni în minte răspunsul, era mult mai simplu decât şi-ar fi imaginat şi mult prea alunecos pentru gustul ei – dar era o situaţie în care Caitlin conchise că scopul justifica mijloacele.

— Mama va fi tare dezamăgită, spuse.

Svedberg se învioră imediat.

— Să nu-mi spui că e al mamei tale!

— Mă rog, l-a primit cadou.

— De la cine?

— Asta-i chestia, nu e foarte sigură. I-a fost trimis anonim.

În momentul acela, Svedberg se uită bănuitor la Nick.

— Atunci, dacă e al mamei tale, de ce era la el?

— Glumiţi? interveni Nick, fără ezitare. Uitaţi-vă ce blugi strâmţi poartă. N-ar încăpea nimic în buzunarele alea.

— Aşa e, spuse Caitlin, zâmbind în ciuda împunsăturii. Aşa că l-am rugat pe Nick să-l ţină la el, având în vedere că pe el stau hainele ca pe gard.

Îi zâmbi suav domnului Svedberg.

— Ar însemna foarte mult pentru mama dacă ar afla ce e mai exact – atunci poate că ne-am da seama cine i l-a trimis.

Svedberg se uită la amândoi şi Caitlin intui că decizia

lui de a-şi ţine gura începea să se clatine. Doar un ultim imbold…

— Întotdeauna vorbeşte cu atâta căldură despre dumneavoastră, de-asta am venit la dumneavoastră… pentru că m-am gândit că o să fiţi amabil şi o s-o ajutaţi.

Şi cu asta îl convinse. Svedberg îşi lăsă mâna pe una dintre vitrine, ca şi cum avea nevoie de un sprijin.

— Bănuiesc că n-aţi auzit de – coborî glasul în timp ce şopti numele – Acceleraţi?

Caitlin se uită la Nick, care ridică din umeri.

— Vă spun doar atât: oricine i-ar fi trimis asta mamei tale, e cineva care trebuie luat în serios. Vino cu ea mâine seară şi o să-i spun tot ce ştiu.

— Să vin cu ea?

— Da.

— Mâine?

— Nu e clar ce spun?

Pe Caitlin o luase deja cu ameţeală la gândul că va trebui să-şi amestece mama în povestea asta, dar Nick se ridică şi rupse tăcerea.

— Mulţumim, domnule Svedberg, spuse, dând mâna cu el. Sunt sigur că doamna Westfield vă va fi recunoscătoare pentru ajutor.

Şi plecară, în clinchetul clopoţelului care le anunţă ieşirea oricui s-ar fi nimerit prin preajmă.

Istoria abundă în societăţi secrete, fie că au fost dedicate progresului sau distrugerii omenirii; e o listă lungă şi sordidă. Indiferent de scop însă, societăţile secrete au un lucru în comun. Toate au o câte o emblemă stupidă. Sau o tichie stupidă. Sau un salut extrem de stupid.

Când venea vorba de societăţi secrete, cei din Acceleraţi erau în vârful piramidei. Interesul lor cu privire la Nick State nu era puţin lucru şi, dacă ar fi ştiut Nick ce evenimente importante gravitau acum în jurul persoanei

lui, poate că ar fi fugit unde vedea cu ochii. Dar, în momentul de faţă, ignoranţa era principalul lui atu.

Nick dădu fuga în camera lui de îndată ce ajunse acasă şi încercă să caute pe internet *Acceleraţi* – dar, de cum apăsă butonul „Enter”, i se închise computerul. îl reporni, încercă din nou cu un alt motor de căutare şi computerul se închise încă o dată. Şi încă o dată. Se întrebă dacă avea şi Caitlin aceeaşi problemă, dar nu voia s-o sune, pentru că se îmbufnase din cauza comentariului cu privire la blugii ei.

— A trebuit să găsesc ceva pe loc! îi spusese Nick. Şi a funcţionat figura, nu?

Chiar şi aşa, orice critică la adresa simţului vestimentar al lui Caitlin, indiferent de motivaţie, era menită să-l pună pe tuşă. Cel puţin până a doua zi.

Era enervant la culme, pentru că Nick nu avea pe nimeni altcineva cu care să discute problema. Nu putea să stea de vorbă cu Mitch despre asta – Mitch avea destule cu care să-şi bată capul după vizita fatidică la tatăl lui. Şi, deşi Vince ştia că era ceva dubios la mijloc, nu era chiar genul care să-ţi trezească o încredere neţărmurită.

Ar mai fi fost şi Petula. Dar oare Nick nu îndurase destule deja?

Luni dimineaţă, chiar când Nick se pregătea să pornească spre şcoală, se trezi cu Vince la uşă, cu o bâtă de baseball în mână.

— Pentru tine, îi spuse.

— Foarte haios.

Nick se gândi că auzise de la Caitlin, ori poate de la Mitch, de incidentul cu steaua căzătoare şi amestecul lui Danny în treaba asta.

— Eu nu le am cu fazele haioase, îi zise Vince. E de la târgul tău de vechituri.

Nick nici măcar nu-şi mai amintea de ea.

— Cum ai găsit-o?

— Există o misterioasă lume interlopă a celor care sparg cutiile poştale, îi zise Vince, iar bâtele de baseball şi-o iau la greu în această întreprindere. Spărgătorii caută întotdeauna bâte ieftine. Odată ce mi-am amintit că am văzut o bâtă de baseball la târgul tău de vechituri, am ştiut exact unde să o caut.

Nick o luă cu grijă din mâna lui Vince, de parcă ar fi fost un obiect fragil.

— Nu pare să fi păţit nimic.

— Faza cu spargerile se întâmplă o marţi da, una nu, aşa că am avut noroc. Îmi datorezi cincisprezece dolari.

Nick se achită de datorie cu dragă inimă. Plasă obiectul la loc într-un cotlon din pod, mulţumit că, măcar de data asta, totul era OK.

La şcoală însă, Mitch nu era OK. Nick observă că era neobişnuit de tăcut la oră, iar la prânz nu le mai lua vorba din gură celorlalţi. Nici nu purta conversaţii gălăgioase, nici nu-şi mai băga nasul în treburile altora. Se aşezase pur şi simplu la masă, mâncă, strânse în urma lui şi observă în tăcere lumea din jur. Odată ce Nick termină şi el de mâncat, veni către Mitch.

— Hei, îi spuse timid.

— Hei!

— Deci l-ai lăsat acasă?

Amândoi ştiau la ce se referea Nick.

— Nu e ca şi cum aş muri dacă nu l-aş avea la mine, veni răspunsul.

Apoi Mitch adăugă:

— Nici măcar nu-i duc dorul.

Dar Nick îşi dădu seama că nu era aşa.

— E bine că nu-l ai la tine, îi zise. Asta dovedeşte că tu controlezi obiectul, nu invers.

Asta îl făcu pe Mitch să zâmbească.

— Mda, e adevărat, nu-i aşa? Vreau să zic… chestia aia e ceea ce este… dar eu sunt ceea ce sunt, cu sau fără

ea.

Apoi se posomorî din nou.

— Deci… cine eram, de fapt?

Nick ridică din umeri.

— Un puşti pe jumătate hispanic, pe jumătate irlandez, cu un nume de familie care sună franţuzeşte.

— Mda, spuse Mitch melancolic. Nici măcar numele meu nu ştie cine sunt.

Nick nu intenţionase să-l întristeze şi mai tare.

— Hai să-ţi zic ceva. Când găsim desfăcătorul de conserve pentru crize de identitate al lui Tesla, îţi dau voie să-l foloseşti primul.

— Neah, spuse Mitch, zâmbind fără tragere de inimă. Probabil că aş deschide cutia Pandorei cu el.

Dar Nick ştia că deja deschiseseră cutia Pandorei. Şi gângăniile care ieşeau din ea se transformau rapid în cobre.

După ore, Nick îl invită pe Mitch să-i însoţească la a doua întâlnire cu Svedberg. Nick simţi un fior de încântare când Caitlin cam strâmbă din nas la ideea de a-l lua şi pe Mitch – asta însemna că prefera să se bucure doar ea de compania lui Nick, dar el era de părere că Mitch merita şi trebuia inclus în grup.

— Deci staţi să înţeleg, spuse Mitch în autobuzul care-i ducea spre centru. Aţi găsit un ac cu însemnul unei societăţi secrete şi un bijutier care e îndrăgostit de mama lui Caitlin o să vă povestească tot ce ştie despre asta?

— Păi, zise Caitlin, a acceptat să-i spună mamei.

— Şi tatăl tău ce părere are despre asta? o întrebă Mitch.

Caitlin şovăi.

— Păi, nu ştie…

— Deci i-ai fixat mamei tale o întâlnire cu un tip fără ştirea tatălui tău?

— Îţi scapă esenţialul, Mitch, îi zise Nick. Mama ei n-

o să vină.

Mitch rămase tăcut o clipă, apoi întrebă.

— Ea ştie asta?

Nick se dădu bătut. Lui Mitch i se învârteau mai repede rotiţele în minte decât roţile autobuzului, pe măsură ce încerca să se prindă. Dar punctase o treabă importantă, fie că-şi dădea seama sau nu de asta. Svedberg chiar credea că acesta era un fel de *rendez-vous*. Nick se întoarse spre Caitlin.

— Şi dacă nu vrea să ne mai spună nimic în condiţiile în care nu apare mama ta?

— Îţi faci prea multe griji, îl repezi Caitlin. îl vrăjesc eu. Priveşte şi învaţă!

Când coborâră din autobuz, la o stradă distanţă de magazin, Nick deja nu mai avea stare. Oare să îndrăznească să spere că explicaţiile lui Svedberg se vor referi nu doar la Acceleraţi, ci şi la obiectele din podul casei lui?

— Am ajuns, zise Caitlin când erau aproape de magazin.

Nick realiză primul că se întâmplase ceva foarte aiurea atunci când observă deasupra intrării o firmă foarte cunoscută, în verde şi negru. Îi atinse braţul lui Caitlin spre a-i atrage atenţia. Ea se uită la el, observă expresia lui şocată şi apoi se uită la magazin.

Unde fusese, în ajun, Svedberg şi Fiii, Bijuterii de Lux, se afla acum un Starbucks.

— Aşadar, întrebă Mitch, mergem mai întâi să ne luăm câte un frappuccino?

— Nu se poate, exclamă Caitlin, ridicând involuntar glasul. Era chiar aici, între bancă şi frizerie, ţii minte?

— Mda, ţin minte.

Dacă n-ar fi văzut-o cu ochii lui, Nick ar fi crezut că fata îşi pierduse minţile.

— Probabil că vă amintiţi greşit, spuse Mitch. Vreau

să zic, un Starbucks nu apare pur şi simplu peste noapte, din pământ, din iarbă verde, este?

Nick intră hotărât în cafenea, urmat de Caitlin, apoi de Mitch, care-şi scotea deja portofelul să-şi ia ceva.

Pe Nick îl izbi aroma de cafea proaspătă, în locul izului de mucegai din magazinul vechi de bijuterii. Vitrinele din dreapta fuseseră înlocuite de oameni cu laptopuri şi cu băuturi în faţă, iar în locul tejghelei din stânga se afla acum zona unde se prepara cafeaua.

Nick se îndreptă glonţ spre casă, fără să-l intereseze că se băga în faţa a cel puţin şase persoane aflate la rând.

— Cine eşti şi ce se întâmplă aici? o întrebă Nick pe fata de la casă, care era doar cu câţiva ani mai mare decât el. Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că habar n-ai despre ce vorbesc.

Moment în care fata îi răspunse:

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Magazinul de bijuterii al lui Svedberg. Era aici, acum fix…

Se uită la ceas.

— Douăzeci de ore.

— Nu ştiu nimic despre asta, îi zise fata, ridicând din umeri. Eu lucrez la magazinul de pe Fourth Street, dar mi-au zis să vin aici azi.

Caitlin, care-l luase la întrebări pe barista aflat la celălalt capăt al tejghelei, clătină din cap spre Nick, ca şi cum i-ar fi zis: *Caraghioşii ăştia habar n-au de nimic*.

— Cine-i şeful aici? o întrebă Nick pe fata de la casă.

— Eu. Acum, te rog să mă scuzi, sunt oameni care aşteaptă să comande, îi zise fata.

Şi se întoarse spre femeia din spatele lui Nick.

Nick făcu un pas în spate şi o lăsă pe fata de la casă, aflată complet pe dinafară, să le ia comenzile clienţilor, complet pe dinafară şi ei.

Când Caitlin se întoarse lângă el, tremura de nervi în

faţa acestei noi realităţi cofeinizate.

— Deci pot să-ţi fac cinste cu ceva de băut? o întrebă Nick.

— Cappuccino. Unul dublu.

— Fraţilor?

Întorcându-se, îl văzură pe Mitch, care părea la fel de tulburat ca ei.

— Am crezut că faceţi mişto de mine amândoi, până când am găsit chestia asta în colţ.

Ţinea în mână un inel cu diamant.

Până la urmă hotărârâ să renunţe la cafele şi s-o întindă imediat de acolo.

Îşi petrecură restul după-amiezii la Beef-O-Rama şi, deşi venise comanda, coşul lor cu cartofi prăjiţi rămase nebăgat în seamă.

Caitlin era încă vădit şocată şi le evita privirile.

— Uite ce e, există o… începu Nick.

Caitlin bătu cu pumnul în masă, împroşcând cu cartofi în jur.

— Dacă zici „explicaţie logică”, îţi trag una de o să-ţi mai găseşti ochii prin Denver.

Nick îşi răsuci şapca de baseball, un picuţ speriat şi un picuţ impresionat.

— Fraţilor, le zise Mitch, tot cu inelul în mână. Cred că diamantul ăsta e veritabil. Ia uitaţi-vă!

Se întinse şi zgârie geamul cu diamantul, lăsând un şanţ îndeajuns de adânc, încât proprietarul i-ar fi putut da în judecată dacă observa.

— Cât credeţi că valorează?

Caitlin i-l smulse din mână.

— Nu-ţi aparţine. Îi aparţine lui Svedberg. Şi, când o să-l găsim, i-l vom înapoia. Ai priceput?

Nick trase aer în piept, simţind că era de datoria lui să puncteze o chestie evidentă.

— A fost făcut dispărut. Trebuie să acceptăm treaba

asta, zise el.

Caitlin îşi încrucişă braţele la piept şi se uită pe geam, ca să nu se uite la Nick.

— Eu nu accept nimic!

— Cine l-a făcut dispărut? întrebă Mitch.

Dar Nick ştia că era mai bine să nu-l amestece pe Mitch mai mult decât era deja amestecat.

— Nu vrei să ştii.

Poate că s-a datorat tonului lui Nick sau expresiei lui, dar curiozitatea lui Mitch dispăru ca prin minune, la fel ca magazinul de bijuterii al lui Svedberg. Mitch îşi întoarse privirea spre cartofii sleiţi, pleoştiţi şi uitaţi.

— Ce risipă!

Dar tot nu mâncă din ei.

Caitlin se ridică brusc.

— Mi s-a luat. Eu mă întorc la proiectele mele artistice şi la proiectele de la şcoală şi la proiectele cu trupa de majorete.

— Şi la proiectele cu Théo? o întrebă Nick, regretându-şi imediat spusele.

Caitlin încreţi din buze.

— Măcar ştiu că *el* n-o să se transforme într-o cafenea până mâine.

— Nu, zise Mitch, dar s-ar putea să rămână fil-tont.

Caitlin îi aruncă o privire gata să-l mistuie.

— Nici măcar nu e amuzant.

Apoi se întoarse şi o porni ca uraganul spre toaletă.

Nick merse după ea şi începu să se învârtă în holul din faţa toaletei, neştiind prea bine ce avea să-i spună când ieşea de acolo. Cum putea să o convingă să nu sară în gol când era şi el fix în aceeaşi situaţie?

Caitlin ieşi după un minut, dar nu mai era furioasă. Plângea. Îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de el. Nick se gândi că o să încerce să se ascundă de el, dar nu făcu asta.

— Mie nu mi se întâmplă chestii anormale, îi spuse

lui Nick printre lacrimi. Eu fac să se întâmple lucruri.

Şi, deşi Nick n-avea habar la ce se referea, ştia exact cum se simţea Caitlin şi se trezi strângând-o în braţe.

— Nu-i sfârşitul lumii, îi spuse.

— Ştiu, îi zise ea, doar că…

Dar nu mai apucă să-şi ducă vorba la capăt, pentru că tocmai apăruse şi Mitch, care-i îmbrăţişă pe amândoi.

— Bună idee, spuse Mitch. O îmbrăţişare de grup.

Şi rămaseră îmbrăţişaţi acolo până când cineva trebui să-şi croiască drum pe lângă ei ca să intre la toaletă.

Nick urcă direct în camera lui de cum ajunse acasă. Trase uşa de la pod după el şi se strecură sub cuvertură, hotărât să-şi găsească refugiul în somn. Se perpeli în pat vreme de zece minute, înfrigurat, prea încordat şi plin de adrenalină ca să mai aibă stare. Nu-şi dădea seama cât din epuizarea pe care o simţea era fizică şi cât era emoţională. Îşi dori să fi existat un dispozitiv prin podul lui care să-l poată face să uite de toată povestea. Dar, dacă o fi existat vreodată în podul lui o maşinărie menită să te cufunde într-o binecuvântată ignoranţă, se vânduse pe un preţ de nimic la târgul de vechituri.

Se ridică în capul oaselor, gândindu-se că ar putea încerca să deschidă computerul şi să sape mai adânc pe Google, căutând informaţii despre Tesla, ca să afle lucruri pe care nu le ştia nici Petula. În momentul acela observă că hainele lui murdare erau adunate din nou în mijlocul camerei, iar patul şi biroul se îndepărtaseră din nou de perete. Nu doar atât, dar obiectele din colecţia iniţială pe care le recuperase păreau să fi încremenit în plină migraţie spre mijlocul camerei.

Băgă mâna sub saltea şi trase de acolo mănuşa de baseball, doar ca să se asigure că rămăsese unde a lăsat-o. Apoi se ridică şi se apropie de mijlocul camerei. Nu mai putea nega faptul că exista un fel de forţă gravitaţională care atrăgea lucrurile în mijlocul podului.

Simţea cum locul cu pricina emană căldură. Era un punct aflat chiar sub luminator, aşa că, poate, fusese încălzit de soare. Dar n-ar trebui să mai fie cald acum, că se întunecase…

Nick se întinse pe spate între rufe, cu mănuşa de baseball pe post de pernă, bucurându-se de căldură. Dar nu era doar căldură. Cum stătea el acolo, avu senzaţia incontestabilă a unei… conexiuni. Doar astfel ar fi putut s-o descrie. Se gândi la toate obiectele care fuseseră în pod. Habar n-avea unde se aflau sau cum erau folosite şi, totuşi, cumva simţea că există undeva în lume, la fel de limpede cum îşi *simţea* degetele de la mâini şi de la picioare. Făceau parte din el – sau, mai corect spus, el făcea parte din ele. Era o senzaţie foarte plăcută. Aşa de plăcută, că i se relaxă tot corpul şi se cufundă într-un somn împăcat.

Danny îl trezi, scuturându-l.

— În tot timpul ăsta aici te ascundeai! Ştiam eu!

Lui Nick îi luă o clipă să-şi vină în fire. Era în continuare sub luminator, doar că între timp se înnoptase de-a binelea.

— Nu mă ascundeam, îi spuse fratelui său. Doar am tras un pui de somn.

— Tata crede că n-ai ajuns acasă, că ai rămas dinadins în altă parte.

În glasul lui Danny se citea o tristeţe care părea atipică pentru el.

— Ce faci cu mănuşa mea? Am crezut că au luat-o.

— Mda, spuse Nick, şi *ei* au crezut că au luat-o.

Se temea că Danny o să facă mare caz de asta, dar nu se întâmplă aşa. Din nou, lucrul acesta i se păru ciudat.

— Ai ratat cina, îi spuse Danny. Tata a făcut friptură, dar s-a ars, aşa că i-a zis Vită înnegrită în stil Cajun.

Nick nu-şi amintea ca taică-său să fi folosit măcar o dată ustensilele de bucătărie.

— De ce? Cu ce ocazie a gătit?

Danny se uită lung la el, apoi începu să se înroşească.

— Cu nicio ocazie, zise. Nu contează, cred.

Apoi ieşi din cameră. După câteva minute, Nick îl auzi trântind uşa de la dormitor, cu un etaj mai jos.

Când îl izbi, îl izbi în plin – un val de tristeţe şi de regret atât de intens, încât aproape că se îndoi de durere –, dar nu era o durere localizată doar în plex, o simţea în tot corpul.

Astăzi era ziua mamei lui.

Nu că ar fi vorbit despre acest subiect. Tatăl lui Nick cu siguranţă nu pomenise de asta, iar greutatea absenţei ei era aşa o constantă, încât în viaţa lor de zi cu zi nu apăruse niciun semn că îi pândea odată cu ecouri sumbre.

Cum putuse să uite de ziua mamei lui? Ce fel de om era? Aproape că o şi vedea clătinând din cap.

— Nicky, Nicky, Nicky, unde ţi-e gândul?

Era singura persoană pe care o lăsa să-i spună Nicky. Acum nimeni nu mai avea voie să-i spună aşa şi nu avea de gând să mai permită asta nimănui altcuiva.

Ieşi din camera lui, practic dându-şi drumul pe scara de la pod, care dispăru la loc în tavan, semn că saltul lui îi activase arcurile.

În camera de zi, taică-său conectase un video recorder la televizor. Se uita la un meci vechi de baseball. Deşi siluetele de pe teren erau filmate prea de departe ca să le poată distinge feţele, Nick îşi dădu seama, după numărul de pe tricoul aruncătorului şi după mişcările lui, că era tatăl lui în tinereţe.

Domnul State îi aruncă o privire în treacăt, apoi îşi întoarse privirea spre televizor.

— Asta era cu un meci înainte să-mi nenorocesc cotul. Am jucat aproape perfect.

Nick îşi privi tatăl executând o aruncare perfectă. Meciul avusese loc acum zece ani, dar părea că au trecut o sută de atunci.

— Tată, îmi pare rău…

— Sst, îi spuse taică-său.

Apoi adăugă:

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

Nick se aşează lângă el pe canapea. Abia după câteva minute îşi dădu seama de ce se uita taică-său la acel meci. Tatăl lui fusese întotdeauna cel care filma – dar de data asta era pe teren. Ceea ce însemna că altcineva filma.

— Nick, nu te mai foi! o auzi pe maică-sa spunând.

Camera se zdruncină şi se fixă pe cer înainte de a reveni la teren. Se auzi pe el, mai mic, plângându-se că îi este sete şi frig şi că voia un hotdog. Cât să fi avut, vreo patru ani? Danny nici nu se născuse pe atunci.

— Nick, uită-te la tati.

— Mă uit, dar el nu se uită la mine.

— Se uită la cine e la bătaie.

— Dar tocmai şi-a luat ochii de la ei.

— Se uită ce face cel care aleargă după minge.

— Ca să nu fure?

— Exact!

Apoi tatăl lui îl elimină pe cel aflat la bătaie şi jucătorii din apărare veniră în fugă spre el, aplaudând furtunos.

Nick ştia că aveau o mulţime de videoclipuri cu mama lui, dar ştia şi de ce tatăl lui îl alesese pe acesta. Dacă era să o vadă – dacă era să o vadă zâmbind în faţa camerei şi făcând lucrurile obişnuite, normale, pe care le face cineva zi de zi, ar fi fost de neîndurat pentru el. Dar să o audă era ceva la care putea face faţă.

— S-ar bucura că ai ieşit cu prietenii tăi azi, îi spuse taică-său. S-ar bucura că te descurci atât de bine într-un mediu…

Îl înecă plânsul.

Nick simţi că era gata să bufnească în plâns şi el, dar trebuia să se stăpânească. Atunci când unul dintre ei

plângea, ceilalţi doi se ţineau tari. În felul ăsta rămâneau pe linia de plutire. Aşa că se rezemă de taică-său, cum făcea când era mic.

— Poţi să-l pui de la început, tată? îl întrebă. Vreau să văd tot meciul.

— Sigur, Nick.

Taică-său derulă caseta de la început şi o ascultară împreună pe mama lui Nick cum încerca să-i distragă atenţia micului Nicky aproape două ore.

Abia după ce se termină caseta îşi dădură seama că Danny dispăruse.

EI NU CONTEAZĂ CINE EŞTI

I rimul gând care-i trecu prin cap lui Nick a fost că Jorgenson îl răpise pe Danny. Că îşi dăduse seama că mănuşa nu era cea adevărată şi că se întorsese să-şi ia revanşa. Dar, dacă ar fi fost aşa, ar fi auzit ceva. Pe deasupra, dispăruse şi haina lui Danny, ceea ce însemna că ieşise de unul singur din casă. Unde plecase şi de ce nu ştia niciunul dintre ei?

— Fratele tău nu cunoaşte aproape deloc oraşul! se agita taică-său.

Bietul om deja era cu nervii la pământ în seara asta; numai asta-i mai lipsea.

— Unde ar fi putut să plece?

— E bine că nu cunoaşte zona, asta înseamnă că nu sunt aşa de multe locuri unde ar şti să se ducă, îi spuse Nick lui taică-său.

Merseră cu maşina la şcoală şi dădură roată, căutând orice semn al prezenţei lui Danny. Merseră la gelateria la care fuseseră deja de două ori de când se mutaseră. Chiar

când domnul State se pregătea să sune la poliţie, o lumină strălucitoare pe cer le atrase atenţia.

— Chestia aia a fost…

Dar până să apuce Nick să ducă la capăt propoziţia, observară încă o dâră luminoasă pe cer, care dispăru undeva prin apropiere. Când apăru şi a treia, se urcaseră deja în maşină şi goneau spre stadion.

Ajunseră la ţanc pentru a vedea încă o stea căzătoare care nimeri fix în mâna înmănuşată a lui Danny, cu un vâjâit ca de minirachetă. Danny fu aruncat în spate şi târât prin ţărână, lăsând un şanţ în urmă, ca prima dată. Doar că, de data aceasta, erau mai multe şanţuri în jurul lui.

— Danny! strigă tatăl lor, traversând în fugă terenul. Danny se sculase deja în picioare şi ridicase mâna, pe faţă deja.

— Pleacă! ţipă la el, fără să-şi ia ochii de pe cer. Trebuie să fac asta! Trebuie să fac asta.

Până să ajungă tatăl lor la el, apăru încă un meteorit în cădere liberă, atras de mănuşa lui Danny.

— Tată! ţipă Danny.

Tatăl lor se întoarse la ţanc, cât să-l vadă şi să se ferească din drum. Un meteorit în flăcări îl târî şi mai departe pe Danny. Şi totuşi, într-o clipită, Danny scăpă bulgărele metalic din mână şi se ridică din nou.

— Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă? ţipă tatăl lor. Nick ajunse la Danny până să apuce să mai ridice o dată mănuşa, dar Danny începu să i se zbată în braţe ca şi cum viaţa lui depindea de a prinde încă o minge zburătoare de foc.

— Trebuie să fie ceva la mijloc, Nick, îi spuse Danny disperat. Trebuie.

— Ce tot spui acolo?

Ochii lui Danny, mari şi rugători, erau uzi de lacrimi.

— Ideea că-ţi pui o dorinţă când vezi o stea căzătoare. Există un motiv pentru care cad şi ştiu care e.

Luptându-se cu Nick, întinse din nou mâna înmănuşată spre cer.

— Să-mi pot îndeplini dorinţa. S-o aduc pe mama înapoi.

Deodată se lumină mai tare ca ziua. Când se întoarse, Nick văzu o minge de foc cam cât o maşină de spălat venind glonţ spre ei. Nick îi smulse mănuşa din mână fratelui său, o zvârli în aer şi se aruncă într-unul din şanţuri, trăgându-l pe Danny după el, ca să se ferească din calea meteoritului.

Vuind ca un tren de mare viteză care venea ţintă spre ei, meteoritul uriaş se izbi de mănuşă şi nu se opri, făcând să se cutremure pământul în jur.

Când zgomotul ca de tunet se potoli şi Nick îşi ridică privirea, văzu un şanţ adânc de cel puţin trei metri. Lăsase o groapă enormă în gardul din dreapta şi doborâse mai mulţi copaci. Văzu bulgărele căzut din cer zăcând la capătul şanţului, incandescent, făcându-se roşu ca fierul încins pe măsură ce se răcea. Mănuşa îl protejase cumva pe fratele lui de alţi meteoriţi, dar se îndoia că l-ar fi salvat de acesta.

Şi, cum zăcea acolo în şanţ lângă el, cu ochii închişi, Danny murmura ceva:

— Îmi doresc să se întoarcă, îmi doresc să se întoarcă!

Se ruga către terenul plin de stele căzătoare, să-i îndeplinească ceea ce-şi dorea cel mai mult.

Apoi cuvintele se stinseră în hohote înfundate de plâns.

— Nu-i nimic, Danny. O să fie bine!

Nick se întoarse şi îşi văzu tatăl venind spre ei, cu o expresie inertă, ca şi cum nu-i venea a crede, dar asta nu-l împiedică să se aplece, să-l tragă pe Danny cu braţele lui vânjoase şi să-l ia pe sus, cu Nick pe urmele lui.

Danny adormi până să ajungă la maşină, lăsându-se

moale în braţele tatălui lor, iar Nick şi tatăl lui făcură drumul spre casă în tăcere, pentru că ce mai era de zis? Tatăl lui ştia că nu exista un răspuns la întrebările pe care ar fi vrut să i le pună lui Danny.

Abia după ce-l băgă pe Danny în pat, tatăl rămase rezemat de tocul uşii de la cameră, se uită la Nick şi îi zise:

— Cred că s-a terminat cu baseballul pentru fratele tău.

Nick crezu că o să mai spună şi altceva, însă taică-său doar îl îmbrăţişă, îi spuse că avea ore a doua zi şi se duse şi el la culcare, părând să prefere nebunia din vise nebuniei cu care se confruntau acum, în lumea reală.

Nick nu putea să-l învinovăţească, pentru că era fix de aceeaşi părere. În pod, îşi împinse patul la loc lângă perete şi se întinse, alegând să evite mijlocul camerei. Răsuci acul cu însemnul Accelerați în mână, ştiind că se băgase în ceva ce-l depăşea, dar ştiind totodată că nu putea face nimic în privinţa asta. Singura lui consolare era că ploaia de meteoriţi se oprise până să provoace pagube reale.

Desigur, nu ştia că, la 69 de milioane de kilometri distanţă, un asteroid cam cât statul Rhode Island îşi schimbase traiectoria cu un grad când ţinea Danny mănuşa spre cer. Doar un grad – ceva infim la scară globală –, dar îndeajuns de mare pentru a-l aduce pe o traiectorie de coliziune cu Pământul.

13 POVARA CHESTIILOR ULTRABIZARE

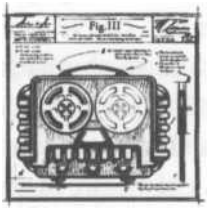

I loaia de meteoriţi care căzuse peste stadion era principala temă de conversaţie a doua zi la şcoală. Deşi nu s-a pomenit nimic despre asta la ştiri, se dusese vestea

deja, cu din ce în ce mai multe înfloriturі, până când câţiva bolovani se transformaseră în Extratereştrii din afara terenului de joc. Ralphy Sherman susţinu că şi văzuse unul.

— M-a privit în ochi, cu toate cele trei capete, apoi mi-a smuls portofelul şi a fugit cu un autobuz.

Dar nu-l crezu nimeni, pentru că toată lumea ştia că nu trecea niciun autobuz după ora nouă seara.

Pentru Nick, rutina zilnică din şcoală era o formă de evadare agreabilă din toate problemele la scară planetară, chiar dacă te predispunea la apatie. Apoi apăru Vince cu un set de ciocănele de crochet.

— Poftim, îi zise, înmânându-i-le lui Nick. Le-am cules în drum spre şcoală. Îmi datorezi patruzeci şi trei de dolari.

Arătau ca nişte ciocănele oarecare de crochet. Şi pe bună dreptate.

— Astea nu-s de la mine din pod, zise Nick.

— Poftim? Dar l-am auzit pe tip spunându-le oamenilor că le-a luat de la un târg de vechituri.

Nick ridică din umeri.

— Nu de la al meu.

— Şi atunci ce să fac eu cu ciocănelele de crochet?

— Stai aşa!

Întorcându-se, dădură cu ochii de Petula, care îi ţintuia din priviri.

— Alea sunt ciocănele de crochet?

— Da, asta sunt, îi zise Vince.

— Nimeni nu mai joacă aşa ceva, spuse Petula. Ceea ce înseamnă şi mai mulţi bani de bursă pentru mine. Cât vrei pe ele?

Până la urmă, Vince îşi reduse pierderile, vânzându-i-le Petulei pe douăzeci de dolari.

În timpul ultimei ore de curs, Nick fu chemat din nou în biroul domnului director Watts. Acesta îşi exprimă

sincere condoleanţe.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Nick, prinzându-se de braţul scaunului. Ce s-a întâmplat?

— Este vorba despre situaţia ta şcolară în continuă metamorfoză, îi zise directorul. Am o veste bună şi una proastă. Vestea bună e că nu mai eşti din Danemarca. Ai fost într-adevăr înmatriculat la Şcoala Gimnazială Tampa Heights.

— Bun, şi…?

— Vestea proastă e că eşti considerat „decedat" din data de 12 februarie.

Nick realiză imediat semnificaţia datei. Era data când avusese loc incendiul. Aerul condiţionat din cameră păru să se răcească instantaneu.

— Şi fratele meu?

— Asta va trebui să verifici cu cei de la şcoala primară.

Directorul scoase apoi o foaie de hârtie dintr-un plic cafeniu şi i-o întinse lui Nick. Era un certificat de deces.

— Trebuie să spun că mă îngrijorează faptul că, oficial vorbind, eşti mort, domnule State. Nu suntem genul acela de şcoală.

Nick parcurse foaia din priviri. Oricine elaborase certificatul făcuse mari eforturi să-i dea un aer autentic. Dar de ce? Găsi răspunsul în josul paginii, unde se afla un simbol minuscul, imprimat manual – un A întretăiat de simbolul pentru infinit.

Era un avertisment. O ameninţare. Acceleraţi, ce-or mai fi fost şi ăştia, ştiau că Nick aflase de existenţa lor. Şi, dacă aveau puterea de a-i modifica situaţia şcolară, nu se putea anticipa ce altceva ar fi fost capabili să modifice.

— Acesta este modul cuiva de a-mi face o farsă de 1 aprilie, îi spuse Nick directorului. Atâta tot.

— Mai sunt câteva săptămâni până la 1 aprilie.

— Nu după calendarul chinezesc. Continuaţi să-mi

monitorizaţi dosarul, îi zise directorului, ridicându-se să plece. Sunt sigur că săptămâna viitoare o să aflaţi că trăiesc, dar vin de pe Marte.

Când ajunse acasă, Nick fu întâmpinat de zdrăngănit de oale şi cratiţe, semn că tatăl lor gătea din nou. Nick realiză că se apropia probabil sfârşitul lumii; faptul că taică-său le gătea două zile la rând era de bună seamă un semn ce prevestea apocalipsa.

În drum spre bucătărie, Nick îl zări pe Danny în camera de zi, pe podea, luptându-se cu telecomanda unui joc video – ceva ce Danny făcea frecvent, mai nou, din cauză că, din păcate, nu aveau cablu. Pe ecran se vedeau explodând nişte căpăţâni – efectul vreunei arme ultraperformante, care se poate să fi avut vreo rubedenie în viaţa reală pe undeva prin podul lui Nick.

Era prima dată când îşi vedea fratele după parada luminoasă a corpurilor cereşti din ajun. Se opri şovăind în pragul camerei de zi, ştiind că trebuia să păşească de-acum ca pe ouă în preajma lui Danny.

— Hei, îi spuse blând.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! îi răspunse Danny răstit.

— Nu-i nimic, îi spuse Nick. N-aveam de gând să te întreb.

Danny puse jocul pe pauză şi se uită la Nick. Îşi măsură din priviri fratele, părând să caute ceva, dar Nick ştia că, orice ar fi căutat Danny, n-avea să găsească.

— Vreau să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat chestia asta, dar nu pot, îi spuse Danny.

Apoi îşi lăsă privirea în pământ, studiind câteva minute covorul decolorat, înainte de a continua.

— E ceva aiurea cu locul ăsta, nu-i aşa?

— Nu aiurea, îi zise Nick. Doar bizar.

— Nu, îi răspunse Danny, un pic enervat. Modul cum îşi piaptănă directorul părul peste chelie e bizar. Vecina

noastră şi căţelul ei care poartă pulovere asortate sunt ceva bizar. Dar treaba asta?

— Corect, îi zise Nick, gândindu-se la cum evaluase Mitch situaţia. Hai să zicem: „Este ceea ce este”.

Danny îşi reluă jocul, dar nu-i stătea gândul la asta şi avatarul lui îşi zbură propria căpăţână din greşeală.

— Deci, a fost doar mănuşa de baseball? Sau toate chestiile din pod? îl întrebă Danny.

Nick se gândi să mintă pentru a-şi proteja fratele, dar Danny probabil că ghicise deja răspunsul.

— Ştiu că e înspăimântător, Danny, îi zise, dar ştii ce? Orice e înspăimântător în lume până când înţelegi ce şi cum.

— Tu înţelegi?

— Nu, spuse Nick. Aşa că şi mie mi-e teamă.

— Pe bune?

— Mda… dar cred că ar fi mai uşor dacă m-ai lăsa pe mine să fiu speriat pentru amândoi.

Danny îi cântări spusele şi încuviinţă.

— Pot să fac asta.

Apoi luă de la capăt jocul, mulţumit să-l lase pe Nick să ducă toată povara chestiilor ultrabizare.

Nick intră în bucătărie, unde tatăl lor se pusese între timp pe cântat. Mai că părea că ar cânta în italiană, dar băga o mulţime de tra-la-la unde ar fi trebuit să fie cuvintele în limba respectivă. Era clar că meniul includea ceva cu paste.

— Am găsit o reţetă de paste cu sos şi carne tocată pe internet. A primit cinci stele de la patru sute douăsprezece persoane din toată lumea.

— Bun aşa… spuse Nick. Te simţi bine, tată?

— Foarte bine.

Domnul State amestecă atât de energic în sos, încât stropi peretele din spatele aragazului.

— Postul de care zicea tipul ăla, Jorgenson? Se pare

că e pe bune. Au aflat cumva că am lucrat ca tehnician în Tampa. Acum repar copiatoare pe un salariu triplu la NORAD!

— La NORAD?

Nick auzise de North American Aerospace Defense Command şi ştia că sediul era pe undeva în apropiere de Colorado Springs, dar nu reuşea să proceseze faptul că tatăl lui lucra acolo. I se părea la fel de puţin probabil ca faptul că… mă rog, că magazinul Svedberg şi Fiii, Bijuterii de Lux dispăruse ca şi cum n-ar fi fost.

— Azi am început lucrul. Trebuie efectiv să intru undeva în munte!

Tatăl lui Nick zâmbea la fel de încântat ca un puşti.

— Am acces în zonele securizate şi toate cele. Mă rog, barem în locurile unde au copiatoare.

Strecură pastele în timp ce Nick încerca să proceseze vestea cea mare. Probabil că Jorgenson avea conexiuni la cel mai înalt nivel dacă putuse să-l recomande pe tatăl lui Nick la NORAD.

— O, şi cei de la NORAD mi-au explicat ce se întâmplă, îi spuse taică-său. Mănuşa de baseball face parte dintr-un sistem de arme experimentale, mai vechi. Mănuşa conţine un dispozitiv de teleghidare. Şi meteoriţii erau de fapt rachete experimentale, camuflate. Bănuiesc că ideea era să ataci un inamic, dar să dai impresia că a fost un eveniment cosmic aleatoriu! Ceva foarte controversat. Bănuiesc că de-asta au fost abandonate experimentele.

Nick nu spuse nimic. *Te mint*, *tată*, îi venea să-i spună. *Te mint ca să nu pui întrebări*. Dar, când alternativa e să crezi că fiul tău în vârstă de opt ani atrage meteoriţi reali de pe cer, o minciună – orice minciună – devine o consolare bine-venită. Dacă tatăl lor n-ar fi tânjit cu disperare după o explicaţie simplă, poate că şi-ar fi dat seama că, dacă aşa ceva ar fi *fost* adevărat, nu i-ar fi spus în veci. Cine dă informaţii militare confidenţiale

tehnicianului care repară copiatorul?

— Nu ştiu cum a ajuns la noi în pod, continuă taică-său, turnând sosul cu carne peste paste. Poate că mătuşa Greta a câştigat-o la vreun joc de poker de la vreun general. Am auzit că era tare zburdalnică pe vremuri.

Nick se aşează la masă cu tatăl şi cu fratele lui, mâncându-şi în tăcere porţia de spaghete de cinci stele. Da, tatăl lui avea o slujbă acum, dar faptul că-i găsise această slujbă nu era un act de generozitate din partea lui Jorgenson. Era un mod de a nu scăpa din ochi întreaga familie. Un mod de a-i spune lui Nick că, dacă nu se conforma, tatăl lui s-ar putea să plătească.

Nick trebuia să înfrunte ideea că toată povestea asta era ceva care-l depăşea. Decizia înţeleaptă ar fi să se dea bătut de-acum, înainte s-o păţească cineva. Să-i dea lui Jorgenson ce-şi dorea şi să nu mai discute niciodată de Acceleraţi.

Şi poate că aşa ar fi decurs lucrurile dacă Nick n-ar fi pus mâna pe paginile de sport după cină. Dădu pagina să vadă scorurile de la baseball, dar nimeri în schimb la decese.

Nick nu citea niciodată anunţurile cu decese. Avea o superstiţie bizară în privinţa asta, se temea că şi-ar putea vedea propriul nume, ceea ce i-ar fi provocat un atac de cord, îndeplinind astfel profeţia despre propria moarte. Ştia că era ridicol, dar chiar şi-aşa, doar gândul la asta îl împiedica să se uite. Până la momentul ăsta. Şi, dintre diverşii decedaţi din zonă care-l priveau din paginile ziarului, unul i se părea cunoscut.

Nick se scuză şi urcă s-o sune pe Caitlin.

— Ăă… l-am găsit pe Svedberg, îi zise de îndată ce îi răspunse Caitlin, cu ziarul încă în mână.

— Super! Unde e? Vrea să stea de vorbă cu noi?

— S-ar putea să avem o problemă, îi spuse Nick.

Şi apoi îi trecu o chestie prin minte.

— Sau poate că nu, totuşi…

Ca de obicei, casa lui Vince era plină de voioşie, la fel şi mama lui.

— Vince! îi strigă maică-sa după ce le deschise uşa lui Nick şi Caitlin. Prietenii tăi coboară să te vadă. Să fii îmbrăcat cuviincios.

— Prieteni? îl auzi Nick întrebând, ca şi cum era un concept străin şi poate chiar nedorit. Sigur, să vină!

Vince nu era îmbrăcat cuviincios, de fapt. Purta o pereche de chiloţi cu o bandă galbenă de protecţie pe care scria: „ATENŢIE! ACEST PACHET CONŢINE CEVA EXPLOZIV!”

Caitlin îşi acoperi imediat ochii.

— Vince!

— Scuze!

Îşi trase repede o pereche de blugi rupţi pe el.

— E mai bine?

— Doar parţial, îi spuse Caitlin. Până când îţi dezvolţi pectoralii, insist să iei un tricou pe tine. Ne-am înţeles?

Vince oftă şi se conformă.

— Nimeni nu mai apreciază stilul schelet ambulant.

Îşi luase un tricou pe care scria: „ŢI-AM MÂNCAT INIMA… LA PROPRIU”. Doar un pic mai bine decât mesajul de pe chiloţi.

În tot timpul ăsta, Nick râdea nervos, traumatizat la gândul că acum Caitlin îl văzuse pe Vince în chiloţi şi totodată gelos pentru că Vince ajunsese la acest grad de intimitate vizuală cu ea – chiar dacă era o formă de intimitate nedorită.

— Unde e bateria? îl întrebă Nick.

— Ştiam eu că aţi venit cu un interes, le zise Vince. Ştiam că nu m-aţi vizita decât dacă vreţi ceva.

— Îţi respectăm intimitatea, îi zise Caitlin. Nu-i aşa, Nick?

— Mda, vreau să zic, nu te-am deranja dacă n-ar fi

musai.

Vince se uită de la unul la altul de câteva ori şi apoi spuse:

— N-am folosit-o să fac nicio tâmpenie. Dacă vreţi să ştiţi, am făcut experimente cu ea ca să înţeleg exact cum funcţionează.

Se aşează pe pat şi scoase un carneţel, pe care începu să-l răsfoiască.

— Poate să readucă la viaţă animale care au fost călcate de maşină, însă doar părţile care n-au fost zdrobite.

Caitlin începu să se înverzească un pic la faţă.

— Bleah…

— Aici intră oposumi, ratoni, veveriţe…

— Ne-am prins, zise Nick. Ce-ai mai descoperit?

Vince dădu pagina.

— Am testat-o pe o friptură. Când e gătită, nu – dar pe carne crudă, da. Specimenul meu, un muşchi crud de vită, greutate – 340 de grame, a început să se agite când am aplicat electrozii.

— Să se agite? întrebă Caitlin.

— Mda, a început să iasă din farfurie şi…

Caitlin îi aruncă iarăşi o privire cu subînţeles şi Vince dădu imediat pagina.

— Am luat-o la muzeu deunăzi şi, când nu se uita nimeni, am fixat-o pe un schelet de dinozaur.

— Ce-ai făcut?! exclamă Nick.

— Nu-ţi face griji, n-a avut niciun efect asupra oaselor.

Clătină abătut din cap.

— Mda, ar fi fost marfă. Aşadar, teoria mea este că bateria poate readuce orice la viaţă atâta timp cât ţesutul e într-o formă acceptabilă şi mai are un soi de integritate musculară.

— Ca în cazul persoanelor care au murit recent,

propuse Nick.

Şi el, şi Caitlin se aplecară mai mult spre Vince în aşteptarea răspunsului.

Vince zâmbi larg.

— Unde bateţi cu chestia asta, fraţilor?

fH OMUL DIN SERTAR

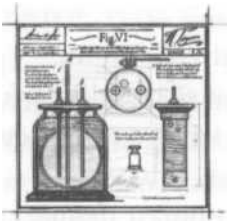

fince ştia unde se află toate morgile din oraş şi cărui cult îi corespunde fiecare; era unul dintre lucrurile despre care nu-şi imaginase niciodată că-i vor folosi la ceva – dacă nu cumva avea vreodată norocul să asiste la un accident în lanţ sau la un dezastru natural cu multe victime. Chiar şi aşa, nu putuse să nu memoreze toate astea. Mintea lui era ca o capcană de oţel cu arcuri, plină de sânge, când venea vorba de detalii morbide.

Dat fiind că Svedberg era un nume scandinav, iar toţi scandinavii pe care-i cunoştea erau luterani, Vince deduse că Svedberg stătea probabil la răcoare la Morga Clausing & Corkery, în aşteptarea înmormântării care era programată spre sfârşitul săptămânii.

— Hei, Nick, îi zise Vince pe măsură ce se apropiau de clădirea învechită, în stil victorian. Cam seamănă cu casa ta, nu-i aşa?

Şi, observând că Nick era stingherit de sugestie, adăugă:

— Nu-ţi face griji, sunt sigur că, dacă există vreun cadavru pe la tine pe-acasă, n-a fost lăsat cu intenţie.

— Hai să intrăm şi să şi ieşim, zise Nick.

— Deci, spuse Caitlin, cum intrăm?

Vince îi întinse bateria grea lui Nick.

— Broasca de la uşa laterală devine alunecoasă când e umed afară, spuse Vince. Uneori nu se încuie complet şi o poţi forţa cu un card de credit.

— De unde ştii? îl întrebă Caitlin, cu o undă de tremur în glas.

— Păi, uneori când n-am somn…

— Nu-mi mai spune altceva, îl întrerupse Caitlin, ridicând o mână. Mi s-a activat deja contorul pentru imagini îngrijorătoare, de la prima jumătate a propoziţiei.

Vince ridică din umeri şi îşi aminti că n-ar trebui să dai informaţii personale decât dacă e musai să le ştie persoana.

Uşa laterală, care nu era pentru publicul larg, era neglijată şi lăsată pradă intemperiilor. Vince puse mâna pe clanţă ca să se sprijine şi, exact cum spusese, uşa se deschise după ce-şi făcu un pic de lucru cu cardul de credit.

— *Voilà*, spuse, ţinând uşa larg deschisă.

Ceilalţi şovăiră. Încă nu se simţeau pregătiţi să păşească în întunericul care-i aştepta dincolo de uşa deschisă.

— Nu fiţi aşa papă-lapte, le zise Vince. Nu e nimic aici, doar moarte.

Şi păşi în necunoscut, ştiind că aveau să-l urmeze dacă o lua înainte.

Vince înaintă pe bâjbâite prin hol, până când ajunse la panoul care controla alarma. Din experienţă ştia că avea treizeci de secunde la dispoziţie pentru a dezactiva sistemul de securitate. Odată îl declanşase din greşeală, apoi se ascunsese şi îl pândise pe agentul de securitate în timp ce introducea codul.

Vince îi auzi pe ceilalţi intrând în hol în urma lui şi uşa de metal se închise, scârţâind, în timp ce introducea numărul la lumina iPhone-ului.

— Au un agent de securitate privat care trece cam o

dată la o oră, le explică.

— Nu există niciun paznic aici acum? îl întrebă Nick pe şoptite, uitându-se în jur.

— Neah, spuse Vince. Nu e ca şi cum oaspeţii de aici ar avea nevoie să fie dădăciţi. N-ar trebui să avem probleme, dar fiţi cu urechile în patru, nu cumva să apară cineva.

— Cu *urechile* ciulite şi cu *ochii* în patru, îl corectă Caitlin iritată. Nu mai încurca expresiile!

— Staţi şi ascultaţi numai, le zise Vince.

Îi conduse pe o scară care dădea în sala de îmbălsămare. Pe pereţi erau atârnate diverse ustensile folosite în branşă, iar în mijlocul camerei, pe gresia verde, era instalată o masă portabilă, cu chiuvetă inclusă.

Vince întinse mâinile în lături.

— Aici se desfăşoară totul, oameni buni. Egiptenii foloseau pânză şi sare de mare. Dar acum s-a trecut la oţel inoxidabil şi formol.

— Frate, îl întrerupse Nick. Ajunge!

— Am priceput.

Vince observă în sinea lui că nu toată lumea avea o perspectivă la fel de sănătoasă asupra vieţii şi morţii ca el.

— Hai să aruncăm un ochi prin sertarele frigorifice, bine?

Îi conduse în capătul opus al sălii, unde erau mai multe uşi de frigider pătrate, fixate în perete. Nick şi Caitlin păstrară distanţa, neliniştiţi.

— Spune-ne doar unde îl găsim, zise Nick.

Caitlin ţinea ochii închişi, iar Nick se uita la bateria mare pe care o ţinea în mâini, clar spre a nu vedea alte lucruri.

Vince oftă.

— Bănuiesc că o să mă ocup eu de partea asta.

Fără să şovăie, deschise prima dintre numeroasele uşi care dădeau spre actualii oaspeţi de la morgă.

În primele două sertare se aflau femei. Vince se prinse de asta fără a trebui să se uite la etichetele atârnate de degetele de la picioare.

Al treilea şi al patrulea sertar erau goale. Iar în al cincilea era premiul cel mare.

Vince trase cu totul tava de oţel.

— Doamnelor şi domnilor, spuse, vi-l prezint pe răposatul domn Svedberg.

Şi trase cearşaful de pe el cu un gest teatral, ca de magician.

Nick şi Caitlin se apropiară precauţi, în timp ce Vince studia cadavrul. Avea aerul comun al oricărui alt răposat. Nu era nimic remarcabil la el sau la cum arăta cadavrul.

— Uneori, spuse Vince, arătând spre faţa lui Svedberg, au un ochi deschis şi ai impresia că-ţi fac cu ochiul.

Caitlin se cutremură la gândul ăsta, o simţiră amândoi.

— Fă-o, haide, spuse Nick, întinzându-i bateria.

Vince se scotoci prin buzunare, căutând firele cu izolaţie, conectă un capăt al fiecărui fir la baterie şi apropie celelalte capete de pieptul lui Svedberg. Inspiră adânc, realizând că de data asta nu era vorba despre un peşte sau o broască sau de un oposum. Vince ştia că acesta avea să fie un moment care avea să-i marcheze viaţa. Avea să-i marcheze viaţa, sfidând moartea, la propriu.

Apoi lăsă electrozii pe pieptul lui Svedberg.

Partea cea mai enervantă când eşti readus la viaţă, descoperi rapid Alfred Svedberg, nu-i că eşti foarte irascibil când te trezeşti, nici mirosul acru al lichidului de îmbălsămare; ci faptul că ţi se face deodată o poftă nemaivăzută de varză cu pastramă de vită, ambele fiind surse foarte bune de fier. Deoarece morţii suferă de anemie, dat fiind că li s-a eliminat tot sângele din corp şi toate cele, gustul strigoilor pentru creier de om, de care se

face atâta caz, nu este altceva decât o poftă firească pe care şi-ar putea-o potoli la fel de bine cu spanac.

— Care naiba e problema voastră? îi întrebă Svedberg. Nu vedeţi că sunt ocupat?

Svedberg realiză pe dată că era mort. Realizarea faptului că ai murit trebuie să fie o componentă universală a procesului de readucere la viaţă, deşi va fi nevoie de mai multe studii spre a dovedi acest lucru.

— Domnule Svedberg, auzi un glas de fată.

Nu o recunoscu la început, din cauza unghiului din care o privea; o vedea cumva răsturnat.

— Ne pare rău că vă deranjăm. Dar urma să ne daţi nişte informaţii importante înainte să… vreau să zic, înainte să…

— Înainte să fiu ucis? Asta încerci să spui?

— Deci *a fost* crimă, se auzi unul dintre băieţii aflaţi lângă ea, care ţinea în mână un soi de aparat pătrat, care – realiză imediat Svedberg – era sursa energiei lui vitale neaşteptate.

Acum îi recunoscu pe doi dintre copii. Veniseră să-l vadă cu scurt timp înainte de a fi ucis. Tânăra Caitlin Westfield şi Nick nu-ştiu-cum. Şi asta îl înfurie la culme.

— De ce aş sta de vorbă cu voi? Din cauza voastră am fost ucis! Aveam atâtea planuri, mai aveam atâţia ani dinainte…

— Nu mai aveţi, îi spuse băiatul care-i ţinea electrozii pe piept. Cel mai bun lucru pe care-l puteţi face acum este să schimbaţi ceva în lume. Poate chiar să ne îndrumaţi spre oamenii care v-au făcut asta.

Svedberg era mai puţin interesat de răzbunare cât ar fi fost să se cufunde din nou în somnul morţii, din care fusese trezit atât de brutal. Dar era clar că cei trei nu aveau de gând să plece până ce nu le oferea ceva.

— Bine, zise.

Încercă să-şi încrucişeze braţele, dar descoperi că îi

amorţiseră complet, ca şi cum făcuse la ambele mâini o formă de tendinită, pentru care nu exista niciun fel de terapie de recuperare. Şi, deşi maxilarul părea să se mişte mai liber, această conversaţie era un chin la care n-ar trebui supus niciun răposat.

— Vă rog, domnule Svedberg, îi zise Nick. Trebuie să aflăm ce-i cu Acceleraţi.

— Ai idee ce o să-mi facă? îl întrebă Svedberg.

— Ăă, ce ar putea să vă mai facă acum? îl întrebă Caitlin.

Svedberg trebui să recunoască, fata avea dreptate.

— Dacă vă spun, mă lăsaţi să mă odihnesc, în sfârşit?

Încuviinţară, aşa că îşi începu povestea.

Şi, oricine o fi zis „Morţii nu mai stau la poveşti”, clar nu-l întâlnise pe Alfred Svedberg.

— Bunicul n-a fost doar bijutier. Era gemolog. Studia pietrele preţioase. De fapt, el a creat primul diamant artificial, ceea ce numiţi acum dioxid de zirconiu în formă cristalină. Desigur, nu i-au fost recunoscute niciodată meritele. Ca membru al societăţii Acceleraţi, trebuia să respecte un cod de anonimitate. Deşi n-ar fi trebuit să vorbească niciodată despre asta, nici măcar cu membrii familiei, mi s-a destăinuit cu doar câteva zile înainte de a muri. Societatea a fost fondată acum mai bine de o sută de ani, din ce mi-a spus bunicul. Era o societate de elită, creată de omul considerat, în istorie, cel mai mare inventator al tuturor timpurilor, Thomas Alva Edison. Povestea spune că Edison s-a plictisit de aroganţa şi de preocupările prozaice ale altor oameni de afaceri înstăriţi. Îşi dorea o societate alcătuită din intelectuali, oameni de ştiinţă, inventatori şi gânditori de frunte, care puteau şi îşi doreau să schimbe lumea. Dar, de la bun început, Edison a avut un plan în minte. Idealurile Acceleraţi n-au fost niciodată unele iluministe. Erau faţa întunecată a geniului, umbra ascunsă a invenţiilor. Pentru Acceleraţi totul s-a

redus întotdeauna la putere. Nu o încercare nelămurită, abstractă, de a prelua controlul, nu – ci putere în sensul fizic. Electricitate, combustibili, energia care pune în mişcare lumea. Scopul lui Edison era acela de a controla totul, de la producţie la livrare şi până la consum – şi aproape că şi l-a atins. Nu e întâmplător faptul că numele lui Edison este inclus în denumirea majorităţii companiilor energetice din America. O, nu se poate nega că era o minte strălucită, atât ca inventator, cât şi ca om de afaceri, dar nu avea scânteia de geniu necesară spre a pune stăpânire efectiv pe rezervele de energie ale lumii. De aceea a fondat Acceleraţi, cooptând cele mai strălucite minţi din lume. Minţi care erau la înălţimea unor Einstein, Fermi sau Bohr, dar nume de care nu veţi auzi niciodată, din cauza jurământului de anonimat depus de membrii Acceleraţi. Ei au detonat prima bombă atomică, la un kilometru şi jumătate de Harvard, cu ani înainte să-şi înceapă Oppenheimer experimentele. Ei au efectuat prima transmisiune TV, pe vremea când publicul de-abia începea să descopere aparatele de radio. Şi, când vreun membru se abătea de la regulile societăţii, tot ei îl ştergeau de pe faţa Pământului, ca un Dumnezeu răzbunător, uneori cu tot cu zona în care locuia, într-un accident „atipic” sau într-un dezastru natural care n-avea nimic natural. Era un avertisment pentru toţi membrii că riscai să suferi consecinţe grave dacă te puneai contra Acceleraţi.

Îşi continuă povestea:

— Chiar şi după moartea lui Edison, cei din Acceleraţi şi-au continua misiunea de a găsi surse de energie – cu rezultate minunate, cum ar fi transmisia prin microunde, sau unele dezastruoase, cum ar fi accidentul de la Cernobîl. Bunicul a jucat rolul unui membru loial spre a-şi apăra familia, mult timp după ce şi-a dat seama ce erau de fapt. Odată ce au obţinut brevetul secret pentru diamantul artificial – una dintre numeroasele metode prin

care şi-au asigurat fonduri –, cei din Acceleraţi nu prea mai aveau nevoie de el, aşa că l-au lăsat în pace. Ce i-a dus la pierzanie a fost o încercare de a exploata energia geotermală. Mânaţi de aroganţă, în 1980 se adunaseră spre a asista la începutul unei noi ere, ciocnind cupe de şampanie şi felicitându-se în timp ce motorul lor geotermal extrăgea energie din miezul unui vulcan latent. A apărut o defecţiune şi membrii societăţii au fost ucişi în explozia care a urmat – un eveniment cunoscut pe plan mondial drept „erupţia” vulcanului St. Helens. Bunicul a murit la câţiva ani după asta, convins că Acceleraţi dispăruseră, înghiţiţi de un anonimat binemeritat. Aşa am crezut şi eu, până când aţi venit cu acul acela. Ar fi trebuit să-mi fac bagajele şi să plec pe dată. Am fost nătâng, mi-am imaginat că nu mă urmăresc. Dar ei te urmăresc întotdeauna. L-am văzut prin uşa de sticlă a magazinului, la scurt timp după ce aţi plecat. Un tip înalt, într-un costum alb, cu o telecomandă în mână. Ştiaţi că o telecomandă universală poate fi adaptată astfel încât să recunoască bătăile inimii cuiva? Nu? Nici eu.

Mortul rămase tăcut după asta, părând oarecum înciudat de toată treaba. Nick era deopotrivă uşurat de cât de multe lucruri le lămurise şi îngrozit de cât de departe se întindea reţeaua.

— Tesla şi Edison se urau, comentă Nick.

— Invidia este o motivaţie puternică, spuse Svedberg. Tesla avea ceea ce-i lipsea lui Edison: acea scânteie de geniu care ţine de planul transcendental. Era singurul om de ştiinţă care i-ar fi putut îndeplini toate visele lui Edison. Cei din Acceleraţi au tot încercat să pună mâna pe invenţiile lui secrete, dar n-au reuşit niciodată.

Nick se uită la ceilalţi, dar ei se uitau ţintă la Svedberg, care începu să râdă ca şi cum tocmai realizase ceva.

— Bunicul mi-a spus o legendă, cum că cele mai mari

invenţii ale lui Tesla sunt ascunse chiar aici, în Colorado Springs, sub forma unor obiecte electrocasnice banale.

Clătină din cap.

— Oamenii cred orice.

Apoi făcu o pauză şi îi pieri zâmbetul când îşi întoarse privirea spre bateria umedă care îl ţinea în viaţă, deocamdată.

— O, fu singurul lui comentariu.

Caitlin scoase apoi din buzunar inelul cu diamant – tot ce mai rămăsese din magazinul de bijuterii al bărbatului – şi i-l puse în palmă, trăgând de degetele lui ţepene până când se închiseră peste el. Nick văzu că avea ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare tare rău, domnule Svedberg, îi spuse. Sunteţi aici din vina mea. Eu v-am făcut asta şi n-o să mi-o iert niciodată.

— Ei bine, domnişoară Westfield, pentru că dumneata şi mama dumitale aţi fost întotdeauna atât de amabile cu mine, o să-ţi ofer ceva ce primesc puţini oameni, spre niciunul. Iertare absolută de dincolo de mormânt.

— Tehnic, interveni Vince, nu sunteţi în mormânt încă.

— N-ar trebui să-i întorci vorba cuiva aflat în starea în care sunt eu, îi zise Svedberg. Acum, vă rog să mă scuzaţi…

Apoi întinse mâna, îşi desprinse amândoi electrozii de la piept şi reveni la treaba de-a nu mai avea nicio treabă pe lume.

m DAR TELESCOPUL HUBBLE CU CE NE-A AJUTAT ÎN ULTIMUL TIMP?

Indiferent de calităţile sale, aparatul de fotografiat de pe vremuri al Petulei avea o scară de mărire simplă, de unu-la-unu. Dacă inelul de focalizare temporală era fixat pe zero, o fotografie cu cerul nu înfăţişa nimic altceva decât luna, câteva păsări şi, din când în când, câte un avion în zbor. Ca să vadă ce pericol pândea planeta Pământ, ar fi trebuit să dea inelul cu o săptămână înainte şi asta i-ar fi oferit, poate, o cu totul altă imagine. Din nefericire, inelul de focalizare nu mergea mai departe de douăzeci şi patru de ore în viitor.

Astfel, doar un telescop de mari dimensiuni putea detecta apropierea furişă a obiectului numit Corpul Ceresc Felicity Bonk. Purta acest nume dintr-un motiv simplu – îi fusese vândut unei fete de cincisprezece ani venită în excursie la National Radio Astronomy Observatory din New Mexico, care găzduia o gamă foarte largă de radiotelescoape cunoscute sub numele, nu foarte inventiv, de Gama Foarte Largă.

Felicity cumpărase asteroidul cu un an în urmă, pentru că te costă doar zece dolari să dai numele unui asteroid, în schimb ce o stea te costă o avere – şaptezeci şi cinci de dolari.

După cum vă va spune orice agent imobiliar, când cumperi un bun imobiliar, doar trei lucruri contează: poziţia, poziţia, poziţia. Corpul Ceresc Felicity Bonk era situat în zona cu preţuri mai accesibile a sistemului solar. Asta până acum câteva zile, când iniţiase un proces dramatic de relocare.

Întrucât majoritatea telescoapelor din lume încercau să surprindă celebrităţi cosmice cum ar fi Norii lui Magellan[14], care îţi cam iau ochii, găuri negre cărora nu le place să fie fotografiate şi deprinderi locative ale galaxiilor

14 Două galaxii aflate în apropierea Căii Lactee, vizibile din emisfera sudică. (N. trad.)

canibale[15], dură un pic până ce paparazzi-astronomi îşi întoarseră obiectivele spre Corpul Ceresc Felicity Bonk, discret şi modest de felul lui.

Telescopul Hubble, care nu mai trebuie să facă faţă turbulenţelor atmosferice, a fost primul care a surprins mişcarea asteroidului, în câmpul vizual periferic. Şi un calcul rapid efectuat de cei de la NASA, corectat de două ori din cauza unor greşeli de conversie dintr-un sistem de măsurare în altul, a confirmat că era pe o traiectorie de coliziune cu principala cale de intrare în zona rezidenţială solară, anume planeta Pământ.

Se apropia cu o viteză de aproape o sută zece mii de kilometri la oră şi impactul care urma să aibă loc în şapte zile, deşi, din fericire, avea să pună capăt pentru totdeauna *reality*'s/iow-urilor, avea să pună capăt şi realităţii în sine.

Ţinând cont de viteza şi de rotaţia Pământului, s-a calculat că punctul de impact avea să fie un stadion de cartier aflat în Colorado Springs. Astronomul uluit care făcu această descoperire se văzu confruntat cu o întrebare esenţială: e mai potrivit să-ţi anunţi şeful prin e-mail, prin telefon sau prin SMS că vine sfârşitul lumii?

no SA N-AUD DE. POATE

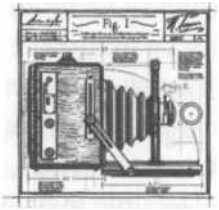

Matematicianul Godel a afirmat că nicio ecuaţie nu e completă, pentru că o ecuaţie completă trebuie să conţină, într-o formă incipientă, ceva menit să o spulbere. Cu alte cuvinte, în orice ecuaţie trebuie să existe o variabilă care-ţi

15 Galaxii mai mari care exercită o influenţă asupra câmpului gravitaţional al unei galaxii învecinate, mai mici, sfârşind prin a o asimila. (N. trad.)

dă bătăi de cap. În orice borcan cu miere vei găsi şi o musculiţă.

Petula Grabowski-Jones era musculiţă cu pricina. Deşi era mai curând din familia Tipuridelor, urmare a talentului ei de a le suge sângele unor muşte mai mici. Îşi petrecuse aproape tot timpul liber luni şi marţi făcând poze care erau mult mai puţin gratuite decât păreau. Petula descoperi că treaba cea mai enervantă când ştiai dinainte ce o să se întâmple într-un interval de douăzeci şi patru de ore era că, în mare, se întâmplau doar lucruri neinteresante.

Putea să facă o poză la cantină şi, după ce o developa, era capabilă să-ţi spună ce avea să mănânce oricare dintre colegii ei la prânz şi lângă cine urma să se aşeze mâine. Dar pe cine interesau chestiile astea? Toată lumea ştia ce avea să includă meniul de mâine şi toţi ştiau lângă cine se vor aşeza, oricum.

Să faci poze interesante cu viitorul însemna să încerci să ghiceşti nu doar *când* se va întâmpla ceva, ci şi *unde* se va întâmpla. În plus, pe măsură ce developa în camera obscură a doamnei Planck sumedenia de poze făcute, Petula descoperi că n-ar trebui să se concentreze pe imaginea de ansamblu a viitorului, ci pe detaliile care treceau neobservate. Detaliile mărunte sunt ceea ce face diferenţa între *acum* şi *atunci*.

Miercuri, înainte să înceapă orele, Petula o trase deoparte pe Heather North, care era cu mult mai populară decât ea.

— Nu mă întreba de unde ştiu, îi şopti, dar Tommy Woodruff o să te invite în oraş astăzi. De fapt, nu m-ar mira ca până diseară să te văd cu tricoul lui. Dacă e adevărat ce zic, îmi rămâi datoare.

Între al doilea şi al treilea curs, Petula îl încolţi pe domnul director Watts.

— Ştiu că încercaţi de mult să găsiţi o metodă să-l

concediaţi pe domnul Brown. Nu încercaţi să ziceţi că nu-i aşa. Unele lucruri sunt ştiute de toată lumea.

Directorul nu spuse nimic, doar se uită la ea, cu un aer oarecum consternat şi un picuţ speriat.

— Ei bine, îi şopti Petula, dacă se întâmplă să-l căutaţi în perioada când îşi pregăteşte cursul, singur în cabinetul lui, o să-l găsiţi trăgând la măsea nişte Jack Daniel's. Sper că nu veţi uita cine v-a dat informaţia.

Îi făcu apoi cu ochiul şi se îndepărtă cu pas sprinţar.

Iar când Cindy Hawthorne cea ultrasensibilă se trezi cu una din hemoragiile ei nazale crunte în timpul prânzului, cine era gata să-i dea primul ajutor cu ditamai teancul de şerveţele pe care, „întâmplător", tocmai le avea la îndemână?

— Mulţumesc, Petula, îi spuse Cindy. Îţi sunt datoare vândută.

Petula descoperi că-i plăcea să facă fapte bune când ştia că o să se aleagă cu un câştig în urma investiţiei.

Abia spre sfârşitul zilei începu să-şi facă griji că universul începea să se destrame, pentru că Heather North nu purta tricoul lui Tommy Woodruff cu şapte minute înaintea orei la care, conform fotografiei făcute de ea, ar fi trebuit să-l poarte. De fapt, Tommy Woodruff era deja la vestiar şi se pregătea de antrenament. Dacă lucrurile nu decurgeau întocmai, asta însemna că aparatul nu făcea poze cu un viitor real, ci doar cu un viitor posibil. Şi, dacă exista un concept pe care Petula nu reuşea să-l înghită, era „Poate" cu majusculă.

Poate că e ceva de văzut la televizor. Poate că oamenii vor veni totuşi la petrecerea ta cu ocazia echinocţiului. Poate că părinţii tăi nu vor mai uita de ziua ta anul ăsta.

Nu, realitatea concretă, solidă, a aparatului ei de fotografiat nu lăsa loc la incertitudini.

Aşa că dădu buzna în vestiarul băieţilor, ignorând

lucrurile pe care nu voia să le vadă, îl scoase pe Tommy Woodruff din ascunzătoare şi îi spuse fără ocolişuri:

— Sper că ştii că Heather aşteaptă s-o inviţi în oraş. Acum du-te la ea, dă-i tricoul tău de la fotbal şi cădeţi la înţelegere.

Oarecum uluit de veste, Tommy Woodruff îşi trase pantalonii pe el, ieşi din vestiar şi, într-un mod mult mai fermecător decât s-ar fi aşteptat Petula, îi spuse lui Heather North că-i plăcea „tare, tare mult" de ea şi îi dărui tricoul lui ca dovadă a afecţiunii lui sincere. Heather trase tricoul pe ea şi, un minut mai târziu, mergea agale pe hol, parcă plutind, trecând prin locul pe care-l fotografiase Petula cu exact douăzeci şi patru de ore în urmă.

În clipa aceea, Petula realiză *adevărata* putere a aparatului, iar această revelaţie majoră putea – şi în cele din urmă avea – să schimbe totul. Pentru că, deşi era clar că nu avea puterea de a *schimba* viitorul, dacă ştia ce avea să aducă acesta, avea puterea absolută de a-l *crea*.

Prima încercare premeditată de a profita de această revelaţie avea ca ţintă actuala ei obsesie: pe Nick State. Planul era simplu: să găsească o metodă de a-l atrage pe Nick în camera ei de zi cât părinţii ei erau încă la serviciu şi să-i trezească hormonii prin conversaţii provocatoare şi folosindu-şi farmecele feminine. Aveau să ajungă de la una la alta şi după-amiaza avea să se încheie cu o repriză de pupături de inclus în cartea recordurilor – sau măcar bună de pus pe YouTube.

Nu-i mai rămânea decât să facă o poză cu canapeaua, cu fix douăzeci şi patru de ore înainte, ca să ştie dacă planul ei reuşise sau nu.

Dacă Nick nu era cu ea pe canapea, nu va trebui să se mai dea peste cap să planifice toată chestia. Astfel, putea să economisească timp preţios punând în aplicare doar strategiile despre care ştia dinainte că-i vor reuşi. Căci există oare o putere mai mare decât să-ţi poţi

abandona eşecurile înainte de a încerca măcar ceea ce avea să se dovedească un eşec?

Şi astfel, cu inelul de focalizare fixat la douăzeci şi patru de ore, făcu poza cu canapeaua, apoi dădu fuga la doamna Planck, de a cărei cameră obscură devenise dependentă la modul cel mai plăcut.

— Părinţilor mei le place foarte mult să-şi bage nasul, îi spuse doamnei Planck. Şi ce fotografiez e treaba mea.

— Aşa cum se şi cuvine, îi spuse doamna Planck şi apoi începu să-şi bage şi ea nasul, uitându-se la fotografiile atârnate pe sârme de jur-împrejurul camerei obscure, ca rufele puse la uscat prin case, pe vremuri.

Cumva treaba asta n-o deranjă pe Petula aşa cum o deranja când părinţii ei îşi băgau nasul în camera obscură de-acasă.

— Felii de viaţă, continuă doamna Planck. Cu siguranţă ai ochiul format, te pricepi să-i prinzi pe oameni fără să-şi dea seama că simt fotografiaţi. Îmi plac chiar şi naturile moarte, zise, arătând spre fotografiile cu holuri goale şi mesele pustii, unde Petula nu reuşise să prindă pe nimeni făcând vreo chestie. Ai o sensibilitate aparte.

Apoi doamna Planck o lăsă să-şi vadă de treaba de a developa viitorul.

Cel mai mult îi lua să proceseze negativul. Să deruleze filmul într-un dispozitiv care arăta ca o tobiţă, să toarne substanţe chimice peste el şi să-l scuture cum făcea tatăl ei când pregătea cocteiluri. Mai întâi soluţia de developare, apoi baia de stopaj şi fixatorul. Ar fi trebuit să lase negativul să se usuce, dar Petula nu avea nici răbdarea şi nici timpul necesare.

În schimb, îl puse direct în aparatul de mărire. Şi, spre bucuria ei, în negativ se vedeau două persoane pe canapea, una aplecată spre cealaltă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, focaliză imaginea. Lumina roşie a lămpii inactinice nu făcu decât să-i intensifice emoţiile, care se

transformară dintr-un amestec de bucurie şi nerăbdare în ceva foarte diferit… Apoi scoase un ţipăt când văzu cine stătea mai exact pe canapea lângă ea.

Persoana care stătea lângă ea nu era Nick – ci Mitch. Şi, într-adevăr, se sărutau.

Experienţa de care a avut parte Caitlin în după-amiaza aceea, deşi nu la fel de înspăimântătoare ca a Petulei, a fost totuşi una profund anormală. I se părea ciudat că, după ce îşi petrecuse seara stând de vorbă cu un mort, trebuia să-şi vadă de programul obişnuit la şcoală, dar simplul fapt că ştia de existenţa Acceleraţi nu-i oferea o cale de a face ceva în privinţa asta. De fapt, treaba asta mai curând complica lucrurile. Acum ştia că societatea data de generaţii întregi şi că, asemenea unui copac ale cărui rădăcini şi-au croit drum prin sistemul de canalizare, prinsese puteri prin procedee necurate. Ştia că nu li se putea ţine piept folosind metodele obişnuite.

La prânz, Caitlin se aşeză la aceeaşi masă cu Théo în loc să stea cu Nick, încercând să evadeze în lucruri mai simple, iar cu Théo nu puteai face decât lucruri simple. Dacă ea era ca untul de arahide cu dulceaţă, el era ca pâinea albă, iar faptul că voia să mai stea cu ea, în ciuda faptului că fusese umilit în public, era admirabil pe undeva. Fie era îndeajuns de sigur de el, încât să nu-i pese, fie pur şi simplu nu ştia ce altceva să facă.

Sau poate că stătea cu ea deoarece ştia că, atâta timp cât era cu el, nu era cu Nick. Deşi astăzi Nick era ultima persoană cu care ar fi vrut să stea la masă, fiindcă să discute cele petrecute în ajun i-ar cam fi tăiat pofta de mâncare.

Aşa că doamna Planck îi servi zeama chioară obişnuită, apoi Théo veni şi el cu porţia lui de dulcegării. Şi, pentru o vreme, Caitlin putu să pretindă că problemele ei se reduceau la ceea ce se petrecea între pereţii falnici ai Şcolii Gimnaziale Rocky Point.

— Ploile de meteoriţi sunt naşpa, declară Théo.

— Nu chiar toate, zise Caitlin.

— Ei bine, alea din cauza cărora se închid terenurile de baseball sunt. Toate meciurile pe care trebuia să le jucăm pe teren propriu s-au amânat, nu se ştie până când, şi doar din cauza unor bolovani.

Théo săpă o albie prin piure, prin care să se poată revărsa râul de sos, pe care-l mână apoi cu ajutorul bucăţilor de vită, astfel încât să dea naştere unor vârtejuri. Théo, descoperise Caitiin, era maestrul absolut în arta de a-ţi face de lucru cu mâncarea.

— Deci, noi mai ieşim împreună? o întrebă.

— Întreabă-mă din nou săptămâna viitoare, îi spuse Caitlin.

— Bine, îi spuse Théo, poftă bună!

Apoi se ridică şi plecă, luându-şi râul de sos cu el. Asta îi dovedi limpede lui Caitlin măcar un lucru – că nu mai exista cale de întoarcere. Pe orice făgaş ar fi intrat viaţa ei, ştia că zilele cu pâine albă se sfârşiseră.

Când ajunse acasă, Caitlin descoperi că nimeni altcineva decât domnul Acceleraţi în persoană – Jorgenson, adică – o aştepta aşezat în bucătăria ei ca la el acasă, cu o ceaşcă de ceai în faţă.

Ca şi cum asta n-ar fi fost îndeajuns de bizar, cuprinsă de vria pe care i-o stârneau emisiunile culinare, mama ei hotărâse să încerce să gătească o masă de fiţe. Mişcându-se la fel de zorit ca un participant la o competiţie culinară, tot deschidea şi închidea sertare, punea cratiţe şi castroane peste tot şi lăsa ingredientele într-un echilibru precar pe rafturile bufetului.

Tot procesul se desfăşura în jurul lui Jorgenson, ca şi cum acesta nici n-ar fi fost acolo.

— Mamă, ce faci? o întrebă Caitlin.

— Se numeşte raţă cu coniac şi boabe de piper sau cel puţin asta o să fie când va fi gata, îi spuse maică-sa,

trântind un bol argintiu în faţa domnului Jorgenson, care se uită pur şi simplu la Caitlin şi îi zâmbi.

— El ce caută aici, mamă?

— Cine, adică?

— Nu vezi că e un bărbat aşezat în mijlocul bucătăriei?

— Păi, da, evident că este, spuse maică-sa, uitându-se la Jorgenson o clipă, întorcându-se apoi la toate treburile pe care le făcea în paralel şi deschizând frigiderul. Acum, să vedem, oare avem destul unt?

Jorgenson îi rânji lui Caitlin.

— Mamă, tu l-ai invitat în casă?

— Nu, era aici când am ajuns acasă, îi răspunse maică-sa pe un ton absent. Acum, Caitlin, ori mă ajuţi să gătesc cina, ori te duci să-ţi faci tema. Dar te rog nu-mi distrage atenţia, e o reţetă complicată.

— Dar, mamă…

— Nu m-aş obosi, îi spuse Jorgenson blând. Orice îi spui, nu vei reuşi decât să o nedumereşti şi să complici lucrurile.

Ridică un pandantiv micuţ atârnat de lanţul de la ceas.

— E foarte simplu, de fapt, îi spuse jovial. Microcipul aflat în acest dispozitiv emite un semnal care afectează centrul asociat gândirii logice din creierul persoanei pe frecvenţa căreia a fost conectat, spunându-i că nu este nimic neobişnuit în situaţia ei actuală. Priveşte!

Jorgenson se întoarse spre mama lui Caitlin.

— Doamnă Westfield, o să vă pun pisica în cuptorul cu microunde.

— N-aveţi decât. Dar aveţi grijă să o întoarceţi pe la jumătatea timpului.

Jorgenson se întoarse spre Caitlin, zâmbindu-i suav.

— Vezi?

Caitlin fierbea de furie deja.

— Numai să te *atingi* de Caliban…

Jorgenson ridică mâinile.

— Nici prin gând nu mi-a trecut. Am dat un exemplu doar.

— Ce cauţi aici?

— Vreau să-l salvez pe prietenul tău Nick de la un calvar şi speram că ai vrea să mă ajuţi.

Se uită la mama ei, apoi din nou la Caitlin.

— E o zi superbă. Vrei să ne instalăm în curtea interioară?

Şi, deşi era ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să-l facă, Caitlin încuviinţă.

Când se ridică de la masă, Jorgenson luă ceainicul micuţ aflat în faţa lui şi îi turnă ceai în ceaşcă lui Caitlin, care se uită circumspectă la fiertură.

— De unde ştiu că nu vrei să mă otrăveşti?

— De fapt, domnişoară Westfield, este fix pe dos. Frunzele acestui ceai Colongevitate, cu coenzime, sunt din plante selecţionate, modificate genetic pentru a obţine cele mai bune efecte medicinale. Un remediu naturist pentru orice te supără, de la o simplă răceală la o varietate de boli.

— Şi dacă ce mă supără eşti *tui* îl întrebă Caitlin.

— Ei bine, ne-am reunit să discutăm remediul pentru asta, nu?

Îi întinse ceaşca şi ieşiră în curtea interioară.

Caitlin era curioasă, ce-i drept, aşa că gustă din ceai. Era dulce şi aromat şi se simţi pe dată mai relaxată. Caitlin bănui că era prima dintre numeroasele mite pe care avea să i le ofere Jorgenson. Lăsă ceaşca din mână şi îşi încrucişă braţele la piept.

— O, încă ceva, îi spuse Jorgenson. O să vezi că acest ceai are un efect profund asupra memoriei – şi o să te predispună la a spune adevărul despre lucrurile pe care ţi le aminteşti dintr-odată.

— Un ser al adevărului?

— Te rog, e din plante. Cel mult, e o infuzie a adevărului.

Pe stomacul gol, ceaiul îşi făcea efectul rapid. Caitlin îşi aminti deodată unde îşi lăsase sufertaşul cu prânzul, în clasa a treia.

— Deci, cum o să decurgă lucrurile? întrebă.

— Foarte simplu, îi zise Jorgenson. Eu îţi pun o serie de întrebări simple şi tu îmi spui ce vreau să ştiu. În cazul în care cooperezi, pot să te asigur că Nick, familia lui şi toţi prietenii tăi vor fi în siguranţă.

— Şi dacă nu răspund deloc?

— Atunci tot ceaiul Colongevitate din lume nu poate să le garanteze viaţă lungă.

Era o ameninţare foarte puţin voalată. Având în vedere ce-i făcuseră cei din Acceleraţi lui Svedberg, ştia că nu este un bluf din partea domnului Jorgenson. De fapt, începuse să se întrebe dacă o să scape cu viaţă după această întâlnire.

Pe de altă parte, Jorgenson nu ştia cât de multe le spusese răposatul Svedberg ei şi lui Nick despre Acceleraţi. Realiză că singura ei şansă de scăpare era să abordeze situaţia ca pe un joc şi îi spuse:

— Dacă îţi răspund la întrebări, corect ar fi să-mi răspunzi şi tu. Şi, dat fiind că ai băut acelaşi sortiment de ceai, ştiu că vei fi sincer.

Jorgenson se zburli, însă doar un pic.

— E corect.

Se aplecă spre ea:

— Unde e mănuşa balistico-gravitaţională?

Caitlin se întrebă cum ar fi putut să fenteze adevărul, în ciuda impulsului subit de a-l spune. Apoi realiză că răspunsul era unul evident şi că n-o să-i ofere nicio informaţie pe care să n-o ştie deja Jorgenson. O punea la încercare.

— Probabil e şi acum sub meteoritul ăla de două tone, dacă n-a fost mistuită de foc.

Jorgenson încuviinţă.

— Vom afla îndată ce terminăm cu săpăturile.

— E rândul meu, zise Caitlin. Cum aţi transformat atât de repede magazinul lui Svedberg într-o cafenea?

— O dilatare selectivă a timpului, îi răspunse pe dată Jorgenson. Putem să călătorim în intervalul dintre o secundă şi alta, făcând în cinci ore ceva ce-ar lua cinci zile în mod normal. De fapt, avem un contract foarte lucrativ cu cei de la Starbucks pentru a instala magazine peste noapte.

Îi susţinu privirea în tot răstimpul ăsta.

— Acum, continuă, spune-mi unde se află Emiţătorul de Energie pe Rază Largă?

Caitlin era gata să-i răspundă că habar nu avea despre ce vorbea, dar apoi realiză că întrebarea lui tocmai îi dezvăluise un lucru important. Cântări rapid cum să-i răspundă sincer şi îi zise:

— Dacă aş avea răspunsul la întrebarea asta, am avea o conversaţie foarte diferită, nu-i aşa?

Jorgenson clar nu era încântat de răspuns, dar, până să apuce să spună ceva, Caitlin îl întrebă:

— Ce o să faceţi cu el când îl veţi găsi?

— Vom face ceea ce nu a reuşit niciodată să facă Tesla, îl vom face să funcţioneze. Pentru progresul întregii omeniri, adăugă rapid.

— Desigur, îi răspunse Caitlin. Aşa cum îl definiţi *voi*, fără îndoială.

Jorgenson lăsă mâna pe măsuţă, îndeajuns de tare încât să facă să sară ceşcuţa.

— Acum spune-mi despre obiectele pe care le aveţi deja, ce face fiecare.

Dacă acesta ar fi fost un joc, Jorgenson tocmai răsturnase tabla de joc.

— Mulţumesc pentru ceai, îi spuse Caitlin, pe un ton mult mai calm decât era în fapt starea ei. Dar nu mai doresc să-ţi spun nimic altceva. Şi acesta este adevărul.

— *Tare*... neplăcut, spuse Jorgenson, lungind fiecare cuvânt ca să-i fie clar cât de neplăcut era. Aş putea să mă întind peste masă şi să-ţi tai beregata chiar acum, ştii, şi mama ta mi-ar înmâna cu dragă inimă un prosopel să şterg în urma ta. Eşti conştientă de asta, nu-i aşa?

Caitlin inspiră încet, adânc, şi apoi spuse, pe un ton relativ măsurat:

— N-o să-ţi folosească la nimic dacă mă ucizi, cum nu ţi-a folosit faptul că l-ai omorât pe Svedberg.

Văzu o lucire în ochii lui Jorgenson, dar adevărul din glasul ei îl făcu să se controleze. Se ridică şi îşi netezi sacoul alb-orbitor.

— Domnişoară Westfield, când cineva se pune în calea binelui universal, adesea sfârşeşte prin a fi zdrobit de roţile progresului. Să nu spui că nu te-am avertizat.

După plecarea lui, Caitlin se întoarse în bucătărie, unde maică-sa era pe jumătate băgată în bufet.

— Ce cauţi? o întrebă Caitlin.

— Presa de usturoi.

Se auzeau nişte mieunături înfundate dinspre cuptorul cu microunde şi Caitlin se lăsă ghidată de sunet. Deschizând repede uşa, îşi descoperi motanul, Caliban, înăuntru, teafăr şi nevătămat, băgat fără îndoială acolo de Jorgenson, care acţionase în intervalul de la o secundă la alta.

[O UN CUFĂR CU AMINTIRI PIERDUTE

Nick fusese îngrozit de Acceleraţi dinainte să audă povestea lui Svedberg. Şi totuşi, în loc să-i stârnească teama, revelaţia faptului că cei din Acceleraţi erau încă şi mai puternici şi mai periculoşi decât îşi imaginase el îi dăduse o senzaţie stranie de uşurare.

Acum, când ştia că puteau să-l strivească pe dată, ca pe un gândac, se ridica întrebarea esenţială: de ce nu o făcuseră? La urma urmei, dacă vezi un păianjen în camera de zi, îl striveşti, fără să te codeşti – dacă nu cumva ai un motiv să-l laşi să trăiască. Ca să poată prinde muşte, eventual, sau poate, ca în cazul păianjenului ţesător auriu, ca să-ţi poată ţese o pânză preţioasă.

Dintr-un motiv obscur, cei din Acceleraţi aveau nevoie de Nick – ceea ce-i conferea un avantaj vădit, pentru că el unul categoric *n-avea* nevoie de ei.

— Caută ceva numit Emiţător de Energie pe Rază Largă, îi spuse Caitlin.

Venise pe neaşteptate la el spre seară, urcând în fugă scara care dădea spre pod. Era prima dată în istoria de treisprezece miliarde de ani a universului când o fată intra în dormitorul lui Nick.

Din fericire, Caitlin susţinuse toată conversaţia, altfel ar fi observat până acum că, cel puţin în primele câteva minute, Nick amuţise complet. Fata îi povesti mai întâi despre întâlnirea sinistră cu Marele Acceleratus – sau cum s-o numi liderul unei societăţi secrete letale. Apoi începură să dezbată misterul Emiţătorului de Energie pe Rază Largă.

— Crezi că e unul dintre obiectele pe care le-am vândut la târgul de vechituri? o întrebă Nick.

Caitlin clătină din cap.

— Părea a fi ceva mai mare. Nu un lucru, mai curând un loc.

— Vreun loc pe care l-a construit Tesla, poate? propuse Nick. Cum ar fi Turnul Wardenclyffe?

Acumulând informaţii despre savantul ţicnit care-i controla acum viaţa, Nick aflase că Tesla începuse să construiască la New York un turn înalt de aproape 61 de metri, cu o sferă uriaşă de cupru în vârf. Îi relată rapid informaţiile lui Caitlin: cum că ar fi trebuit să transmită curent electric din Statele Unite în Europa pe calea aerului, cum că ar fi fost prima reţea *wireless* din lume şi că, deşi Tesla îl proiectase acum aproape o sută de ani, ar fi dat serios clasă tehnologiei de azi… asta dacă ar fi funcţionat. Din păcate, Tesla rămăsese fără fonduri până să apuce să-l termine.

— Ei bine, orice ar fi chestia asta, zise Caitlin, sunt disperaţi să o găsească.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să o găsim înaintea lor.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le găsim înaintea lor, îi aminti Caitlin.

— Corect. Ce altceva a mai făcut Jorgenson?

— Păi, mi-a dat un fel de ceai bizar care te face cu capul; m-a făcut să-mi amintesc toate locurile în care mi-am ascuns suzeta când aveam vreo doi ani. M-a făcut totodată să spun doar adevărul, însă numai despre lucrurile de care aveam chef să vorbesc, aşa că n-a scos prea multe de la mine. Bănuiesc că, dacă ar fi pus şi al doilea pliculeţ de ceai, mi-aş fi amintit şi vieţile anterioare.

Nick auzi zgomotul unui motor pe alee – tatăl lui se întorcea acasă după a doua zi glorioasă ca rege al reparaţiilor de copiatoare la NORAD. Trase cu ochiul la Caitlin, aşezată pe marginea patului în camera lui, se gândi la faptul că taică-său avea să intre în casă şi avu senzaţia instinctivă că urma să fie prins făcând ceva ce n-ar fi trebuit să facă. Ceea ce-l enervă, pentru că nu făcea nimic. Şi îl enervă şi mai tare treaba asta.

— Orice ar vrea Jorgenson de la mine, îi spuse lui Caitlin, nu pot să-i dau ce vrea, nici măcar din greşeală.

Pentru că, odată ce i-l dau, voi ajunge în sertarul de lângă Svedberg.

Şi apoi îl auzi pe Danny zbierând la poalele scării care dădea spre pod.

— Hei, tată, Nick e cu o fată la el în cameră şi îşi tot spun secrete pe şoptite.

Moment în care taică-său răspunse:

— Era şi timpul!

Nick s-ar fi înroşit tot, dar, undeva în străfundul fiinţei lui, subconştientul decise că nu merita osteneala.

Caitlin se ridică.

— Ar fi cazul să plec, înainte să mă trezesc că-mi iradiază vreunul dintre animăluţe.

— Poftim?

— E o poveste lungă.

Voia să o conducă, dar îi sună telefonul. Deşi pe ecran îi apăru că îl suna Eleanor Roosevelt, se dovedi că era Petula.

— Vreau doar să ştii, mârâi la el, că te consider vinovat personal de ce o să se întâmple mâine după-amiază.

Şi apoi îi trânti telefonul în nas.

Nick se trezi în zori cu o idee nouă în minte. Ideea îi stârni un puseu aşa de intens de adrenalină, încât nu se mai simţi pleoştit cum era de obicei dimineaţa. În cinci minute se îmbrăcase şi coborâse deja pe scări – doar spre a fi oprit de taică-său care, acum că avea o slujbă, se trezea şi el cu noaptea în cap.

— Încotro ai pornit? îl întrebă taică-său, arătând mult mai formal ca de obicei, îmbrăcat la sacou şi cravată.

De afară se auzea huruitul maşinilor de salubrizare şi protestele zgomotoase ale tomberoanelor luate pe sus şi răsturnate în recipientul de colectare. Cu un geamăt amar, realiză că azi era ziua când se ridica gunoiul, ceea ce însemna că nu avea prea mult timp la dispoziţie să-şi pună

planul în practică.

— Mă duc să alerg, exclamă.

— Serios? De când?

— De acum, spuse Nick şi ţâşni pe uşă până să apuce taică-său să-l mai întrebe şi altceva.

Maşinile de salubrizare mişunau peste tot, ca un soi de invazie în verde-metalizat. Pe câteva dintre străzile pe lângă care trecu Nick se goliseră deja tomberoanele mari de plastic, în timp ce altele încă aşteptau inevitabilul.

Când ajunse pe strada lui Caitlin, aştepta deja o maşină acolo. Neavând vreme de pierdut, Nick ridică imediat capacul de la tomberonul din dreptul casei lui Caitlin şi îşi îndesă mâinile în gunoi. Ceapă tocată şi coji de cartof şi piele de raţă, înecată în sos roşu-închis. Toată mâzga i se lipea de braţe şi o simţea printre degete.

Ce şanse avea să găsească ce căuta? Ce şanse erau să fi fost acolo, de fapt? Nick mai săpă printr-un strat de gunoi. Maşina ajunsese deja la casa învecinată, iar şoferul îl privea chiorâş, ca şi cum n-ar fi fost exclus să-l ridice pe Nick cu tot gunoiul în gheara hidraulică şi să-l arunce în rezervor.

Când îşi ridică privirea, dădu cu ochii de Caitlin în pijamale cu „Noaptea înstelată”, uitându-se la el ca şi cum Nick şi-ar fi pierdut bruma de minte pe care o mai avea.

— Vrei să-mi spui şi mie de ce pescuieşti prin gunoi la uşa mea?

— Nu sunt la uşa ta, sunt pe alee.

Într-un final atinse cu vârful degetelor o plasă fină, cu o consistenţă familiară, care atârna de un firicel şi o trase din gunoi. Ţinea atârnat de deget un pliculeţ de ceai, iar pe cartonaş se vedea A-ul minuscul de la Acceleraţi.

— E ora ceaiului! anunţă voios.

După un minut, Nick se spăla pe mâini la chiuveta din bucătărie şi Caitlin punea apă la fiert. Născociseră rapid o poveste semiplauzibilă prin care să le explice

părinţilor ei ce căuta Nick la ea acasă aşa de devreme. Ceva cum că trebuiau să consemneze cântecele păsărilor în zori pentru ora de ştiinţe.

— Vrei ceva de mâncare, Nick? îl întrebă mama lui Caitlin. Mi-e greu să cred că ai luat micul dejun până să vii aici la o oră aşa matinală.

— Nu, mulţumesc, îi spuse Nick vesel. Doar nişte ceai, e perfect atât.

Fiertura pe care i-o turnă Caitlin, însă, de-abia dacă aducea a ceai. Era o chestie slabă, aproape incoloră.

— Nu simt nimic, îi şopti după prima ceaşcă.

— Păi, comentă ea, pliculeţul a fost folosit deja.

— Ce-ar trebui să simt?

— Mai întâi te simţi… sănătos. Apoi începi să-ţi aminteşti lucruri ciudate şi simţi impulsul de a spune adevărul despre asta.

După a patra ceaşcă, simţind cum îi juca în stomac ceaiul slab, Nick începu să aibă în sfârşit o senzaţie discretă, dar incontestabilă de bine. Şi apoi, după un minut…

— Mâneam ciocolată prima dată când mi-am legat singur şireturile! Mâncarea mea preferată pentru bebeluşi era fasolea verde! Când aveam cinci ani, aveam obiceiul să mă scobesc în nas şi să ascund sub masa din bucătărie ce-mi scoteam din nări!

— Câh!

Nick chiar nu voia să-i spună lucrurile astea lui Caitlin, dar odată ce se pornise, nu se mai putea opri! Şi apoi îi veni în minte o amintire fericită şi tristă deopotrivă.

— La petrecerea de ziua mea, când am împlinit şase ani, mama mirosea a magnolie.

Caitlin părea entuziasmată. Nick se simţea doar aiurea. Ca şi cum deschisese un cufăr cu amintiri pe care nu realizase niciodată că le pierduse. Închise ochii şi se concentră pe ce avea de făcut – motivul pentru care venise

aici înainte să se ridice gunoiul. Îşi aminti de ziua în care avusese loc târgul de vechituri.

— Am vândut treizeci şi două de obiecte din pod…

Apoi începu să-şi amintească şi cui le vânduse.

— Era o femeie roşcată, într-o rochie înflorată, care a cumpărat un uscător de păr de modă veche, gen cască.

Arătă spre carneţelul de pe masă, amintindu-i lui Caitlin să noteze tot ce spunea.

— Era şi un Cadillac maro. Cu o aripă boţită. Număr de înmatriculare FGT385.

— Asta e maşina care aproape că a dat peste noi? întrebă Caitlin.

— Nu, aia a fost un Buick auriu.

Şovăi amintindu-şi scena, cât de aproape era Caitlin de el, căldura obrazului ei lipit de al lui când îi salvase viaţa.

— Am înţeles, spuse Caitlin. Continuă.

Nick se desprinse de acel moment, fără tragere de inimă, şi se concentră din nou pe a-şi aminti.

— Scândura de spălat rufe de pe vremuri a cumpărat-o un tip cu barbă îmbrăcat într-o cămaşă pestriţă. Purta ochelari cu rame de baga şi avea un Saturn verde care scotea un sunet ciudat când mergea în marşarier.

Efectul ceaiului dură cam cincisprezece minute, apoi memoria lui Nick începu să se poticnească. În curând revenise la normal, deşi starea normală părea cam tulbure după o repriză de rememorare perfectă.

— Te simţi cam nătâng acum, aşa-i?

— Mda, mărturisi Nick. Şi mai mult ca de obicei.

Caitlin râse de răspunsul lui.

Parcurseră împreună informaţiile pe care le turuise. Descrieri ale unor persoane, vehicule, numere de înmatriculare şi o întreagă listă de obiecte pe care nici măcar nu-şi amintea să le fi vândut. Nu avea adrese, nu avea locuri unde să le caute, dar măcar acum avea zeci de

indicii.

— Dacă i-ai revedea pe oamenii ăia, crezi că i-ai recunoaşte?

Nick închise ochii şi încercă să-şi închipuie figurile pe care le dezgropase din străfundurile memoriei. Acum, că le readusese la suprafaţă, era încrezător că le-ar fi putut distinge într-o mulţime.

Încuviinţă, iar Caitlin zâmbi.

— Aveţi o listă pe cinste cu cântecele păsărilor, spuse tatăl ei când trecu prin bucătărie, uitându-se nonşalant la carneţel.

— Mda, spuse Caitlin, rânjindu-i lui Nick. N-o să crezi ce-am auzit în bucătăria asta.

În general, Nick nu era genul care să chiulească, dacă nu puneai la socoteală stratagema „prefă-te că eşti pe moarte când îţi curge nasul, pentru că n-ai învăţat pentru testul la ştiinţe”.

Astăzi însă era un delincvent pe faţă, un chiulangiu fără mustrări de conştiinţă, care-şi petrecea ziua într-o misiune de recunoaştere prin cartier. Studia modelele şi numerele de înmatriculare ale maşinilor parcate pe străzi şi pe alei şi figurile pe care le observa în pieţe şi în centrele comerciale de cartier, refuzând să-şi piardă speranţa când nu descoperi nimic şi pe nimeni toată dimineaţa.

În cele din urmă, în jurul prânzului, eforturile lui începură să dea roade. După ce recunoscu o plăcuţă de înmatriculare pe o alee, sună la uşă. Fu întâmpinat de o femeie pe care o ţinea minte de la târgul de vechituri.

Conform fiţuicii pe care i-o făcuse Caitlin, femeia cumpărase un set de bigudiuri de modă veche.

Nick îi spuse că vânduse din greşeală nişte obiecte cu valoare sentimentală şi că ar fi dispus să le răscumpere la preţul iniţial, plus încă cincizeci la sută. Femeia acceptă foarte entuziast să-i înapoieze bigudiurile.

— Oricum n-am apucat să le folosesc, îi zise. Nu ştiu ce mi-a venit să le cumpăr.

Apoi îi spuse nonşalant lui Nick că una dintre vecinele ei cumpărase uscătorul gen cască, ca la coafor, şi „avea probleme” cu el.

Nick descoperi că femeia care îl cumpărase părea să aibă un cap ceva mai mare decât dimensiunile normale. Habar n-avea dacă îl avusese aşa şi până să folosească uscătorul de păr. îl costă să răscumpere obiectul, pentru că, deşi femeia susţinea că-i provoca migrene, simţi cât de tare şi-l dorea Nick şi insistă să i se dea triplul preţului plătit de ea. Până la urmă, Nick acceptă şi o porni greoi spre casă cu obiectul voluminos, în formă de ou.

În decursul aceleiaşi zile, reuşi să găsească mixerul electric cu palete plate. Era vândut la un preţ substanţial mai mare într-un magazin de obiecte la mâna a doua. Dar după aceea totul începu să se ducă de râpă.

Recunoscu un bătrân care ieşea de la băcănie şi îl urmări până acasă.

— Mă scuzaţi, îi spuse Nick, cât mai politicos cu putinţă, chiar înainte ca bărbatul să intre în casă. Cred că s-ar putea să vă fi văzut la târgul meu de vechituri.

Bătrânul păru agitat dintr-odată.

— Va trebui să discuţi cu fiul meu, spuse.

Şi, când deschise uşa, în prag se afla un bărbat pe la patruzeci de ani, clar înrudit cu el.

— El e, spuse bătrânul.

— Văd şi eu, spuse bărbatul mai tânăr.

În umbră, în spatele lor, Nick zări un băiat cam de vârsta lui, care-l privea circumspect.

Nick încercă să le toarne povestea despre valoarea sentimentală a tubului electronic de sticlă pe care-l cumpărase bătrânul, dar nu-l credea niciunul.

— Dacă tata chiar a cumpărat ceva de la târgul tău de vechituri, îi zise bărbatul între două vârste, şi nu zic că

a făcut-o – bunul ne aparţine nouă acum.

— Mda, spuse puştiul din spatele lor. Aşa că dispari.

Nick auzi un plâns de copil de undeva din casă.

— Acum, te rugăm să ne scuzi, avem probleme de familie de rezolvat.

Şi îi trânti uşa în nas lui Nick.

Îşi întipări în minte adresa. Bărbatul care cumpărase tubul clar ştia ce puteri are şi împărtăşise informaţia cu familia lui. S-ar putea să aibă de lucru până-l recupera, dar măcar ştia unde se află.

Ultima întâlnire din ziua aceea se dovedi cea mai ciudată.

Descoperi Cadillac-ul maro cu o aripă boţită parcat în faţa unei case tipice dintr-un ansamblu rezidenţial din suburbii. Când bătu la uşă, îi deschise o femeie.

Până să apuce să spună ceva, femeia icni.

— Nu! ţipă. E al meu!

— Dacă îmi daţi voie doar să vă explic… începu Nick.

— Pleacă sau chem poliţia!

Şi din nou i se trânti uşa în nas.

De data asta Nick nu avea de gând să se lase alungat aşa uşor. Bătu energic în uşă.

— Vreau doar să vorbesc cu dumneavoastră! strigă.

Niciun răspuns. Bătu din nou, un pic mai tare acum.

Apoi auzi un sunet straniu, subţire şi melodios, din casă. Dădu să bată pentru a treia oară la uşă, dar se trezi că bate în gol. Uşa dispăruse. Femeia dispăruse. De fapt, dispăruse casa cu totul.

Nu mai rămăsese decât veranda din ciment pe care stătea, plus o gaură în locul în care fusese subsolul şi ţevi din care ţâşnea apă, ca dintr-o fântână arteziană, convinse probabil că mai exista un loc organizat cu cap prin care să circule apa.

— Hei, tu de-acolo! spuse o voce din spatele lui.

Întorcându-se, Nick dădu cu ochii de un bărbat

rotofei care plimba un câine şi mai rotofei.

— Ce naiba i-ai făcut casei ăleia?

Nick o rupse la fugă şi nu se opri până acasă. Abia când ajunse în camera lui de la mansardă începu să se liniştească. Fixase patul şi biroul lângă perete, dar asta nu-l împiedică să se îndrepte instinctiv spre „locul sacru” din mijlocul camerei.

Din ce în ce mai des în ultimul timp îşi făcuse obiceiul să se întindă pe podea, în punctul acela straniu aflat fix sub luminator, oricând se simţea neliniştit. Căldura şi senzaţia stranie a unei conexiuni îl liniştea. îl ajutau să-şi pună problemele în perspectivă.

Ştia că, probabil, locul fusese proiectat anume cu acest scop. Şi-l şi imagina pe Tesla stând în mijlocul camerei, folosind acest punct central ca pe o baie relaxantă pentru creierul lui turat la maximum. Dacă punctul avea puterea de a atrage cumva mobila, smulgând-o de lângă perete, de bună seamă putea să ajute un geniu să-şi adune gândurile hoinare.

Dar nici măcar puterea liniştitoare a podului nu reuşea să-l ajute pe Nick să vadă lucrurile în perspectivă când o casă întreagă dispăruse din cartierul lui, printr-un salt cuantic.

— Inspiră, expiră, îşi spuse. Nu te gândi prea mult.

Şi în curând reuşi să-şi strunească gândurile într-o forfotă nebună. Era incredibil câte lucruri de neconceput putea să ţină laolaltă în minte când nu avea de ales.

Petula, în schimb, era înciudată profund de lucrurile pe care trebuia să le poarte în minte. Toată ziua se învârtise prin şcoală ca un zombie îmbufnat, în parte pentru că nu închisese un ochi, în parte pentru că acum ştia viitorul şi nu era unul prea îmbietor.

Colac peste pupăză, spre prânz îşi pierduse poşeta. Asta însemna că trebuia să se întoarcă acasă pe jos, pentru că şoferul de autobuz nu lua pe nimeni fără abonament,

chiar şi atunci când cunoştea persoana.

Ajunse acasă la momentul T-15 minute şi, cu o senzaţie crescândă de groază în faţa inevitabilului, înfoie pernele de pe canapea şi se puse pe aşteptat. La T-5 minute sună cineva la uşă. Când deschise, îl descoperi pe Mitch în prag.

— Hopa, spuse, pe un ton apatic, ce surpriză!

— Am găsit asta la şcoală, îi spuse Mitch, întinzându-i poşeta. Cred că-ţi aparţine.

— Minunat. Un membru al unei familii de infractori încearcă să fie cinstit.

— Nu suntem o familie de infractori. Tatii i s-a înscenat chestia asta.

— Cum spui tu, îi zise Petula. Bănuiesc că vrei şi o recompensă?

— Păi, nu mă aşteptam la una, dar hei, dacă mi-o oferi…

— Intră şi hai să scăpăm şi de chestia asta.

Îl conduse pe Mitch la canapea şi, când el rămase în picioare, Petula îl împinse să se aşeze. Mitch părea un picuţ tulburat şi perplex, ceea ce o irită şi mai tare pe Petula.

— Păi, spuse Mitch, fainã casă.

— Pe bune? întrebă Petula. Ăsta e cel mai bun text pe care-l ai?

— Nu e un text. Chiar mi se pare fainã.

— Ştiu de ce ai venit, nu încerca să negi. Dar va trebui să aştepţi fix un minut şi jumătate.

— O, spuse Mitch, pe bune?

Şi apoi adăugă:

— Ce aştept mai exact?

— Ca şi cum n-ai şti!

Petula se întinse şi înşfăcă un bol de cristal cu bomboane mentolate pe care le pregătise dinainte.

— Ia o bomboană.

— Nu, mulţumesc, îi zise Mitch.

— AM ZIS SĂ IEI O BOMBOANĂ.

Şi Mitch se supuse, ca o minte slabă controlată de Forţă.

— Mie îmi plac cele cu uleiuri aromatice, spuse, măcinând bomboana în dinţi.

— Resemnează-te, îi zise Petula.

Apoi îşi aruncă părul într-o parte cum fac top-modelele la televizor şi-l lovi pe Mitch cu codiţa din stânga peste faţă.

— Hei, vezi ce faci cu chestia aia, spuse Mitch.

Petula îl prinse de tricou.

— Vreau să-ţi fie clar, îi spuse. Orice idei ţi-ar intra în creierul tău minuscul, treaba asta nu înseamnă absolut nimic.

Apoi se uită la ceas, îl trase spre ea şi începu să-l pupe cu foc.

La început Mitch îi opuse rezistenţă, copleşit poate de intensitatea şi priceperea Petulei în materie, pe care şi-o exersase sărutându-şi căţelul în nenumărate rânduri, ca pregătire pentru experienţa propriu-zisă. Cum totul e relativ, Petula aprecie că era mult mai plăcut să se sărute cu Mitch decât cu căţelul – şi descoperi că durase mult mai mult decât îşi propusese. De fapt, mult mai mult decât ar fi fost necesar spre a dovedi că aparatul de fotografiat arăta adevărul.

Mitch se pleoştise de mult, poate că leşinase din cauza lipsei de oxigen.

Într-un final Petula îl împinse la o parte, îi mai înmână o bomboană şi-l zori spre uşă.

— Deci, îi zise Mitch, vrei să ieşim la un film sau ceva?

Şi, deşi ideea i se părea îngrijorător de tentantă, Petula îi spuse:

— Faza asta nu s-a întâmplat. Să nu spui nimănui

despre asta!

Şi îl mai sărută o dată, apoi îl împinse pe uşă afară.

*

Unitatea imaginară, i, este definită ca radical din – 1. Exprimă o cantitate care, din punct de vedere matematic, nu poate exista, pentru că niciun număr la pătrat nu dă un rezultat negativ… dacă nu cumva acel număr se întâmplă să fie Petula Grabowski-Jones. După întâlnirea cu Mitch, Petula se simţea atât de confuză şi pradă unor impulsuri ilogice, încât, practic, era întruchiparea lui *i*.

Această atracţie subită şi neaşteptată faţă de Mitch Murió îi dădea peste cap toate planurile. Adevărata ei ţintă era Nick. Furioasă la culme pe propriile ei emoţii care o trădau, ieşi ca vijelia din casă cu aparatul foto, dorindu-şi cu disperare să pozeze un viitor cu Nick pe care ştia că-l putea crea.

Decise că a doua zi la patru şi jumătate fix avea să meargă să-i bată lui Nick la uşă. El o să-i deschidă. Şi apoi ea va înfrânge orice încercare de a-i rezista din partea lui cu aceleaşi pupături bine exersate cu care-l topise şi pe Mitch. O să-i fure inima, luându-i gândul de la sclifosită de Caitlin, care se dădea artistă. Petula nu avea nicio îndoială că îşi putea pune în practică planul.

Acum tot ce-i mai lipsea erau pozele care să-i demonstreze că o să şi reuşească.

Aşa că, postându-se în faţa casei lui Nick, făcu o serie de instantanee cu uşa de la intrare. Apoi dădu fuga la doamna Planck acasă, în camera obscură, ca să le developeze, convinsă că nu era nimic imaginar în fantezia ei.

Dar, vai, câte se pot schimba într-o zi! Pentru că, atunci când le developă, pozele nu-i dezvăluiră o scenă cu o idilă încununată de succes în pragul uşii lui Nick. În schimb, îi dezvăluiră un grup de poliţişti. Şi o ambulanţă. Şi pe cineva învelit cu un cearşaf scos cu targa din casa lui

Nick. O persoană care, indiferent dacă focalizai sau nu imaginea, părea moartă de-a binelea.

as RUQUL PREVIZIUNILOR

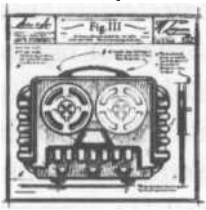

I heo nu-şi făcea iluzii că relaţia lui cu Caitlin mai avea vreun viitor. Veneau din două lumi diferite, la urma urmei. Ea trăia într-o lume a expresiei creative. Îşi petrecea timpul visând la cum ar fi putut fi lumea. El trăia cu picioarele pe pământ. Şi, deşi ea îi tot transmitea semnale căldicele că ar vrea să menţină relaţia, el ieşise deja din povestea asta, mâncând pământul. Pentru că, dacă era să facă o listă cu motive pentru a rămâne împreună, cu siguranţă ar fi găsit maximum douăsprezece puncte.

Problema nu era să o uite pe Caitlin, dar nu putea să ignore faptul că ea îşi petrecea timpul cu puştiul nou-venit din Florida, care n-ar fi fost în stare să arunce o minge nici bătut. Pe deasupra, lui Théo i se reamintea în fiecare zi de existenţa individului la ora de ştiinţe, pentru că nătărăul stătea chiar în faţa lui. Aşa că ora i se părea de neîndurat. Pentru Théo, Nick era ca o alună rătăcită într-un mix cu seminţe. Nu că Nick ar fi fost îndeajuns de periculos încât să ajungă la Urgenţe din cauza lui, cum ar fi păţit de la o alună, dar era, în felul lui, o ameninţare la adresa vieţii aşa cum o ştia Théo.

Era ceva dat naibii de bizar în jurul puştiului – chestii cărora Théo nu reuşea să le dea de cap ca şi cum ar fi fost într-un program de protecţie a martorilor. Sau extraterestru. Sau un extraterestru inclus într-un program de protecţie a martorilor. Şi faptul că, nu se ştie cum, Caitlin era în stare să-l părăsească pentru aşa un ciudat era ca o minge lansată dincolo de linia de fault, care pur şi

simplu îi scăpa printre degete.

În ziua când a avut loc cutremurul din laboratorul de ştiinţe, Théo s-a hotărât în sfârşit să facă ceva în privinţa asta.

Domnul Hoffman, profesorul de ştiinţe, decisese ca toată lumea să-şi prezinte proiectele de-a lungul anului, în ordine alfabetică, spre disperarea lui Adam Aaronson şi a lui Heather Aardmore.

Théo, cuibărit la loc sigur în grupul cu L-M-N-O-ţi, ştia că îl aşteaptă săptămâni de tărăgănare fericită până să trebuiască să înjghebe o demonstraţie de „magie casnică” făcută de mântuială.

Azi era rândul lui Jason Boring[16], cum îi plăcea lui Théo să-i spună, deşi ştia că-l cheamă Berring, să-şi prezinte lucrarea de laborator.

— Proiectul meu, anunţă Boring din faţa clasei, este o maşină de produs cutremure pe care am proiectat-o singur, folosind piese pe care le-am găsit pe-acasă.

Şi puse pe masă în faţa lui un dispozitiv care arăta ca un radio de pe vremuri.

Nick sări în picioare, din banca învecinată.

— Obiecţie! spuse.

— Nu suntem într-o sală de tribunal, domnule State, îi spuse profesorul râzând în barbă.

— Stai jos şi lasă-l pe Boring să-şi facă treaba, îi zise Théo, încântat să-l vadă pe Nick că se dă bătut şi ia loc.

— Să continui, spuse Boring, răsucind unul dintre cele două discuri aflate pe maşinărie. Trebuie doar să identific frecvenţa de rezidenţă a acestei săli.

— Adică „frecvenţa *de rezonanţa**, nu-i aşa, Jason? îl corectă domnul Hoffman.

— Mda, şi pe-aia, zise Boring.

În timp ce el tot învârtea discul, ajustând nivelul electricităţii statice, Théo strigă:

---

16 „Plicticosul“, în engleză. (N. trad.)

— Dacă reuşeşti să zgâlţâi sutienul domnişoarei Flannigan, de la mine ai 10 +!

Se auziră râsete din toată clasa, chiar şi din partea fetelor.

— Am notat! spuse Boring mândru de el şi mută mâna pe discul de volum.

Théo simţi ceva, mai întâi ca pe o vibraţie surdă în plex. Îşi dădu seama după expresia lui Nick că simţea şi el acelaşi lucru. Deşi Nick părea mult mai panicat din cauza asta. Apoi banca lui Théo începu să se clatine şi săltă cu vreo câţiva centimetri mai încolo.

— Acum priviţi, spuse Boring, rotind ceva mai mult discul.

Începu să se clatine sala cu totul, becurile se legănau înainte şi înapoi, în timp ce plăcuţele de izolare fonică din tavan picau precum fulgii de zăpadă.

În timp ce terenul de sub sala de clasă se ridică şi apoi se lăsă în jos, ca *montagnes russes* Kamikaze din parcul de distracţii Six Flags, cineva începu să ţipe ca apucatul.

Kamikaze nu era atracţia preferată a lui Théo şi nu era sută la sută sigur că nu era el cel care zbiera.

Era mult prea îngrozit spre a face ceva şi îl privi înlemnit pe Nick cum se aruncă spre maşinărie. La cât de tare erau zgâlţâiţi, Théo se îndoia că Nick o să ajungă la maşinărie de fapt, dar reuşi să facă asta şi o închise.

Pământul încetă să se clatine şi sala reveni cât de cât la normal. Până să apuce să-şi tragă suflul, Théo îl văzu pe Nick că înşfacă maşinăria, îi aruncă o privire chiorâşă lui Jason şi o ia la fugă pe uşă cu ea.

Neştiind cum să reacţioneze la acest incident, domnul director Watt închise laboratorul de ştiinţe pentru restul zilei şi-l sancţionă pe Jason, pe motiv că avusese „un comportament deranjant”. Ca măsură preventivă, îl somă şi pe domnul Hoffman să-şi ia concediu, fără garanţia că

avea să se mai întoarcă.

Între timp, Nick reuşise să salveze situaţia. În ceea ce-l privea pe Théo, asta îi pusese capac. Şi Nick, şi Caitlin o tuliseră de la şcoală. Umbla vorba că o şterseseră împreună.

Théo nu mai avea nicio îndoială că asta echivala cu o declaraţie de război – şi miza nu era cine sfârşea prin a fi obiectul afecţiunii lui Caitlin. Pe Théo nu-l interesa decât cine avea să rămână fără ea. În ceea ce-l privea, Caitlin n-avea decât să-şi dedice timpul şi atenţia oricui dorea – în afară de Nick State.

Théo auzise deja la radio-şanţ că tatăl lui Nick fusese jucător de baseball profesionist cândva. În alte împrejurări, treaba asta ar fi putut sta la baza unei prietenii între el şi Nick. Apoi Théo realiză că putea sta la baza unei prietenii şi acum, pentru că, după cum spune vorba aceea: „Să-ţi ţii hainele prietenului… în dulapul duşmanului”.

Nick n-avea nicio îndoială că, dacă n-ar fi oprit maşina de produs cutremure a lui Tesla chiar în clipa aceea, s-ar fi năruit toată şcoala, ba poate chiar întreg cartierul, în jurul lor.

Era clar că Tesla fusese un geniu. Şi era la fel de clar că fusese dus cu pluta.

— Nu-mi vine să cred că nu l-ai simţit, îi spuse lui Caitlin în timp ce se îndepărtau zoriţi de şcoală.

— Păi, eram în capătul opus al clădirii.

— Dacă ar mai fi durat încă treizeci de secunde, n-ar mai fi existat nicio clădire.

— Nu crezi că exagerezi un picuţ?

Nick se opri şi se uită la ea.

— Ţin în mână o maşină care produce cutremure. Caitlin se uită la el, se uită la dispozitivul care arăta ca un aparat de radio şi zise:

— Corect.

Se urniră din loc.

— Îţi imaginezi ce ar face Acceleraţi dacă ar pune mâna pe chestia asta? o întrebă Nick.

— Bănuiesc că nu au nevoie de el ca să ia nota 10 la Târgul de Invenţii al Acceleraţi.

Nick trase aer în piept, luând o hotărâre fermă.

— Trebuie să-l distrugem, spuse. Trebuie să distrugem toate chestiile astea.

Tactica pământului pârjolit este o strategie cu tradiţie în vremuri de război. Ţăranii care se aşteptau la o invazie inamică îşi ardeau casele şi recoltele pentru a-i lipsi pe duşmani de hrană şi adăpost. Armatele îşi distrugeau propriile muniţii pentru a se asigura că inamicul nu le va folosi împotriva lor.

Ruşii au folosit foarte eficient această strategie împotriva unui Napoleon pus pe harţă, incendiind totul în urma lor şi retrăgându-se din ce în ce mai adânc în interiorul Rusiei. Şi, dat fiind că puteai să te retragi mult şi bine în Rusia până să ajungi la capăt, Napoleon a cam încurcat-o.

Nick realiză că acum era în război cu Acceleraţi. Un gen foarte diferit de război, poate, dar principiul era acelaşi. Ei voiau să pună mâna pe chestiile astea şi, asemenea armatei lui Napoleon, erau o forţă redutabilă. Dar, la fel ca armata lui Napoleon, puteau fi învinşi.

Cu două luni în urmă, Nick trecuse printr-un incendiu care-i răpise mama. Dar astăzi avea de gând să pună el însuşi focul.

Nick tot nu recuperase toate blestemăţiile de la târgul de vechituri. Nici pe departe. Dar măcar putea să le pună pe foc pe cele pe care le avea.

Le trimise câte un SMS lui Mitch şi lui Vince să vină la el acasă cu obiectele lor, spunându-le că o să le explice ce şi cum când ajungeau – ştiind că, dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că plănuia să dea foc acelor obiecte, nu s-ar

mai fi înfiinţat niciunul din ei.

El şi Caitlin ieşiră în curtea din spatele casei, cu toate invenţiile lui Tesla, plus o măsuţă hidoasă rămasă de la mătuşa Greta, deoarece Caitlin declarase că era prea hidoasă ca să *nu-i* dea foc.

— Acum, spuse Caitlin, după ce puseseră toate obiectele grămadă, avem nevoie de un accelerator.

— De ce?

— Ştii tu, ceva gen benzină sau alcool. Ceva care să le facă să ia foc.

— O, corect.

Nick intră în casă, dar nu găsi decât un vas mare cu ulei de gătit. Se întoarse cu el şi i-l arătă lui Caitlin.

— Ăsta e bun?

— Ne descurcăm cu ce furăm, cum ar zice Théo.

Nick desfăcu apoi capacul şi se pregătea să toarne uleiul, dar Caitlin întinse mâna şi îl opri.

— Ştii, îi zise, de mult timp îmi doream să fac un colaj cu obiecte alandala care ard.

— Caitlin, acesta nu este unul dintre proiectele tale de *deş-artă*. Asta-i o treabă serioasă.

Ea îl privi ofensată.

— Arta *este* o treabă serioasă. Sau cel puţin e pentru mine. Credeam că ai înţeles asta.

— Da, dar…

— Dacă tot e să le ardem, îl întrerupse Caitlin, putem măcar să le aranjăm într-o formă estetică? O să fac poze, o să-mi fac colajul şi nu numai că va fi o operă de artă, va fi modul nostru de a-i sfida pe cei din Acceleraţi.

— O să dureze? o întrebă Nick, fără a se obosi să-şi ascundă nerăbdarea.

Caitlin nu-i răspunse. Se apropie de mormanul de chestii şi începu să le rearanjeze.

— Dacă înclinăm magnetofonul uite aşa, atârnăm ventilatorul de stâlpul pe care se sprijină lampa şi apoi

punem radioul deasupra, cu vârful ăla ţuguiat arată ca turla unei biserici în stil gotic.

Nick ţinea vasul cu ulei lângă el şi o urmărea pe Caitlin cum rearanjează obiectele, într-un stil fantezist.

— De fapt au nişte şănţuleţe care le ajută să se fixeze foarte bine, astfel încât să stea în echilibru.

Şi atunci începu să se prindă Nick de un lucru. La început nu era chiar sigur ce era – poate o undă de intuiţie, poate o configuraţie pe care inconştientul lui începuse deja să o desluşească –, dar, pe măsură ce se uita la obiecte şi la cum le punea Caitlin unele peste altele, avea senzaţia că poate să anticipeze unde o să-l pună pe următorul. Baza zimţată a cutiei cu bigudiuri se potrivea de minune deasupra magnetofonului. Cele două palete bizare, plate, de la mixerul electric erau distanţate numai bine să încapă în prăjitorul de pâine. Nu era o coincidenţă!

— Aproape că am terminat, îi spuse Caitlin. Doar că nu mai găsesc loc pentru bâta de baseball sau pentru hidoşenia aia de uscător de păr.

— Caitlin, cum se numea chestia aia pe care o căutau cei din Acceleraţi?

— Ei i-au zis Emiţătorul de Energie pe Rază Largă. De ce?

— Cred că s-ar putea să-l avem în faţă.

Acum, că se uitau ţintă la toate obiectele care le stăteau dinainte, aproape că părea că se aranjează piesele unui puzzle. Sigur, unele piese erau puse greşit şi le lipseau o grămadă de lucruri, dar fiecare dintre obiectele din pod, îşi dădu seama Nick, pe lângă puterile pe care le avea pe cont propriu, era cumva parte dintr-un întreg.

O văzu pe Caitlin cum se înfioară.

— Un motiv în plus să scăpăm de el!

Aruncă restul obiectelor peste tot mormanul, fără să-i mai pese dacă erau aşezate estetic, apoi luă vasul cu ulei. Înaintă, gata să-l toarne, dar Nick o opri.

— Caitlin – e proiectul la care a lucrat o viaţă. Cea mai mare realizare a lui. Chiar aici, sub nasul nostru.

Caitlin oftă.

— N-o să-i dăm foc, aşa-i?

Nick clătină din cap. Realiză că erau într-o poziţie de superioritate. Ştiau ceva ce nu aveau habar cei din Acceleraţi.

— Hai să-l demontăm, îi zise. Hai să-l demontăm până să apuce să-l vadă cineva.

BI ÎNNORAT, CU O PROBABILITATE DE 10% DE DECES

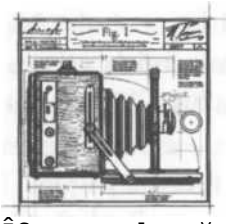

Îfce crede că, la orice moment dat, există zece valuri rebele în diverse locuri din lume: munţi enormi de apă care nu există din niciun alt motiv decât combinaţia aleatorie a unor forţe mici, haotice – de la gravitaţie la maree, la vânt, până la mişcările peştilor.

Când toate aceste forţe aleatorii converg, nimic nu mai poate sta în calea talazului, dar, dat fiind că oceanele sunt nemăsurate, marea majoritate a valurilor rebele trec neobservate. Asta, desigur, dacă nu se întâmplă să stai în calea vreunuia.

În după-amiaza aceea, în urma convergenţei unor forţe aleatorii asupra casei lui Nick, una dintre aceste forţe avea să-şi găsească sfârşitul. Singura întrebare era care avea să fie aceea?

Forţa aleatorie numărul 1: Danny.

Danny era cum nu se poate mai încântat de cele petrecute în cursul săptămânii. Oamenii îi spuneau deja Danny Prinzătorul de stele, ceea ce ar fi putut fi o chestie nasoală, dacă oamenii n-ar fi fost impresionaţi la culme de

asta.

Deja apăruseră zvonuri că făcea parte din proiectul guvernamental şi faptul că tatăl lui avea un post secret, „reparând copiatoare” pentru NORAD, dădea un plus de credibilitate zvonurilor.

Oricând era întrebat despre asta, Danny răspundea cu un citat dintr-unul din filmele lui preferate, *Dădaca Ninja* 3, care suna în felul următor:

— Am jurat să păstrez secretul. Nu pot să vă spun decât că sunt o armă recunoscută ca atare.

Răspunsul îi speria prea tare pe cei care voiau să-l hărţuiască şi îndrăzneau doar să rânjească ironic, în timp ce restul lumii se întrecea să aibă de-a face cu el.

De fapt, mai multor colegi de-ai lui li se confiscaseră telefoanele pentru că încercaseră să facă poze cu el şi să le posteze pe net.

Şi, chiar când credea că totul este cum nu se poate mai bine, se alesese şi cu un 10 pentru prezentarea lui despre „Calea Ferată Transcontinentală”[17], care indusese un ţăruş autentic de cale ferată, din fier, pe care îl vopsise în auriu şi îl fixase pe un suport de lemn, cu vârful în sus.

A fost o pacoste să se întoarcă acasă cu autobuzul cu chestia aia în braţe, dar n-avea de gând să se despartă de un lucru la care muncise atât, oricât de periculos l-ar fi considerat şoferul de autobuz.

— O să-i scoţi splina cuiva, îi zisese şoferul, dar Danny nu-şi făcea griji.

Obiectul era menit să ajungă pe un raft în camera lui, la o distanţă sigură de splina oricui. Desigur, deocamdată se mulţumi să-l lase în holul de la intrare, cu ghiozdanul lui cu tot, uitând complet de ele de îndată ce dădu drumul la

---

17 Prima cale ferată transcontinentală de pe teritoriul Statelor Unite, continuă, care unea segmentul Omaha-Council Bluffs din reţeaua de cale ferată din est cu cheiul Oakland Long Wharf din golful San Francisco. (N. trad.)

televizor.

Fu înciudat să descopere că pe ecran nu se vedea în continuare nimic, doar purici.

— Ce?

Ştia că tipul de la cablu ar fi trebuit să treacă în ziua aceea, cândva între opt dimineaţa şi sfârşitul lumii, dar, dat fiind că nu fusese nimeni acasă să-i deschidă, cine ştie dacă aveau să mai aibă vreodată cablu?

În timp ce Danny cântărea perspectiva de coşmar a unei vieţi fără televizor, sună cineva la uşă şi băiatul sări în picioare, cât pe-aci să se împiedice în ţăruşul aurit când dădu fuga să răspundă.

Dar nu era tipul de la cablu, era tipul ăla sinistru, Vince, care avea în braţe ceva ce aducea a baterie de maşină.

— O, tu erai.

— Unde e frate-tău? îl întrebă Vince.

— Eu de unde să ştiu?

Apoi Nick dădu buzna în casă din curtea din spate, cu o grămadă de vechituri în braţe, lăsându-l pe Danny să se întoarcă la ce avea de făcut. Plângându-şi de milă pentru că era privat de minunile tehnologiei, se aruncă pe canapeaua veche în aşteptarea tipului de la cablu.

Ateriză cu o asemenea viteză, încât făcu să se ridice un nor de praf şi clătină tabloul greoi cu portretul mătuşii Greta de pe peretele de deasupra lui, slăbind cârligul de care era atârnat.

Forţa aleatorie numărul 2: Vince.

Vince bănuia că Nick o să încerce să-l convingă să renunţe la bateria umedă. Fu cât pe-aci să nu o ia, dar exista o probabilitate minusculă ca Nick să-l fi chemat pentru că descoperise o modalitate inedită de-a o folosi.

Desigur, Vince avea propriile idei în acest sens. De exemplu, ar fi putut să-şi înfiinţeze propria agenţie de detectivi particulari. Să rezolve crimele discutând în secret

cu răposaţii, ca într-un serial pe care-l văzuse odată la TV. Categoric era rost să scoţi un ban din asta. Din păcate, nu se întâmplau îndeajuns de multe crime în Colorado Springs cât să-şi câştige existenţa din asta. Va trebui să se mute într-un oraş cu o rată mai mare a criminalităţii, gen Bogotá sau Denver.

— Bun, ai venit, spuse Nick când îl văzu pe Vince. Ai adus-o?

Vince ridică un pic bateria ca s-o poată vedea Nick deasupra mormanului de chestii pe care le ducea. Fără îndoială, toate erau obiecte din pod.

— Bun. Hai cu ea sus!

— De ce, ca să putrezească încă şaptezeci şi cinci de ani în pod? Nu prea cred.

— Fă ce-ţi zice el, Vince! îi spuse Caitlin, intrând şi ea cu o parte din vechituri. Cred că i-a picat fisa cu o chestie.

— A picat în cap, vrei să zici. Nu ţi-o dau înapoi. Punct.

— Ce crezi că o să fac cu ea? O să-i dau foc? întrebă Nick şi, cine ştie de ce, Caitlin începu să râdă. Dă-mi-o doar cu împrumut, bine? Promit că n-o să fii dezamăgit.

— Şi dacă o să fiu?

— Ăă… corectează-mă dacă greşesc, îi spuse Caitlin, dar dezamăgirea nu e deja felul tău de-a fi?

Caitlin avea dreptate, Vince trebui s-o recunoască, aşa că urcă după ei în pod.

Forţa aleatorie numărul 3: Théo.

Théo nu era prost. Dovedea o inteligenţă considerabilă în a aprecia exact cât de puţin din teme trebuia să-şi facă spre a nu rămâne repetent. De fapt, se mândrea cu faptul că-şi ţinea sub control media generală pentru a o menţine la nivelul dorit: 7. Pentru că, atunci când venea vorba de intrarea la facultate, notele nu aveau să conteze decât de la liceu încolo, moment în care va începe în mod miraculos să ia zece pe linie, realizare pe

care ai lui o vor răsplăti făcându-i cadou o maşină. Avea să-şi manevreze media generală a anilor de studiu exact cum administra tatăl lui portofoliile de investiţii şi aşa urma să intre cel puţin la jumătate din facultăţile de care era interesat, cu sau fără bursă sportivă. Apoi, odată intrat la facultate, va reveni din nou la notele de şapte. Ştia el ce face.

Théo se pricepea atât de bine la a fi mediocru, încât se identifică de minune cu tatăl lui Nick, care, din ce se documentase Théo, era un jucător de baseball relativ mediocru. „Wayne Uite-o Nu-i”, cum i se spusese în scurtul răstimp de doi ani cât activase la Tampa Bay Rays, era un aruncător bunicel, dar nu îndeajuns de strălucit spre a scăpa de poreclă. Bietul de el. Avea nevoie de un fan. Iar Théo avea nevoie de o metodă de a se băga între Nick şi Caitlin. Cum spune vorba aia: „Acesta ar putea fi începutul de repriză al unei frumoase prietenii”.

Théo rămase la pândă după un gard viu, până când îl văzu pe tatăl lui Nick venind cu maşina pe alee şi parcând. Bărbatul scoase două pungi cu mâncare gătită din maşină şi Théo îl interceptă până să ajungă la uşa casei.

— Domnule State, pot să vă reţin o clipă?

Adoptă o expresie sfioasă, cum ştia el mai bine, genul de expresie care prindea la fete, la adulţi şi la anumite rase de câini.

— Da? spuse bărbatul, un pic circumspect.

— Ştiu că sunteţi tatăl lui Nick… dar mă întrebam… sunteţi cumva şi celebrul Wayne State, de la Tampa Bay Rays?

Tatăl lui Nick se învioră infinitezimal.

— Ai auzit de mine?

Théo făcu fix trei paşi spre el.

— Dacă am auzit de dumneavoastră? glumiţi? Sunteţi singurul aruncător care l-a fentat pe Tyler Spornak de două ori în aceeaşi repriză.

State râse în barbă.

— Nu-i niciun motiv de mândrie în a lua la rând toţi jucătorii aflaţi la bătaie într-o repriză.

— Neah, nu vă supăraţi că vă spun, dar vedeţi jumătatea goală a paharului. Eraţi principalul atu al celor de la Tampa Bay Rays pe vremea aceea. Pariez că i-aţi fi condus până la campionatul mondial dacă nu v-aţi fi nenorocit braţul.

Domnul State se uită uluit la Théo.

— De unde ştii toate treburile astea? Erai doar un ţânc pe vremea când jucam eu.

— Şi eu joc pe poziţia de aruncător. O perspectivă istorică e o componentă importantă a jocului.

Apoi Théo mai făcu un pas spre el şi dădu lovitura de graţie.

— Aş fi onorat dacă aţi accepta să-mi daţi un autograf, domnule.

Şi-i înmână un cartonaş oficial de baseball pe care apărea Wayne State, un picuţ mai slab şi mai tânăr decât arăta acum. îl costase pe Théo un dolar şi cincizeci de cenţi pe ebay, plus douăzeci şi cinci de cenţi pentru livrare rapidă. În cel mai rău caz, ar putea să-şi recupereze investiţia din cartonaşul cu autograf.

— Ia te uită, spuse bărbatul, clătinând din cap. Aveam şi eu o mulţime de cartonaşe de-astea, dar le-am pierdut în incendiu. Ai un pix?

Théo se căută prin buzunare, ştiind deja că erau goale.

— La naiba, l-am uitat. Tipic.

— Ce-ar fi să intri? îi propuse State. N-am reţinut cum te cheamă.

— Theodore, îi spuse Théo cu un zâmbet fermecător. Sunt prieten cu Nick.

— Păi, atunci, ce-ar fi să rămâi la cină?

Îi arătă pungile mari cu mâncare pe care le ţinea în

mâna liberă.

— Miroase bine – ce-aveţi acolo?

— Mâncare thailandeză.

— Grozav. N-am mai mâncat până acum.

Lucru deloc surprinzător, având în vedere că în bucătăria thailandeză se folosesc alune la greu.

Forţa aleatorie numărul 4: Caitlin.

La început, Caitlin fu convinsă că Nick era dus cu pluta când băiatul dezvoltă teoria că toate obiectele se potriveau cumva. Dar, pe măsură ce le aranjau şi le rearanjau în mijlocul podului, Caitlin văzu că formele bizare, şănţuleţele şi adânciturile din scheletul fiecărui dispozitiv nu erau pur decorative.

Da, erau invenţii individuale cu proprietăţi remarcabile, dar erau totodată piese dintr-un puzzle şi Caitlin trebui să accepte că adevăratul motiv pentru care evita adevărul era că nu-i venise ei mai întâi ideea. La urma urmei, ea era artista cu darul de-a vedea în spaţiu.

Dar, trebuia să recunoască, de când îl cunoştea, Nick avusese mai multe sclipiri aproape geniale, văzând imaginea de ansamblu cum n-o vedea nimeni altcineva, îi plăcea şi mai mult de el datorită acestui fapt.

Nick şi Vince îşi dădură seama unde era locul bateriei şi, ca să nu se lase mai prejos, Caitlin identifică în sfârşit ultima verigă. Lăsă uscătorul de păr oval, transparent, peste reflector.

De îndată ce-l aşeză, uscătorul se fixă acolo, cu becul în mijloc.

— Excelent, exclamă Nick.

Lampa era singurul obiect care avea un cablu cu ştecăr la capăt, dar nu-l băgă în priză. La târgul de vechituri, atrăsese zeci de cumpărători. Caitlin se întrebă ce-ar fi atras mai exact acum dacă îi dădea drumul şi hotărî că era mai bine să nu ştie.

— Tot ne lipsesc prea multe piese, spuse Nick.

— Eşti sigur că vrei să asamblezi toată chestia? îl întrebă Caitlin. Vreau să zic, Tesla a fost un geniu, dar unul ţicnit. Este? Cine ştie ce poate să facă drăcia asta.

Nick nu-i răspunse. Poate că avea la fel de multe dubii ca şi ea. Chiar şi incompletă, maşinăria stranie începea să prindă formă, ca un mecanism complicat de ceas. Caitlin şi-o imagina deja zumzăind, scăpărând în lumina fulgerelor, făcând ce-o fi făcut ea.

Nick, Caitlin şi Vince studiară obiectele încă un răstimp, apoi Nick zise:

— Hei, cum rămâne cu bigudiurile?

— Au rămas în spate, spuse Caitlin. Mă duc să le aduc.

Coborî pe scara de la pod şi de-acolo pe scara principală, până la parter. Apoi, în timp ce străbătea grăbită bucătăria, îndreptându-se spre uşa din spate, întoarse şocată capul.

Ce căuta Théo la masa din bucătărie, cu o cutie cu mâncare gătită în faţă?

Se întoarse încet, convinsă că probabil îl confunda, că mintea îi juca feste. Dar Théo era tot acolo, rezemat de spătarul scaunului, umflându-se în pene şi aşteptând să-l observe Caitlin.

— Ce cauţi aici? se auzi întrebându-l.

Théo ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi fost mare scofală.

— Nu pot să-mi petrec timpul cu bunul meu prieten Nick State şi cu celebrul lui tată?

Caitlin rareori rămânea fără replică. Închise şi deschise gura de câteva ori, ca un peşte pe uscat. Într-un final reuşi să-şi reactiveze creierul îndeajuns cât să exclame:

— Ăă?

— Mda, spuse Théo, încrucişându-şi braţele. Sunt prieten de familie de-acum. Chiar acum domnul State a

coborât la subsol, să sape după nişte chestii de baseball.

— Glumeşti.

— O, nu glumesc deloc, îi spuse Théo. Şi, de-acum înainte, eu şi Nick o să ne avem *cu furaţii*.

Caitlin se uită cu gura căscată la el.

— De fapt, continuă Théo, am de gând să fiu aici de fiecare dată când eşti şi tu. Cine-a zis că a treia roată e în plus?

Ideea că Théo ar fi putut să tulbure apele între Caitlin şi Nick prin prezenţa lui era de neconceput. „Stingheritor” era puţin spus: numai la gândul că practic-fostul-ei-prieten ar putea să înceapă să-şi facă veacul cu oarecum-posibilul-viitor-prieten, aproape că-i exploda capul.

Dar desigur că n-avea să se întâmple asta. Doar de la bobinele Tesla în miniatură pe care se pregătea să le aducă din curte, fără a bănui nimic, putea să-ţi explodeze capul.

Forţa aleatorie numărul 5: Petula.

Petula admirase întotdeauna postura perfectă a Almirei Gulch[18] când venea, pe bicicletă, la Dorothy acasă. Dar, cu bicicletele moderne, era imposibil să ai o astfel de postură, exceptând cazul în care nu te ţineai de ghidon. Astfel că Petula devenise o expertă în ceea ce ea numea „mersul pe bicicletă în stil Venus din Milo”. Cu alte cuvinte, mersul pe bicicletă fără mâini. Desigur, asta însemna că nu se putea folosi de frâne, dar Petula nu era genul de persoană care să se oprească din vreun motiv – de aceea aproape că o făcu praf dubiţa de la Lifeline Cable care intră clătinându-se pe aleea lui Nick, oprindu-se cu scârţâit de frâne la câţiva centimetri de ea.

— Care-i *problema* ta? ţipă Petula la forţa aleatorie numărul 6, tipul de la cablu, dar nu stătu să aştepte răspunsul.

Era doar tipul de la cablu, acesta era un răspuns în

18 Personaj din filmul Vrăjitorul din Oz. (N. trad.)

sine la întrebarea ei. Sări de pe bicicleta încă în mişcare cu agilitatea cuiva care mai făcuse asta şi o lăsă să înainteze pe pajiştea din dreptul casei lui Nick, până când bicicleta încetini şi căzu într-o parte.

Iată ce ştia Petula: la ora patru şi jumătate fix, un cadavru avea să fie scos pe targă din casa lui Nick, spre o ambulanţă parcată pe alee – dar habar n-avea când avea să moară mai exact persoana. Nici cine avea să fie victima. Era imposibil să-ţi dai seama din fotografie dacă silueta de sub cearşaf era femeie sau bărbat.

Sincer, nici n-o interesa cine era persoana, atâta timp cât nu era Nick.

Intră în casă fără să bată sau să sune la uşă şi practic se împiedică de un ţăruş aurit lăsat, n-ar fi ştiut să spună de ce, chiar în uşă.

Nesuferitul de frate mai mic al lui Nick ţâşnise pe lângă ea, strigând:

— A venit tipul de la cablu! A venit tipul de la cablu! – cam ce-ar fi zis Paul Revere[19] dacă ar fi fost mai interesat să urmărească venirea englezilor pe CNN.

Păreau să se întâmple o mulţime de lucruri în casă. Străbătu zorită camerele, evaluând rapid situaţia. Erau mai multe persoane de faţă decât s-ar fi aşteptat. Vince tocmai cobora pe scări de la etaj cu Nick. Apoi se auzi o voce de bărbat, probabil tatăl lui Nick, care striga ceva de la subsol:

— Caut în continuare! Ştiu că era pe-aici pe undeva.

Caitlin era în bucătărie, zgâindu-se la Théo, şi era un mister pentru toată lumea ce căuta Théo acolo.

Asta era o veste bună, de fapt. Punându-l şi pe tipul de la cablu la socoteală, Petula făcu un calcul rapid. Exista

19 Luptător din timpul războiului american de independenţă, rămas în istorie pentru „drumul nocturn“ - un episod petrecut înaintea bătăliilor de la Lexington şi Concord, când a străbătut călare distanţa dintre Boston şi Lexington spre a transmite forţelor revoluţionare informaţii despre mişcările armatei britanice. (N. trad.)

doar o probabilitate de unu la şapte ca Nick să „dea colţul” – eufemismul preferat al tatălui ei pentru „a o mierli”. Desigur, asta dacă nu se punea şi pe ea la socoteală.

Şi apoi realiză că n-avea niciun motiv să se excludă. Acum, că se afla aici, era într-un pericol la fel de mare să dea colţul.

Urcă în grabă scările în întâmpinarea lui Nick, dându-i un brânci lui Vince. Vince se dădu de-a dura pe scări, cât pe-aci să-şi rupă gâtul. Cât pe-aci, dar nu tocmai.

— Care-i *problema* ta? ţipă Vince.

— E o întrebare populară azi, comentă tipul de la cablu, îndreptându-se spre camera de zi şi făcându-i cu ochiul Petulei, aproape-aproape să devină scârbos.

Petula ignoră gestul şi se întoarse spre Nick.

— Hai cu mine, îi zise. Eşti în pericol.

— Ce tot spui?

Ea îl prinse de tricou şi începu să-l scuture.

— Nu înţelegi, imbecilule? încerc să-ţi salvez viaţa.

— De la ce?

Ea îi trase o palmă, cum se plesnesc oamenii în filme, ca să-i bage minţile în cap, dar, în loc de răspuns, Nick îi trase şi el o palmă, ceea ce o înfurie aşa de tare, că-i mai trase una.

Caitlin, care se oprise la poalele scării, părea să fi prins suficient de mult din scenă cât să întrebe:

— Pot să-i trag şi eu o palmă Petulei?

— N-ai decât, îi zise Nick, făcându-şi drum pe lângă Petula ca să ia obiectul pe care i-l întindea Caitlin, ceva ce aducea cu un set de bigudiuri de pe vremuri.

— Ea ce caută aici, de fapt? îl întrebă Caitlin pe Nick.

Unul dintre lucrurile care o călcau cel mai tare pe nervi pe Petula era să audă că se vorbeşte de ea la persoana a treia, dar, până să apuce să-i ia la bani mărunţi pe vreunul dintre ei, cei doi o şi luaseră la picior pe scări, într-o clipă se făcură nevăzuţi în pod.

Ideea că Nick şi Caitlin erau singuri în pod nu-i căzu deloc bine Petulei, deşi conştiinţa faptului că exista o probabilitate de unu la opt să o vadă pe Caitlin dând colţul azi o consolă. Poate că Nick era un ucigaş în serie, îşi zise, şi chiar în clipa asta o strângea de gât pe Caitlin în pod. Dacă aşa stăteau lucrurile, Petula avea să ţină doar pentru ea secretul lui întunecat şi astfel aveau să fie legaţi pe veci.

Dar Petula ştia că nu se poate baza pe asta. Trebuia să încline sorţii în favoarea ei şi a lui Nick adăugând încă un factor la ecuaţie. Cineva care avea şanse mult mai mari să moară aşa, deodată.

Şi vecina de alături nu era o bătrânică firavă?

Forţa aleatorie numărul 7: Mitch.

Mitch ştia că Nick o să-i ceară *Shut Up n Listen*-ul înapoi, pentru că i-o spusese chiar maşinăria. Dar îi spusese totodată că era mai bine să facă orice îi cerea

Nick, indiferent cum ar fi formulat Mitch prima parte a propoziţiei. Aşa că o porni, cu dispozitivul în mână, spre casa lui Nick.

Ultimul lucru pe care se aştepta să-l vadă când se apropie de casă era Petula târând după ea forţa aleatorie numărul 8, o bătrână, de-a lungul pajiştii care ducea spre uşa lui Nick. Un căţel într-un puloveraş tricotat care era un motiv de ruşine şi pentru câine, şi pentru oaia de la care venise lâna, tot dădea să o muşte pe Petula.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră! Grăbiţi-vă! îi ţipa Petula la ureche bătrânei. Cineva e pe moarte! Cineva e pe moarte!

— Pe moarte? întrebă Mitch. Cine e pe moarte?

Petula îşi întoarse privirea spre el, părând iritată de întrebare.

— Încă nu ştiu, se răsti la el şi apoi o porni din nou spre casă, cu bătrână cu tot, împingând-o pe uşă.

Petula avea atâtea calităţi adorabile pe care, până

mai ieri, Mitch le-ar fi considerat enervante. Zâmbi la gândul ăsta.

Băgând în gură un drops care, curios lucru, avea fix acelaşi diametru ca traheea lui, Mitch intră după ele în casă.

Forţa aleatorie numărul 9: domnul State.

Domnul State scotocea prin subsolul plin de pânze de păianjen, cu genul de nostalgie dulce-amară pe care o simte cineva doar atunci când îşi aminteşte ce a fost cândva.

Printre puţinele lucruri care scăpaseră din incendiu se afla şi o minge de baseball cu semnăturile tuturor jucătorilor de la Tampa Bay Rays. O aruncase într-o cutie, împreună cu alte vreo câteva nimicuri pârlite de foc. Dar, deoarece tot ce era în cutia aceea mirosea şi acum a fum, o pusese la subsol, pentru că amintirea incendiului era mai puternică decât orice amintire fericită asociată cu acele obiecte.

Abia acum, când îşi avea propriul fan, îşi amintise de minge. Fiindcă Nick şi Danny crescuseră cu ea şi se obişnuiseră să o vadă ca pe o decoraţiune oarecare pe un raft, nu însemna prea mult pentru ei – dar ştia că Theodore s-ar putea să fie impresionat. Dacă şi-ar fi amintit şi în ce cutie o pusese!

— Mă întorc într-o clipă! strigă de la poalele scării. Aproape că am ajuns la ea.

Apoi se întinse după cutia aflată în capătul opus, fără să ştie că băgase mâna prin mai multe pânze de păianjen, tulburând liniştea mai multor arahnide „văduva neagră”, care se simţeau ofensate acum.

Şi forţa aleatorie numărul 10: Nick.

În timp ce Caitlin încerca să-şi dea seama unde trebuiau puse bigudiurile pe dispozitivul pe care-l construiau, Nick coborî să vadă ce era cu toată agitaţia.

O descoperi pe Petula urcând şi coborând în viteză

scările cu vecina de alături.

— Pe-aici, îi spunea Petula.

Bătrâna urca gâfâind scările, doar spre a i se spune, odată ajunsă sus, că trebuie să coboare. Deşi Petula era ambasadoarea oraşului Colorado Springs în materie de chestii aiurea, aşa ceva era bizar chiar şi pentru ea.

— Ce încerci să faci? o întrebă Nick. Să-i provoci un atac de cord bietei femei?

— Sst, spuse Petula. Ăsta e secretul nostru.

Nick o înhăţă pe Petula şi o trase pe scări, împingând-o apoi pe uşă afară, dând nas în nas cu tipul de la cablu, care pleca şi el.

— Nick! îl strigă Danny, bucuros la culme. Avem şase sute nouăzeci şi două de canale! Vrei să le vezi?

— Sunt cam prins acum, îi răspunse Nick. Începe tu şi te prind din urmă.

— Mă duc eu să mă uit cu el, spuse Vince. Săritul de pe un canal pe altul e singurul sport la care excelez. De fapt, sper ca într-o bună zi să-l joc la nivel profesionist.

Odată ce ieşiră pe pajişte, Nick nu-i lăsă Petulei răgazul să mai debiteze nimic altceva în afara adevărului.

— Spune-mi care-i faza cu tine, o somă. În engleză, pe înţeles, fără *petulisme*.

Petula inspiră adânc înainte de a-i arunca, suav, pilula.

— Cineva din casa ta o să moară azi. Nu contează de unde ştiu, dar ştiu. Am venit să-ţi salvez viaţa, aşa că ai putea măcar să-mi fii recunoscător.

— Să moară? Cum adică să „moară”?

— Păi, aşa, pe loc, nu-mi vin decât două sensuri ale cuvântului în minte şi doar unul e verb. Te-ai prins?

Nick adună unu şi cu unu.

— Aparatul de fotografiat pe care l-ai luat de la târgul de vechituri!

— Nu contează.

— Prezice viitorul?

— Nu contează!

Apoi Petula încremeni şi, urmărindu-i privirea, Nick dădu cu ochii de tipul de la cablu, care ieşea cu viteză, în marşarier, de pe alee, fără a o fi observat pe bătrâna cu căţelul aflată în spatele lui.

— Hei! Aveţi grijă! ţipă Nick.

Bătrâna îşi ridică privirea, observă camioneta şi se feri la timp. Maşina trecu peste căţel, dar era un animal aşa de mărunţel, că pântecele maşinii trecu pe deasupra lui, lăsând mopsul teafăr şi nevătămat, dar şi mai irascibil ca de obicei.

— DE CE ai FĂCUT asta? zbieră Petula la Nick. S-ar fi terminat toată povestea, dar nu, a trebuit s-o salvezi pe bătrână!

— Deci trebuia să-l las să o facă praf?

— Da! îi spuse Petula. Mai bine ea decât tu sau eu sau oricine altcineva din casă!

Nick n-avea timp să stea să dezbată logica profeţiilor privind moartea cuiva. Se întoarse şi dădu fuga în casă, cu Petula pe urmele lui, astfel că probabilitatea redeveni unu la opt.

Mitch nu fusese acuzat niciodată că ar avea darul clarviziunii sau că ar fi percutat în vreun fel la frecvenţele supranaturale. De fapt, de-abia reuşea să prindă un post de radio în maşina mamei sale.

Dar poate că relaţia lui, simbiotică de-acum, cu *Shut Upn Listen-ul* îi ascuţise simţul metafizic, aşa că acum avea o senzaţie acută că îi pândea o nenorocire. Sau poate era doar din cauza faptului că Petula tocmai anunţase că cineva stă să moară. Deşi în jurul lui era mare agitaţie, nu părea să fie nimic mortal pe-acolo. Poate doar volumul mortal al televizorului, pe care fratele mai mic al lui Nick nu părea că-l poate controla.

— Nu pot să schimb nici canalele, îi spuse Danny lui

Vince, care stătea pe canapea lângă el. Chestia asta e deja defectă.

Apoi izbi telecomanda de măsuţa din camera de zi.

Vince trebui să ţipe, practic, spre a se face auzit.

— Probabil că trebuie doar să-i schimbi bateriile. Dă-mi-o mie.

Televizorul şi conversaţia erau aşa de gălăgioase, încât Mitch simţi că i-o ia inima din loc. Trase cu sete din bomboană şi apucă aproape instinctiv de sfoara de la *Shut Up n Listen*.

— Ce-ar trebui să fac este să… începu Mitch şi dădu drumul sforii.

Dar televizorul era dat aşa de tare, încât nu auzi răspunsul. Aşa că, punând dispozitivul la ureche, trase din nou de sfoară.

— Ce-ar trebui să fac este să…

Şi maşinăria îi zise:

— …să ieşi. Acum.

Mitch a fost atât de şocat, încât icni, făcând bomboana să-i alunece pe limbă spre omuşor, care stătea ca un popic răsturnat într-un salon de bowling.

Şi Mitch era pe punctul să marcheze.

Pentru Petula nu exista un sentiment mai nasol decât neputinţa – să ştie cu certitudine că urmează să se întâmple un lucru şi să ştie, de asemenea, că nu-l poate preveni sau controla. Încercase, dar bătrâna aia afurisită nu voia să moară şi pace.

— Nick! Nu!

O luă la fugă după el chiar când Nick ajunsese în dreptul uşii, sperând că un puseu de adrenalină îi va da puterea să-l înhaţe şi să-l împingă în capătul opus al pajiştii, în afara pericolului. În schimb, când intră în casă după el, mai avea fix destulă adrenalină cât să meargă un pic prea zorit, cât să se împiedice în prag şi să cadă cât era de lungă spre un ţăruş aurit care părea pus dinadins acolo

să tragă pe cineva în ţeapă.

Jos la subsol, domnul State prinse în sfârşit în mână ceva rotund şi rece la atingere. Senzaţia familiară pe care i-o dădea mingea de baseball era o amintire care-i trezea întotdeauna un şuvoi de senzaţii plăcute. Theodore va fi cu siguranţă impresionat de ea. Poate o să-i povestească, îşi zise domnul State, despre meciul contra celor de la Chicago Cubs, în care fusese cât pe-aci să împingă echipa adversă la scor O. Nu avea să pomenească nimeni de „Wayne Uite-o Nu-i" astăzi.

Wayne State avea norocul – sau ghinionul, cum ar veni – de a avea braţe foarte păroase, o pacoste când trebuie să-ţi bagi mâna prin spaţii întretăiate de pânze lipicioase de păianjen şi, în momentul de faţă, braţul lui era prins, practic, într-un cocon ţesut din aşa ceva.

Vine un moment în viaţa fiecărui bărbat când trebuie să înfrunte păianjenul care-i bântuie coşmarurile. Dar, în cazul lui Wayne State, o nenorocire venea întotdeauna într-o serie de câte trei.

Théo nu era interesat neapărat de o minge de baseball cu semnăturile celor de la Tampa Bay Rays – cel mult de banii pe care ar fi putut să-i ia pe aşa ceva pe ebay, dacă i se oferea ocazia.

Însă, dacă o admira în prezenţa domnului State, asta avea să-l facă simpatic în ochii acestuia şi avea să-i consolideze poziţia de prieten de familie. Reacţia lui Caitlin fusese nepreţuită şi dividendele din această întreprindere nu puteau decât să crească, dovedind adevărul proverbului „Succesul este răzbunarea *defectă*".

Plin de speranţă, înmuie frigăruia cu satay de pui într-un sos bizar, bej, care nu mirosea câtuşi de puţin a alune, şi o duse la gură.

Rămasă singură în pod, Caitlin habar nu avea de tot ce se întâmpla – şi tocmai începea să se întrebe de ce întârzie Nick. După cum arăta maşinăria doar pe jumătate

construită din faţa ei, mai lipseau cel puţin douăsprezece piese, dar poate că nu era nevoie de toate pentru a funcţiona, măcar parţial. Dar, oricât şi-ar fi bătut capul, nu reuşea să-şi dea seama unde s-ar fi potrivit bigudiurile. Deschise caseta şi le studie. Şase cilindri gri-albăstrui făcuţi dintr-o sârmă încolăcită strâns. Poate că această casetă era doar un recipient, îşi zise, iar colacii de sârmă trebuiau puşi individual de maşinărie. Dacă aşa stăteau lucrurile, era de-ajuns să le scoată din cutie şi să găsească unde să le pună.

În timp ce întindea mâna spre una dintre bobine, nu realiză că transformatoarele electrice sunt făcute din sârme încolăcite – şi că acelea făcute din tantal tratat, proiectate de Nikola Tesla, s-ar putea dovedi ultrafatale. De fapt, să le atingă cu mâinile goale avea să fie mult mai nasol decât dacă ar fi fulgerat-o din nou.

Danny era furios la culme din cauză că tipul de la cablu nu-şi făcuse treaba până la capăt.

Continuă să bată cu telecomanda în masă, descărcându-şi nervii pe bietul obiect.

— Tată! ţipă. Avem baterii?

Încercă să deschidă compartimentul pentru baterii, dar era blocat. Nu ştia dacă funcţionează cu baterii AA sau AAA, ori cu una din aia aiurea, pătrată, cu care ar trebui să meargă detectoarele de fum, dar evident nu mergeau îndeajuns de bine dacă nu reuşiseră să-i salveze mama. Din cauza asta, Danny ura bateriile cu patimă, aşa că dădea în continuare cu telecomanda în masă, în timp ce Vince se apropie de televizor, încercând să reducă volumul după metoda tradiţională.

Nick intră, foarte enervat de ceva, şi se uită la Danny ca şi cum el era vinovat că urlă televizorul.

— Dă mai încet chestia aia! zbieră, ca şi cum Danny n-ar fi încercat deja.

Dar, până să apuce Danny să spună ceva, Nick îi

smulse telecomanda din mână ca să încerce şi el.

Bun, îşi zise Danny. *Să aducă el baterii*. Exasperat, se aruncă pe canapeaua veche, ridicând încă un nor de praf şi făcând să se hâţâne din nou portretul mătuşii Greta – de data asta îndeajuns de tare cât să-l dărâme de pe perete.

Deşi Nick nu avea de unde să ştie treaba asta – momentul în care i-a smuls telecomanda din mână lui Danny a fost momentul în care mai multe iţe ale sorţii s-au unit în acelaşi punct. Mitch simţise ce vine, dar acum era mult mai preocupat să execute manevra Heimlich asupra propriei persoane. Petula întrezărise ceva în acel instantaneu foarte grăitor surprins de aparatul ei de fotografiat, dar în momentul de faţă era mult mai interesată de un obiect metalic spre care începuse să cadă şi care era foarte posibil să i se înfigă în piept.

Nick n-a ştiut nimic, decât că, în momentul în care a îndreptat telecomanda spre televizor şi a dat să-l oprească, s-a declanşat o nebunie generală. Un tablou a căzut greoi de pe peretele din spatele lui, Mitch s-a aruncat spre colţul unei măsuţe, iar tatăl lui Nick a ţâşnit de la subsol, ţipând ca o fetişcană.

Ţipătul ascuţit al domnului State, mult mai tare decât televizorul care urla la parter, a salvat multe vieţi în ziua aceea. Ţipătul a făcut-o pe Caitlin să scape din mână caseta cu bigudiuri, iar acestea s-au împrăştiat în pod, pe podea, sfârâind şi aruncând scântei, un avertisment clar că nu trebuiau atinse.

Ţipătul l-a făcut pe Théo să înlemnească, doar cu o clipă înainte de a băga în gură sosul de alune, care s-ar fi dovedit fatal pentru el.

Şi acelaşi ţipăt l-a făcut pe Danny să sară de pe canapea, chiar în clipa în care tabloul cu o ramă groasă de stejar cădea în locul în care stătuse adineauri.

Cât despre Mitch, colţul mesei şi-a făcut efectul. A făcut să-i zboare bomboana din gură, în direcţia antreului,

unde a ricoşat în ţăruşul aurit – nu îndeajuns cât să-l dărâme, dar destul cât să-l încline un pic –, astfel că, în momentul în care Petula a picat peste el, nu i s-a înfipt în inimă, ci doar i-a rupt bluza şi i-a lăsat o zgârietură urâtă pe o parte.

În bucătărie, Théo a acţionat rapid, folosindu-se de frigăruia neatinsă cu satay de pui ca să scuture păianjenii urâcioşi de pe mâna domnului State, până să apuce să-l muşte, călcându-i apoi în picioare.

Iar în camera de zi, televizorul continua să urle, semn că tentativa lui Nick de a-l opri nu avusese niciun efect.

Cel puţin nu asupra televizorului.

Lui Vince nu-i plăcuseră niciodată jocurile pe care fusese obligat să le joace la grădiniţă. Chiar şi pe atunci era îndeajuns de obiectiv ca să observe că aproape toate erau menite să izoleze şi/sau să umilească un singur copil. În speţă, pe el.

Cineva rămâne întotdeauna de fraier. Întotdeauna e vreo gâscă rătăcită printre raţe. Vreun biet nefericit trebuie să „fie” la prinselea. Şi, după cum ştie toată lumea, cineva rămâne întotdeauna pe dinafară.

Undeva pe parcurs, Vince hotărâse să-şi asume asta şi făcuse din izolarea lui posacă un lucru cu care se mândrea.

În ceea ce-l privea, evenimentul nefericit de azi era doar continuarea unei serii care dura de mult. Universul îl lua din nou de fraier.

Vince nu avea de unde să ştie că telecomanda nu va funcţiona în mâna lui Danny, pentru că era adaptată la amprenta bioelectrică a lui Nick şi doar el putea să o facă să meargă. De asemenea, Vince nu avea de unde să ştie că nu era programată să activeze cele 692 de canale de la Lifeline Cable, pentru că nu venea de la ei.

Era un dar din partea Acceleraţi.

Când Nick apăsă pe butonul de oprire, îi închise

inima lui Vince, întocmai cum se întâmplase cu sărmanul domn Svedberg. N-a existat nicio speranţă de scăpare.

Vince murise până să atingă pământul.

m AM VĂZUT LA TELEVIZOR

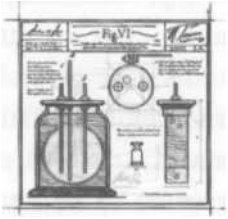

Nuuu!

Nick realiză cu o clipă prea târziu ce se întâmplase. Simţi acel impuls straniu, nevăzut, ţâşnind din „telecomandă” când apăsă pe butonul de oprire şi ştiu pe dată, instinctiv, că nu era un dispozitiv oarecare.

Vince fusese în dreptul televizorului, încercând să ajusteze manual volumul. Era direct pe raza de acţiune a pulsului bioelectric. Nick scăpă dispozitivul din mână şi o luă la fugă spre el. Nu ştia protocolul de resuscitare, văzuse doar la televizor. Chiar şi aşa, încercă disperat o serie de compresii toracice până când ajunse tatăl lui. Domnul State nu ştia nici el protocolul de resuscitare, dar avea avantajul de a-l fi văzut mult mai mulţi ani la rând la televizor. Încercă şi el, în timp ce Caitlin, care-i privea îngrozită de pe scări, scoase telefonul ca să sune la urgenţe.

Când deveni limpede că nu se mai putea face nimic pentru Vince, Nick simţi un nou val de furie, îndreptat de data aceasta nu împotriva dispozitivului, ci a singurei persoane care ştiuse că moartea pândea la uşa lui.

Petula se îngrijea încă de propria rană când Nick veni furios spre ea. De-abia procesase faptul că cel care murise fusese Vince, nu ea – dar uşurarea ei nu dură prea mult.

— Ai ştiut! zbieră Nick la ea. Ai ştiut şi n-ai făcut nimic ca să previi asta!

— N-am ştiut *ce* urma să se întâmple, încercă să-i

explice Petula. Ştiam că o să se întâmple *ceva*. Şi n-aş fi putut să previn treaba asta nici dacă aş fi încercat!

— Nu contează! ţipă Nick. Chiar dacă n-ai ce face! Chiar dacă e o cauză pierdută, încerci! încerci şi nu te dai bătut! TU eşti vinovată de moartea lui!

Petula încercă să abordeze logic problema – să-i explice că nu poţi să schimbi o imagine din viitor. Tot ce poţi spera să faci este să o încadrezi altfel. Dar, orice ar fi spus, Nick continua să o învinovăţească.

Lucrurile nu decurgeau cum sperase Petula. Când moartea îşi făcuse treaba, îşi imaginase că Nick o să înţeleagă în sfârşit şi îi va fi recunoscător. Că îşi va da seama cât de mult ţine la el – îşi riscase propria viaţă ca să vină aici şi să-l salveze. Dar, în loc de asta…

— Ieşi de aici! mârâi Nick la ea. Ieşi sau, îţi jur, o să fie *două* cadavre de ridicat de aici!

Şi, deşi Petula ştia din fotografia ei că un astfel de deznodământ nu era posibil, îi zise:

— Păi, bine atunci. Cred că o să plec.

Apoi făcu stânga-mprejur şi plecă repede, până să apuce s-o vadă cineva plângând.

După plecarea Petulei, Nick se întoarse la scena de coşmar. O singură dată până atunci se confruntase cu revelaţia faptului că se întâmplase ceva de neconceput şi ireversibil. Ceva care avea să-l schimbe şi avea să-i schimbe pe veci viaţa.

Fu purtat pe dată la momentul imediat de după incendiu – se văzu stând încremenit pe pajişte, în timp ce tatăl lui o lua la fugă spre verandă, cum explodase veranda până să apuce el să ajungă, cum ţâşniseră flăcările, întinzându-se ca porţile iadului, spre a mistui tot ce cunoştea. Şi de data asta era într-o stare de şoc care nu-i amorţea simţurile, ci îl făcea să conştientizeze foarte acut tot ce se întâmpla în jurul lui.

Auzea cum icneşte tatăl lui în timp ce apăsa,

zadarnic, pieptul lui Vince, care zăcea moale pe podea… hohotele de plâns ale lui Caitlin în timp ce vorbea cu dispecerul de la serviciile de urgenţă… îl vedea pe Mitch încremenit la câţiva paşi distanţă, după ce trăsese de sfoara de la maşinăria lui idioată, prea speriat să-i dea drumul sau măcar să înceapă o propoziţie… şi auzi trântindu-se uşa de la intrare când Théo se furişă pe uşă, de teamă că ar putea fi învinovăţit prin contaminare.

Danny luă telecomanda de pe jos şi se uită la Nick, aşteptând o explicaţie. Nick îi trase una peste mână, făcându-l să o scape. Telecomanda nu mersese la Danny şi Nick realiză instinctiv că era menită să fie folosită doar de el. Nu, cei din Acceleraţi nu aveau să-l ucidă, dar avertismentul lor constase în a-l face să ucidă pe cineva apropiat lui – pe *orice* persoană apropiată lui –, cu mâna lui.

Ceva îi spuse lui Nick, întocmai cum se întâmplase la moartea mamei lui, că era sfârşitul lumii. Dar de data asta nu era doar o voce lăuntrică.

Deasupra acestei tragedii petrecute în camera de zi se auzea urlând un televizor care nu putea fi redus la tăcere. Şi prezentatorul, cu un aer mult mai grav decât au de obicei prezentatorii TV, vorbea despre ceva care făcu moartea lui Vince să pară un lucru mărunt prin comparaţie.

Chiar venea sfârşitul lumii – urma să-l aducă Felicity Bonk, rece şi impasibilă.

S3 BONK

Te-ai aştepta ca anunţul că vine sfârşitul lumii să stârnească panică în toată lumea şi spargeri la magazinele

de electronice, dar e nevoie de timp ca să se instaleze un asemenea haos generalizat. Corpul ceresc Felicity Bonk era ca ruda aceea care te sună să te anunţe că vine în vizită chiar când intră cu maşina pe aleea din dreptul casei, fără să-ţi mai lase răgazul nici măcar să faci curăţenie.

Luni urma să vină sfârşitul lumii. Punct. Sfârşit.

De îndată ce vestea a fost făcută publică, lăcaşurile de cult s-au umplut cu suflete ce căutau mântuirea, dar cinematografele erau pline de asemenea, pline de oameni care îşi doreau o ultimă evadare în realitatea altcuiva. Când vine vorba de cum să înfrunţi sfârşitul lumii, nu există un mod greşit de a aborda problema. Exceptând poate cazul acelui tip care, în buna tradiţie a lui Arhimede, a luat-o la fugă în pielea goală prin grădina cu cactuşi a Muzeului Colorado Springs. Dar el striga altceva, nu „Evrika!”

La emisiunile din weekend, analiştii se înghesuiau să acuze guvernele din întreaga lume fie că (a) ascunseseră adevărul, fie că (b) fuseseră prea inepţi ca să afle adevărul înainte de a fi prea târziu. Dar, până la urmă, nu mai conta cine este de vină. Tot avea să se întâmple. Niciun avertisment n-ar fi putut să prevină sau să schimbe acest deznodământ. Felicity Bonk era un obiect masiv şi rapid şi, indiferent în ce punct de pe Pământ te aflai, urma să dea stingerea la ora 5: 19 p.m. Ora din Colorado, plus sau minus un minut.

Luni dimineaţă, în Colorado Springs domnea o atmosferă nefiresc de normală.

Autobuzele şcolare circulau, puştii care distribuiau ziare îşi făceau circuitul, clienţii de la noul Starbucks din centru se lamentau din cauza tuturor serialelor pe care nu aveau să apuce să le mai vadă până la sfârşit. Când te confrunţi cu sfârşitul a tot ceea ce cunoşti, e mult mai uşor să procesezi informaţia în porţii mici, decât în îmbucături

mari, care-ţi cad greu la stomac.

În mare, oamenii îşi vedeau de programul obişnuit pentru o dimineaţă de luni, pentru că ce altceva puteau face? Surprinzător, cam jumătate din elevii care mergeau la şcoala lui Nick veniră la ore, pentru că părinţii lor susţineau că au nevoie de timp pentru pregătiri – ca şi cum sfârşitul lumii presupune o planificare atentă şi bagaje bine organizate.

— În împrejurările de faţă, anunţă profu de mate la prima oră, testul de vineri se anulează.

Mai mulţi copii aclamară din obişnuinţă, fără a înţelege foarte bine că nu testul se anulase, ci ziua de vineri. Spre cinstea lui, profesorul de matematică era dedicat materiei pe care o preda şi îşi petrecură ora calculând viteza şi traiectoria asteroidului, în timp ce elevii avansaţi încercau să calculeze în câte bucăţi urma să se spargă Pământul. Rezultatul asupra căruia a convenit toată lumea a fost şaisprezece.

Profesorul de engleză alese să le citească *Noapte bună, Lună*![20] şi îi lăsă să reflecteze în linişte asupra mesajului profund. Iar profesorul de ştiinţe sociale al lui Nick, domnul Brown, petrecu toată ora bând whisky din sticlă, râzând întruna şi repetând:

— Ce o să-mi facă, o să mă concedieze?

Spre mâhnirea lui Nick, Caitlin nu venise la şcoală. Rămăsese acasă la solicitarea părinţilor şi îşi închisese şi telefonul, tot la solicitarea părinţilor, pentru că nu voiau ca fiica lor să-şi petreacă ultima zi pe Pământ luând parte la „conversaţii stupide”, spre a-i cita. Ca urmare, Caitlin se dedică propriei strategii de a face faţă situaţiei. Scană şi încărcă în disperare opere de artă, fotografii şi alte frânturi din viaţa ei în Cloud, agăţându-se de convingerea iraţională că acesta va dăinui, chiar şi după ce Pământul

20 Goodnight Moon, carte clasică pentru copii, scrisă de autoarea americană Margaret Wise Brown. (N. trad.)

avea să dispară.

Mitch nu venise nici el la şcoală. Alese să-şi petreacă ziua în pat şi mama lui îl lăsă. Dar nu dormi. În schimb, încercă să-şi trăiască toată viaţa într-o zi. Închise ochii şi îşi imagină totul. Va face facultatea la Yale (de ce nu?), va obţine o diplomă în Drept de la Harvard (de ce nu?), îi va pune sub acuzare pe ticăloşii care l-au băgat pe tatăl lui în închisoare şi o să se asigure că primesc pedeapsa capitală (de ce nu?). De asemenea, o să o ia de soţie pe Petula Grabowski-Jones care, odată ce va trece peste faza ei bizară, va ajunge top-model (ce-i drept, cam întindea coarda). În fantezia lui, Mitch reuşea să găsească şi să restituie toţi bănuţii virtuali furaţi – şi băncile îi erau atât de recunoscătoare, încât îl lăsau să păstreze jumătate din bani. Cu acea sumă de 735 milioane de dolari, îşi cumpăra propria insulă, de unde avea să lanseze rachete spaţiale pentru agrement şi pentru profit.

Ar fi putut să moară în ziua aceea, foarte bătrân şi foarte fericit, dacă n-ar fi fost o mică problemă. *Shut Up n Listen*-ul, cu care se întorsese acasă de la Nick, începuse să se comporte şi mai ciudat decât de obicei…

Cât despre Vince, moartea lui rapidă, fără dureri, îi permisese să se sustragă de la toate treburile astea neplăcute. Mare păcat, pentru că lui Vince i-ar fi plăcut mai mult ca oricui să asiste la sfârşitul lumii.

Mama lui, care nu mai era la fel de plină de voioşie cum era casa ei, dar tot nu era în stare să ajungă vreodată la fel de posomorâtă ca fiul ei, tăie toate florile premiate din grădina ei şi îşi umplu casa cu coroane viu colorate, păstrând un singur trandafir, pe care îl duse la morgă, să i-l pună pe piept lui Vince.

Îl alese pe cel cu cei mai mulţi spini, pentru că ştia că asta şi-ar fi dorit el.

Unii ar putea pleda pentru importanţa momentelor definitorii, explozive, în istorie. Puţini oameni îşi dau

seama că destinul nu depinde de aceste momente, ci de cele minuscule, care trec neobservate. Momentul când căpitanul E.J. Smith a ales să lase motoarele Titanicului la viteză maximă înainte de a merge la culcare. Momentul când Albert Einstein a hotărât că i se luase de slujba lui fără viitor şi şi-a dat demisia de la biroul de brevete. Momentul când Sir Isaac Newton, plictisit să-i tot între soarele în ochi, şi-a zis: *Ei*, *fir*-ar o să mă întind sub mărul ăsta.

Momentul minuscul, neobservat, care a condus la un eveniment literalmente exploziv a fost acela când Nick State a hotărât să organizeze un târg de vechituri. Lui Nick îi era clar că asteroidul fusese atras de mănuşa fratelui său – pentru că, în ciuda mişcării de revoluţie şi de rotaţie a Pământului, punctul de impact era, conform calculelor, acelaşi stadion pe care Danny îşi pusese o dorinţă, cu ochii la stele. Dacă Nick nu s-ar fi atins de obiectele din pod, fratele lui n-ar fi ajuns niciodată să folosească mănuşa aia.

Toată ziua, Nick nu se putea abţine să se uite în jur şi să se învinovăţească pentru faptul, inevitabil, că tot ce vedea avea să dispară… din cauza lui. Oare s-ar fi putut întâmpla o nenorocire mai mare dacă toate invenţiile lui Tesla ar fi încăput pe mâinile Acceleraţi?

Cu mult înainte de sfârşitul orelor, majoritatea părinţilor trecuseră peste faza de autoamăgire şi veniseră să-şi ia copiii de la şcoală. Tatăl lui Nick nu făcu excepţie. El, Danny şi Nick îşi petrecură după-amiaza împreună.

La patru şi jumătate – cu mai puţin de o oră înaintea sfârşitului –, domnul State punea pe grătar nişte fripturi pe care le păstrase pentru weekendul următor. În casă, televizorul era dat pe un canal care difuza un maraton ad-hoc *Zona crepusculară*, fiind preferat ştirilor, care păreau concentrate asupra petrecerilor de sfârşitul lumii date de diverse celebrităţi.

Nick îşi studie fratele, care stătea la masa din curtea interioară, părând oarecum plictisit de toată povestea asta cu sfârşitul lumii.

Oare ştie? se întrebă Nick. S-a prins că toată treaba asta a fost declanşată de mănuşa lui?

— Danny? îl strigă.

Fratele lui îşi ridică privirea. Nick deschise gura să spună ceva, dar apoi realiză că nu avea ce să spună. Dacă fratele lui ştia, nu avea cum să-l consoleze, iar dacă nu ştia, nu avea niciun motiv să-l împovăreze cu asta.

— Ce-i? O să-mi spui că mă iubeşti, cum mi-a tot spus tata azi?

Când Nick nu-i răspunse, Danny îşi lăsă capul în jos şi încleştă pumnul.

— Ştii ce? Eu mă bucur, zise. Pentru că asta înseamnă că o vom vedea mai curând pe mama.

Nick nu se mai putu abţine, se apropie de Danny şi-l îmbrăţişă, mai strâns ca oricând, poate.

— Că bine zici, Danny.

Danny ridică din umeri.

— Dacă aş fi doar eu, mi-ar fi frică de moarte. Dar, dat fiind că o să ni se întâmple tuturor, nu îmi este. Nu-i ciudat?

Nick îi zâmbi larg.

— Ce-ar fi să-l ajuţi pe tata cu fripturile?

Danny se ridică şi o porni spre grătar, iar Nick urcă în camera lui, încercând să ajungă măcar la o un strop din înţelepciunea fratelui său.

Dar nu se mai putea întinde în locul care-l relaxa, pentru că în mijlocul camerei stăteau grămadă toate obiectele pe care le adunaseră el şi Caitlin. Erau încă aranjate astfel încât să alcătuiască o maşinărie neterminată. Orice o fi fost, orice ştia să facă, nu mai conta acum. Nick nu avea să afle niciodată.

Cum se uita lung la ea, îl năpădi un val de furie. Tot

ce se întâmplase, toate lucrurile prin care trecuse, tot ce încercase să rezolve – toate erau zadarnice acum. Cum putuse Tesla să fie atât de nătâng, încât să lase chestiile astea la vedere, spre a fi descoperite de oameni care habar nu aveau ce-i paşte? Sau poate că asta fusese intenţia lui. O ultimă glumă crudă la adresa lumii care refuzase să-i recunoască şi să-i recompenseze geniul.

Nick ar fi trebuit să ardă chestiile astea când avusese ocazia – dar nu era prea târziu să le distrugă. Nu bazându-se pe forţa unui asteroid, ci cu mâinile lui.

Parcurse camera din priviri şi în colţ descoperi bâta de baseball – singurul obiect căruia el şi Caitlin nu-i găsiseră locul în configuraţia de obiecte bizare. Ridică bâta în mâini şi se uită la mormanul din mijlocul camerei. *Chestia asta e pentru echipele în care n-o să joc vreodată. Pentru fata pe care n-o să apuc să o sărut vreodată. Pentru bărbatul ce nu voi mai ajunge să fiu. Pentru nenorociţii din Accelerați. Şi pentru Vince.*

Apoi, cu toată furia de care se simţea în stare, ridică bâta, îşi încordă braţele şi îşi luă avânt, gata să lovească.

Atunci când ajunse şi la ea vestea că istoria umanităţii era pe cale să se încheie, străpungând îmbufnarea legată de

Nick, Petula o luă personal. Cum îndrăznea universul să pună capăt vieţii ei tocmai acum, în acest moment cumplit?

Odată ce află ziua şi ora exactă când urma să vină sfârşitul, ieşi în curtea din spate cu exact douăzeci şi patru de ore înainte, ca să facă o poză cu sfârşitul lumii. Apoi merse acasă la doamna Planck s-o developeze. Doamna Planck nu era acasă, aşa că Petula trebui să se furişeze pe una dintre ferestrele de la subsol.

Odată ce developă poza, aceasta îi dovedi că era într-adevăr inevitabil. Fotografia, făcută chiar în curtea din spatele casei, nu mai înfăţişa o curte. Se vedeau în schimb

flăcări şi bucăţi de piatră pe jumătate topită care zburau în toate direcţiile.

Aparatul de fotografiat nu mintea. Chiar urmau să asiste la sfârşitul planetei Pământ. Până să vadă poza, totul păruse ireal pentru Petula, dar adevărul îi străpunse inima, cum nu reuşise să i-o străpungă ţăruşul aurit.

Acasă, părinţii ei se mulţumeau să zbiere în continuare unul la altul, încercând să comprime certuri cât pentru o viaţă în puţinul timp pe care-l mai aveau la dispoziţie.

Acum avea să moară fără să se bucure vreodată de afecţiunea lui Nick. Singura ei consolare era că Nick avea să moară şi el.

Ca să se înveselească, Petula îşi petrecu restul serii făcând o listă cu toţi oamenii de a căror moarte se bucura, de la dictatori odioşi la toţi oamenii enervanţi care merg unul lângă altul pe pista de biciclete, ca şi cum tot drumul ar fi al lor. Închisă în camera ei, nu avea de unde să ştie că doamna Planck dăduse peste negativul ei cu sfârşitul lumii şi avea propriile idei legate de asta.

Petula nu merse la şcoală luni dimineaţă, pentru că nu exista nicio persoană anume pe care să-şi dorească să o vadă sau de la care să-şi ia rămas-bun. În casă era relativ linişte, pentru că părinţii ei nu-şi mai vorbeau. Cufundat într-o binecuvântată ignoranţă, Hemoroid rodea un os de cauciuc, ceea ce probabil avea să facă o eternitate de-acum încolo în raiul căţeluşilor.

Petula se întrebă următorul lucru: „Dacă aş mai avea doar o zi de trăit, ce aş face?” îşi pusese întrebarea de multe ori până atunci, la modul ipotetic, şi răspunsurile ei ipotetice fuseseră întotdeauna nobile şi altruiste, lucruri gen: să dea de mâncare orfanilor sau să ofere alinare persoanelor vârstnice. În realitate, însă, tot ce-şi dorea să facă înainte de sfârşitul lumii era să se uite la trilogia originală *Star Wars*. Aprecie că asteroidul se va îndura de

ea şi va pune capăt vieţii pe Pământ până să trebuiască să-l suporte pe Jar Jar Binks.

Spre seară, chiar înainte să fie aruncată în aer a doua Stea a Morţii şi cu câteva minute înainte ca Pământul să aibă parte de aceeaşi soartă, se trezi cu doamna Planck la uşă…

În camera lui din pod, Nick ţinea bâta în mână, uitându-se ţintă la invenţiile misterioase ale lui Tesla, puse grămadă dinaintea lui, şi făcu un pas în faţă, gata să lovească – şi atunci o voce din spatele lui îl strigă:

— Nick?

Întorcându-se, îl văzu pe Mitch în spatele lui, strângând ca întotdeauna în mână *Shut Up n Listen*-ul. Părea tulburat, din motive vădite.

— Ce cauţi aici, Mitch? îl întrebă Nick. Ar trebui să fii acasă, cu mama şi sora ta.

— Eram, dar chestia asta – e ceva *aiurea* cu ea.

Nick simţi că exasperarea lui îşi găsea o nouă ţintă în Mitch.

— De ce-ar mai conta acum?

Mitch ridică din umeri, stingherit. Nu îndrăznea să-l privească pe Nick în ochi, iar Nick realiză că prezenţa lui Mitch aici nu avea prea mult de-a face cu obiectul pe care-l ţinea în mână.

— De ce-ai venit, de fapt, Mitch?

— Păi… mă gândeam. Ştii că drăcia asta, Bonk, e alcătuită în principal din minereu de cupru. Iar tata a furat trei sute cincizeci de camioane de bănuţi de aramă. Vreau să zic, sigur, erau bani virtuali, dar nu vezi legătura?

Nick clătină din cap.

— Nu prea.

— Şi viaţa mea, şi a lui au fost distruse de un morman de cupru. Asta trebuie să însemne ceva. E ca şi cum… nu ştiu… Dumnezeu ne face cu ochiul.

Într-un final, Nick zâmbi.

— Înţeleg, Mitch, îi spuse.

În aceste ultime câteva minute, Mitch nu avea nevoie de mama sau de sora lui – avea nevoie de un prieten. De cineva cu care să aibă o conexiune – cu care să se identifice.

— Bănuţi picaţi din cer, zise.

— Mda. Ciudat, este?

Nick se uită la Shut Up n Listen.

— Deci care-i faza cu el?

— Stai să vezi!

Mitch trase de sfoară şi o ţinu întinsă.

— Asteroidul care se îndreaptă spre Pământ va…

Dădu drumul la sfoară şi din dispozitiv se auzi:

— Muuu!

Încercă din nou.

— Planeta Pământ e pe cale de a…

— Guiţ! Guiţ!

Şi pentru a treia oară:

— În mai puţin de douăzeci de minute, întreaga populaţie a Pământului va…

— Gluglu-glu!

— Vezi? îi spuse Mitch. S-a stricat. În cel mai prost moment cu putinţă.

Nick reflectă şi simţi un gând gata să se înfiripe. Ceva ce îi scăpa deocamdată.

— Mitch… îi spuse, cu îndoială în glas, ce s-ar întâmpla dacă ai lăsa maşinăria să vorbească prima?

Mitch ridică din umeri şi făcu o încercare. Trase de sfoară şi maşinăria spuse:

— Vaca face…

— Muuu! exclamă Mitch.

Îşi puse mâna la gură ca şi cum râgâise fără să vrea.

— Scuze, zise, pur şi simplu mi-a venit să spun asta.

— Încearcă din nou! insistă Nick.

Mitch trase de sfoară şi maşinăria zise:

— Porcul face…

— Guiţ! Guiţ! zise Mitch. Hei, încetează!

Ca şi cum Nick l-ar fi obligat să spună asta. Oare era posibil ca Mitch să fi format o legătură aşa de strânsă cu lucrul acela, încât îi încheia el gândurile? Şi dacă legătura mergea mai adânc? Dacă dispozitivul îi oferise lui Mitch o cale de comunicare ce depăşea puterea lor de înţelegere?

— Încă o dată, îi zise Nick. Nu te opri!

Mitch trase de sfoară o dată şi încă o dată, lăsând maşinăria să înceapă propoziţiile şi apoi încheindu-le involuntar.

— Găina face…

— Cotcodac!

— Câinele face…

— Ham-ham!

— Fermierul vinde porumbul…

— …la cinci dolari şi optzeci şi cinci de centi măsura, conform preţurilor de azi de pe piaţa de mărfuri.

Mitch făcu ochii mari auzind ce-i ţâşnea de pe buze.

— De unde am ştiut chestia asta?

— Nu te opri! îi spuse Nick.

În vrie, Mitch simţi un puseu de adrenalină, trase cu toată puterea de sfoară…

Şi sfoara se rupse.

Discul maşinăriei se opri şi amuţi.

— Păi, zise Mitch, cam asta a fost.

Dar Nick nu era aşa de sigur.

— Luna trecută, volumul precipitaţiilor din Topeka, Kansas, a fost… începu.

— …mai ridicat ca în orice alt oraş din Kansas, spuse Mitch.

— Turnul Eiffel… începu Nick.

— …are exact trei sute patruzeci şi şapte de bucăţi de gumă mestecată lipite de traverse, încheie Mitch.

— Sfârşitul lumii va veni… începu Mitch.

— ...în şaisprezece minute şi patruzeci şi trei de secunde sau peste 4, 6 miliarde de ani.

— Bingo! exclamă Nick.

— *N-42*, răspunse Mitch. Numărul câştigător la cel mai mare pot din istorie la bingo. De unde ştiu lucrurile astea?

— Nu le ştii! îi spuse Nick. Cumva ai devenit un transmiţător pentru univers! *Shut Up n Listen*-ul te-a transformat într-un fel de radiotelescop, cum sunt acelea care prind ultimele ecouri ale Big Bangului.

Mitch încuviinţă, oarecum în stare de şoc.

— Mda, mormăi.

— Şitoatăchestiaastacumcă suntem conectaţi – poate că este adevărat. Poate că este nevoie de noi amândoi ca să dregem lucrurile.

— Cum aşa?

Nick încercă să proceseze rapid ce auzise. Existau două opţiuni acum. Lumea urma să se sfârşească fie în câteva minute, fie peste câteva miliarde de ani, cum ar fi trebuit. Ceea ce însemna că tot dezastrul cu Felicity Bonk mai putea fi evitat, totuşi. Totul depindea de gândul pe care-l iniţia el... şi îl încheia Mitch.

Aşa că zise:

— Răspunsul la toate întrebările...

Şi Mitch continuă:

— ...e în mâinile tale.

— Aha! Deci *există* un răspuns! strigă Nick. Dar ce înseamnă asta?

— Păi, îl întrebă Mitch, mult mai sfios decât de obicei, ce ţii în mâini?

Nick se uită la bâta de baseball pe care, ce-i drept, o ţinea în continuare în mâini. Se simţise aşa pornit să lovească, să facă praf invenţiile ţicnite ale lui Tesla. Abia acum observă că, de fapt, nu semăna la atingere cu nicio altă bâtă de baseball pe care o mânuise până acum.

Centrul de greutate era diferit şi părea să vibreze, însufleţit de o rezonanţă latentă, ca lemnul unei chitare la câteva secunde după ce s-au stins ultimele acorduri.

Oare exista vreun loc pentru obiectul ăsta în maşinăria incompletă dinaintea lui? Sau scopul lui era unul distinct? înrudit, dar distinct. Aşa cum atrăsese mănuşa Corpul Ceresc Felicity Bonk la acest rendez-vous cu Pământul.

O mănuşă şi o bâtă. Un meci de baseball nu se poate lipsi de niciuna din ele.

Şi soarta multor meciuri este decisă în ultimele minute de joc.

m LOCŢIITOR LA BĂTAIE

Hei, tată, spuse Nick, coborând cu Mitch de la etaj. Ce-ai zice să facem un baseball înainte de stingere?

Tatăl lui Nick o lăsase moartă cu fripturile şi se aşezase pe canapea cu Danny, ţinându-l pe băiat de după umeri. Fără muzică, fără televizor, fără jocuri video. Savurau simplul fapt că erau în viaţă, cântecul păsărilor în jur, mirosul prăfos al casei vechi. Până la urmă, îşi zise Nick, toată lumea avea să se convingă pe bune că tot ce-i mai bun în viaţă nu costă nimic.

Taică-său îl privi absent pentru o clipă, apoi îi zâmbi.

— Înainte de stingere… repetă. Da, Nick. Cred că exact asta ar trebui să facem.

Până şi Danny, care nu se mai apropiase de vreo minge de baseball de la incidentul cosmic de tristă amintire, încuviinţă.

Nu merseră pe stadion. Nu mai aveau timp. În schimb, merseră într-un parc, doar la o stradă distanţă. Un

teren acoperit de iarbă, fără linii de demarcaţie şi cu o plasă mobilă de doi lei la marginea terenului. Nu mai era nimeni în afară de ei acolo, desigur.

Nick se uită spre direcţia din care venea asteroidul, undeva sus pe cer, la răsărit. Apoi se uită la ceas. Mai erau patru minute până la momentul impactului şi obiectul încă se vedea mai mic decât Luna pe cer.

— Te-ai aştepta să-l vezi mai mare, spuse Mitch.

— Are doar optzeci de kilometri în lăţime, comentă Nick.

Presupunea că o să crească deodată şi o să înghită cerul cu totul în ultimele câteva secunde, chiar înaintea impactului.

Pe teren, Nick se postă pe moviliţa aruncătorului, cu asteroidul venind ameninţător din spate. Ţinea în mână mingea cu semnăturile tuturor jucătorilor de la Tampa Bay Rays.

— Puneţi-vă dincolo de baza a doua, în adâncime, le spuse lui Danny şi lui Mitch.

— Dar n-avem mănuşi, se plânse Danny.

— Nu contează, Danny, îi zise Mitch şi o luară la fugă amândoi spre centrul terenului.

În dreptul ultimei baze, tatăl lui Nick îşi rezemă bâta de umăr şi apoi îi zise:

— Te iubesc, Nick.

Nick încercă să-şi stăpânească lacrimile, dar nu prea-i ieşi figura.

— Şi eu te iubesc, tată.

Şi, cu asta, Nick se încordă şi execută cea mai importantă aruncare din viaţa lui.

Conform celei de-a treia legi a lui Newton, pentru fiecare acţiune există o reacţiune opusă şi egală. Când o minge de baseball este lovită cu o forţă considerabilă, ca reacţie va zbura la naiba în praznic. Principiile elementare ale fizicii fac posibil orice meci de baseball.

„Wayne Uite-o Nu-i” State ştia că aceasta urma să fie ultima dată din viaţa lui când era la bătaie. Ultima lui şansă de a-şi salva reputaţia. De a lua parte la acţiune. Studie asteroidul de pe cer, pe deasupra capului fiului său. Sfidând soarta, o să lovească zdravăn şi o să trimită mingea aia de baseball fix spre bolovanul ăla pornit să facă prăpăd.

Îşi luă elan să lovească mingea aruncată de fiul lui cu o hotărâre pe care n-o mai dovedise niciodată pe teren. Acesta era momentul lui de glorie. Îşi puse tot sufletul în lovitura aceea. Şi, când veni la întâmpinare, aşteptă senzaţia minunată pe care ţi-o dă sfera din piele cusută când se izbeşte de lemn – momentul când bâta loveşte mingea.

Nick, în schimb, îi aruncase o minge menită să-l fenteze – şi-l fentă bine. Mingea veni ţintă spre taică-său, apoi o coti spre dreapta, ratând la mustaţă capătul bâtei. Mingea se izbi de plasa din capătul terenului, zdruncinând-o, şi căzu, lăsându-l pe „Wayne Uite-o Nu-i” cu o reputaţie la fel de proastă, din păcate…

…dar forţa acelei lovituri, amplificată de calităţile stranii ale acelei bâte străvechi, trebuia să se reverse asupra a ceva.

O undă de şoc se răspândi din plăcuţa de la ultima bază ca un bang supersonic, aruncându-i la pământ pe Nick, Danny şi Mitch. Făcu ţăndări câteva geamuri dincolo de parc, dar cea mai mare parte din energia aceea se îndreptă spre cer.

— M-am gândit că n-ar strica să stăm un pic de vorbă în această după-amiază splendidă, îi spuse doamna Planck din prag Petulei.

Petula se uită chiorâş la ea.

— Despre ce-am putea să mai stăm de vorbă când – se uită la ceas – lumea se va sfârşi în patru minute?

— Despre asta!

Doamna Planck îi arătă un tub pentru corespondenţă din carton, de aproape un metru lungime.

— Îmi pare rău să vă spun, îi zise Petula, dar cred că aţi ratat ora până la care se pot expedia pachete.

— Poate că nu. Pot să intru?

Părinţii Petulei se împăcaseră la un moment dat în cursul zilei şi acum îşi făceau ochi dulci peste masa din bucătărie. Nu era genul de imagine pe care-şi dorea să o vadă înainte de a dispărea în neant. Aşa că închise uşa de la bucătărie.

Doamna Planck se aşezase pe canapeaua pe care o sărutase Mitch pe Petula acum câteva zile. Pe măsuţa de cafea întinsese o versiune tipărită a fotografiei pe care o făcuse Petula în ajun – doar că aceasta avea un metru în lungime şi mai bine de un metru în lăţime. Asemenea imaginii mai mici, aceasta gen poster înfăţişa prăpădul care urma să se declanşeze în doar câteva minute.

— Mi-am permis să măresc fotografia ta excelentă – şi uită-te cât de clară este. Se vede fiecare strat al rocii cuprinse de flăcări – fiecare firicel de lavă. Aparatul ăsta al tău de fotografiat este – cum să zicem? – avangardist.

Petula îşi încrucişă braţele la piept.

— Deci v-aţi prins. Nu că ne-ar mai folosi la ceva acum.

Doamna Planck ignoră atitudinea fatalistă a Petulei.

— Spune-mi, Petula, unde ai făcut poza asta?

— În curtea din spate.

Doamna Planck încuviinţă.

— Arată-mi!

Petula o conduse în curtea plină de mănunchiuri de meişor pe care nu avea să le mai smulgă nimeni vreodată şi de păpădii care nu aveau să se mai scuture.

— Arată-mi unde stăteai, îi spuse doamna Planck calm.

— De ce? o întrebă Petula.

— Fă-mi hatârul ăsta.

Petula se mută în locul unde făcuse poza în ajun, iar doamna Planck stătea cam la vreo doi metri în faţa ei. Apoi desfăşură imaginea mare cu sfârşitul lumii, ţinând-o cu mâinile întinse în lături, cât de larg putea.

— Aş pune pariu că, la cinci şi nouăsprezece minute fix, asta va reflecta scena pe care trebuia să o surprindă aparatul tău de fotografiat, îi spuse doamna Planck.

— Mda. Şi?

— Uită-te la ceas, Petula.

Petula se uită la ceas şi descoperi că era 5: 19.

— Staţi aşa… dar… nu înţeleg, se bâlbâi Petula.

Însă apoi o văzu pe doamna Planck privind-o, cu o sclipire în ochi, pe deasupra imaginii mărite şi revelaţia o izbi în plin, la fel de tare ca un meteorit.

— N-am făcut o poză cu sfârşitul lumii! exclamă. Am făcut o poză cu *poza* cu sfârşitul lumii!

Petula schiţă un pătrat cu degetele, ca şi cum s-ar fi uitat prin vizorul unui aparat de fotografiat. Aparatul voluminos, de modă veche, făcuse într-adevăr o poză fix cu acest moment.

— Când ştii viitorul, îi spuse doamna Planck, dând glas unui gând care-i trecuse prin cap şi Petulei, poţi fie să laşi să ţi se întâmple acel viitor, fie să îl creezi chiar tu.

Şi, în clipa aceea, o undă de şoc le izbi cu asemenea forţă, încât le doborî la pământ şi smulse fotografia aceea mare din mâinile doamnei Planck. Fotografia se ridică spre cer, ca un zmeu pierdut.

Pe teren, tatăl lui Nick se uita posomorât la mingea pe care o ratase. O ridică şi oftă.

— S-ar părea că e adevărat. De-acum o să rămân pe veci „Wayne Uite-o Nu-i” State.

Nick veni în fugă dinspre moviliţa alergătorului, cu un zâmbet larg. Domnul State se minună că fiul lui era în stare să mai zâmbească într-un moment ca ăsta.

Danny li se alătură un minut mai târziu, uluit, cu Mitch pe urmele lui.

— Ce-a fost chestia asta? întrebă Danny. Am crezut că a fost asteroidul.

— Dacă ar fi fost, n-am mai fi fost aici, comentă Mitch.

— Chestia asta, zise Nick, a fost un mare şlem.

— În caz că nu ai observat, am ratat mingea, îi zise taică-său.

Dar Nick continua să zâmbească.

— Atunci cum se face că bâta s-a crăpat?

Domnul State se uită în jos şi, într-adevăr, bâta se crăpase în lungime pe mijloc.

— Măi, să fie! Aşa e.

Nu-i pică de-a binelea fisa decât atunci când se uită în sus şi văzu că asteroidul nu mai creştea acum. De fapt, părea un picuţ mai mic şi părea să alunece în lateral pe cer. Niciunul dintre ei nu era dispus să articuleze cu voce tare gândul că se schimbase ceva – ca şi cum riscau să atragă ghinionul dacă o spuneau.

Urmăriră toţi trei Corpul Ceresc Felicity Bonk timp de cinci minute, apoi zece minute, apoi douăzeci – cu mult timp după ora când ar fi trebuit să lovească oraşul Colorado Springs.

Domnul State ridică bâta crăpată. Uneori bâtele aveau un miez de plută menit să le dea o putere de lovire mai mare, ceea ce era ilegal. Habar nu avea ce conţinea miezul bâtei respective şi bănuia că nu avea să afle vreodată – dar până la urmă nu conta. Tot ce conta era rezultatul. Se gândi la evenimentele din ultimele câteva săptămâni. O mănuşă de baseball care atrăgea chestii de pe cer şi acum o bâtă care le trimitea înapoi de unde veniseră. Şi se minună.

m LUCRURI PE CARE NU LE ÎNŢELEGEM PE DEPLIN

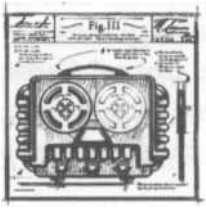

Jând deveni limpede că Pământul era încă la locul lui şi avea să rămână pe o perioadă nedeterminată tot aici, oamenii se înfuriară. Pe tot cuprinsul globului, oamenii îşi dăduseră bunurile valoroase şi îşi uşuraseră conştiinţa încărcată făcând mărturisiri şocante, cu convingerea că nimeni nu avea să mai apuce să-şi regrete faptele.

Dar astronomii se înşelaseră şi Felicity Bonk s-a dovedit a fi o iubită capricioasă. Pentru că, deşi îi făcuse curte cu neruşinare Pământului, ceva o deturnase de la traiectoria ei iniţială, lăsând-o să graviteze pe o orbită inofensivă, platonică, ce abia dacă influenţa mareea.

În dimineaţa următoare s-a declarat sărbătoare naţională şi s-a iniţiat şi o paradă, cu adevărata Felicity Bonk cu tot făcând cu mâna mulţimii de pe carul alegoric din frunte, ca şi cum ar fi făcut altceva decât să dea zece dolari pe un bolovan. În jurul prânzului, oamenii începuseră deja să se contrazică legat de ce nume să dea sărbătorii şi dacă ar trebui mutată într-o zi de luni în anii următori, ca pretext pentru un weekend prelungit. Chiar şi aşa, era clar că „Marţea Bonk”, cum i se spunea în momentul de faţă, urma să fie sărbătorită într-o formă sau alta ani buni de-acum încolo.

Deşi se hotărâse să nu o facă, Petula îl sună pe Mitch în dimineaţa aceea.

— Mi-am zis că n-o să merg cu tine la film decât dacă vine sfârşitul lumii, îi spuse. A fost cât pe-aci.

Apoi îi indică ora, locul şi filmul ales de ea şi îi sugeră că n-ar fi o idee rea să-i aducă şi un bucheţel de prins la mână. Mitch, în schimb, avea alte planuri.

— De fapt, merg în vizită la tata astăzi, îi spuse. După

ce s-a întâmplat ieri, am realizat cât de puţin timp pot să-mi petrec cu el.

— Poftim?! exclamă Petula, vădit dezgustată. Tatăl tău este mai important decât o întâlnire cu mine?

— Păi… da, îi zise el cu inima îndoită, dar şi tu eşti importantă.

— Bine. N-o să mai ai altă ocazie. Sâmbătă atunci? Mitch încuviinţă şi ea îi închise, înciudată de cât de fericită era de răspuns.

În după-amiaza aceea, Petula i se alătură doamnei Planck la o plimbare prin Acacia Park, unde îşi descoperiseră pasiunea împărtăşită pentru fotografie.

— Ce trebuie să ţii minte, îi zise doamna Planck, este că noi două am salvat lumea.

— Cum aşa?

— Simplu, îi explică doamna Planck. Dacă n-am fi intervenit noi, eu ţinând în mână poza mărită fix la ora şi în locul cu pricina, ca să le surprinzi tu cu aparatul, atunci poza ta cu sfârşitul lumii ar fi fost pe bune. Mulţumită nouă, n-a fost.

— Tot nu pricep, îi mărturisi Petula. Dacă aparatul de fotografiat a făcut poză la o poză, de unde venea imaginea originală?

Doamna Planck zâmbi.

— Ah, ce-mi place un paradox pe cinste. Ţie nu?

Mai merseră un pic.

— Gândeşte-te la asta când te bagi în pat, îi zise Petulei. E mai eficient decât să numeri oi.

Asta îi stârni un zâmbet Petulei.

Era spre seară. Zarva copiilor de pe terenul de joacă se auzea din ce în ce mai stins pe măsură ce se apropiau de vila doamnei Planck. În partea asta mai liniştită a parcului, nu era ţipenie în afară de ele.

În momentul acela, doamna Planck îngenunche în faţa Petulei. Zâmbindu-i afectuos, îi zise:

— Am un cadou pentru tine. Ceva foarte special, menit să comemoreze faptele tale eroice.

Deschise o casetă micuţă de bijuterii, dezvăluindu-i un ac scânteietor din aur, în forma literei „A”, dar tăiat prin mijloc de simbolul pentru infinit.

— Poartă-l în dreptul inimii, Petula, îi spuse doamna Planck, dar nu-l ţine la vedere.

— Ce este?

— E semnul că faci parte dintr-o organizaţie foarte specială.

Petula răsuci acul minuscul în mâini, uitându-se cum reflecta lumina. Nimeni nu-i dăruise vreo bijuterie până atunci, dacă nu puneai la socoteală inelul prieteniei pe care-l purta pe degetul mic. Dar pe acela şi-l cumpărase singură.

— Organizaţia asta… e secretă?

— Foarte secretă. Un grup de oameni de o înţelepciune mai presus de cuvinte, de o şiretenie nemăsurată şi meniţi să influenţeze destinul întregii omeniri.

Petulei îi plăcu descrierea, aşa că-şi prinse acul pe sub gulerul bluzei, ascuns de priviri indiscrete.

— Mulţumesc, doamnă Planck, îi zise. Dar, dacă dumneavoastră faceţi parte din grupul acesta, de ce lucraţi la cantină?

— Lucrăm în toate domeniile, scumpo, îi zise doamna Planck cu o undă de zâmbet. Aşa îi ochim pe cei meniţi să ni se alăture… şi aşa monitorizăm anumite persoane care ne interesează.

— Deci, conchise Petula, sunteţi sub acoperire.

Doamna Planck se ridică şi merse înainte pe lângă ea.

— Prefer să spun că mă ascund la vedere.

Petula se regăsi în descriere. Pe undeva avea senzaţia că se ascunsese la vedere toată viaţa, dar acum

putea să o facă urmărind şi un scop. Se gândi la cum o umilise Nick State, când ea încercase doar să-l salveze. O năpădi un val rece de furie.

— La ce te gândeşti? o întrebă doamna Planck.

— Mă gândeam că succesul e răzbunarea perfectă.

— Nu, draga mea, o corectă doamna Planck. Răzbunarea e răzbunarea perfectă. Dar vom avea destul timp să discutăm despre astfel de lucruri.

— Îi voi cunoaşte şi pe ceilalţi membri ai acestui club şi voi afla mai multe despre lucrurile cu care vă ocupaţi? o întrebă Petula.

— Da, da. Şi nici nu-ţi imaginezi cât de palpitantă va deveni viaţa ta în curând.

Abia după ce evitaseră criza, Nick şi Caitlin îşi întoarseră din nou atenţia spre prietenul lor răpus. Stăteau în camera lui Nick, Caitlin cu ochii în lacrimi, Nick aproape înlăcrimat, deplângând faptul că bietul Vince se aflase fix la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Deşi Nick ştia că cei din Acceleraţi erau adevăraţii vinovaţi, nu reuşea să treacă peste faptul că el mânuise arma care-l ucisese.

— Nu poţi să gândeşti aşa, îi spuse Caitlin, cu o voce liniştitoare. Dacă gândeşti aşa, au câştigat.

Dar Nick clătină din cap.

— Ar fi putut fi oricare dintre noi, continuă Caitlin. Tatăl tău. Fratele tău.

— Ar trebui să mă bucur că a păţit-o Vince în locul lor? Sau în locul tău? N-ar fi trebuit să i se întâmple nimănui.

Caitlin se pleoşti şi oftă.

— Îmi pare rău. Încerc să te ajut, doar.

Nick îi atinse blând genunchiul, un gest care i s-ar fi părut tare stânjenitor cu o săptămână în urmă.

— Ştiu, îi zise. Mulţumesc.

Rămaseră în tăcere o clipă, studiind maşinăria neterminată a lui Tesla, care le stătea dinainte.

— Fără toate piesele, spuse Caitlin, n-o să-l facem niciodată să funcţioneze. De fapt, probabil că nici măcar nu vom şti vreodată ce face mai exact.

— N-aş fi aşa sigur, spuse Nick.

Se ridică şi se apropie de maşinăria cu aspect bizar, studiind-o din toate unghiurile, cum tot făcuse de o zi încoace.

— Ştiai că asteroidul e alcătuit în principal din minereu de cupru? o întrebă. Cei de la NASA discută deja posibilitatea de a trimite o sondă.

— Super, spuse Caitlin. Şi ce-i cu asta?

— Faza e, spuse Nick începetişor, că m-am tot gândit. Miezul Pământului este alcătuit în principal din fier, aşa-i? De-asta avem ditamai câmpul magnetic. Şi ştii ce se întâmplă când laşi un morman de cupru să graviteze într-un câmp magnetic?

Caitlin reflectă pentru o clipă şi scoase o exclamaţie surprinsă.

— E un generator.

— Unul atât de mare, încât ar putea produce energie pentru întreaga lume. Gratis… *F.R.E.E.*[21]

— Emiţătorul de Energie pe Rază Largă, spuse Caitlin.

— Exact. Singurul dispozitiv care poate canaliza o asemenea energie.

Nick se uită la puzzle-ul electronic al lui Tesla, încă neterminat, care stătea fix în centrul camerei lui, sub luminatorul în piramidă, aşteptând restul pieselor rătăcite. Dar, chiar şi aşa neterminată, maşinăria îţi transmitea un soi de energie electrizantă. Ca şi cum Tesla anticipase tot ce se întâmplase – târgul de vechituri, asteroidul, lovitura victorioasă a tatălui lui Nick.

---

21 Joc de cuvinte intraductibil între „free“ - gratis şi F.R.E.E. - iniţialele de la „Far Range Energy Emitter“ (Emiţătorul de Energie pe Rază Largă). (N. trad.)

— Ştiu că sună ciudat, îi spuse Nick lui Caitlin, dar este ca şi cum am face parte cu toţii din maşinăria asta.

Lucrurile pe care le-am făcut – lucrurile pe care le facem în continuare – toate se leagă.

Îşi zise că fata îl considera ţicnit, probabil, dar în schimb ea îi zise:

— Ştiu exact ce vrei să spui.

Îi luă cu ameţeală pe amândoi când se gândiră la ramificaţii. Nick trebui să se aşeze pe pat. Şi, când se aşează, simţi ceva foşnind sub cuvertură.

Caitlin rânji.

— Ai mâncat chipsuri în pat?

— Acela n-a fost un chips.

Nick dădu la o parte aşternuturile şi descoperi o poză. Nu era poza cuiva, ci a ceva. Un peisaj cosmic.

— Ştiu ce este chestia asta, zise Caitlin. E Nebuloasa Cap de Cal.

Nick păli un pic.

— Acceleraţi.

Nu exista nicio altă explicaţie. Trecuseră pe aici şi îi lăsaseră Capul de Cal în pat ca avertisment[22].

Întoarse fotografia. Pe verso era parafrazat un citat atribuit fondatorului organizaţiei, Thomas Edison. *Nimic din ceea ce facem nu e întâmplător*.

Nick inspiră adânc şi-i spuse lui Caitlin.

— Ei bine, asta era valabil şi pentru Tesla. Şi este valabil şi pentru mine.

Mototoli fotografia în pumn.

Apoi se apropie de maşinărie şi luă o decizie. Niciun rezultat nu este sigur, nici măcar când pare a fi. Soarta cuiva poate fi schimbată în momentul în care o bâtă loveşte o minge, când tragi de o manetă sau când închizi un circuit. Geniul oarecum dus cu pluta care orchestrase potenţialul sfârşit al lumii, potenţială salvare a omenirii şi

22 Aluzie la o scenă celebră din filmul Naşul. (N. trad.)

toată energia potenţială de care ar putea avea nevoie vreodată lumea ştia asta mai bine ca oricine.

Totul se reducea la cât de departe erai dispus să mergi spre a îndeplini ceva ce lumea consideră imposibil de îndeplinit.

Aşa că, urmând exemplul lui Tesla, Nick îngenunche şi trase bateria umedă din mijlocul maşinăriei, pentru că în momentul de faţă era nevoie de ea în altă parte.

Când o trase de acolo, prăjitorul de pâine, cocoţat un pic mai sus, căzu şi-l lovi din nou în cap.

— Au, exclamă, ducând mâna la frunte.

Caitlin dădu fuga lângă el.

— Minunat, zise Nick, fix ce-mi lipsea, încă un drum la Urgenţă.

— Stai să văd, zise Caitlin, dându-i mâna la o parte. Păi, nu-ţi curge sânge, deşi s-ar putea să te alegi cu un cucui nasol.

Apoi îi cuprinse capul în mâini, se aplecă şi îl sărută pe frunte.

— Gata. Te-am pupat să-ţi treacă.

Pentru câteva secunde, Nick avu senzaţia că-l pălise bâta cosmică a lui Tesla, dar îi zâmbi doar.

— Un tratament mult mai bun decât copcile, îi zise.

Apoi se ridică şi o porni spre scară.

— Haide!

— Unde mergem? îl întrebă Caitlin, ridicându-se.

— Unde crezi? Să-l găsim pe Vince.

Caitlin se uită la bateria din mâna lui şi înţelese.

— Doar nu vorbeşti serios.

— De ce nu?

Caitlin se bâlbâi.

— Vreau să zic, nu e ca şi cum am putea să-l ţinem conectat la chestia aia douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru…

Nick ridică din umeri.

— De ce nu?

Şi, deoarece lui Caitlin nu-i veni în minte niciun motiv pentru care nu puteau, ridică din umeri şi îi zise:

— Bine.

— Pe deasupra, asta şi-a dorit Vince dintotdeauna, nu? Să fie un mort viu. Deja era un fel de zombi. Acum o să fie zombi pe bune.

— N-ar trebui să ne deranjeze chestia asta? îl întrebă Caitlin. Că ne jucăm cu viaţa şi cu moartea şi cu lucruri pe care nu le înţelegem pe deplin?

— Dacă le-am înţelege pe deplin, îi zise Nick, ce rost ar mai avea să ne jucăm cu ele?

Şi ieşiră împreună în lumina după-amiezii, cuprinşi de o bucurie aparte, pornind să-şi caute prietenul ucis şi să-l readucă la viaţă.

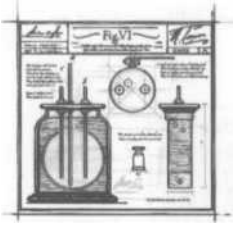

Bateria

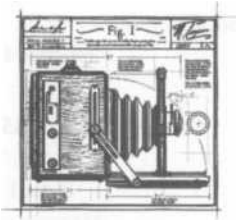

Aparatul de fotografiat

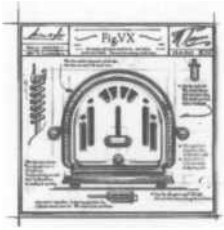

Prăjitorul de pâine
Mănuşa de baseball

Magnetofonul
Pentru comenzi şi informaţii» contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1» Bucureşti» cod poştal 010517 Tel. /Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145» sector 6» Bucureşti» cod poştal 060012 Tel.: 021.310.15.30 E-mail: vânzărieditura corint.ro Magazin virtual: www.editura corint.ro
ISBN: 978 – 606 – 793 – 331 – 4

Format: 16/54 x84 Coli tipo: 19

După ce locuința lor este distrusă într-un incendiu, Nick, fratele său mai mic și tatăl lor se mută într-o casă victoriană dărăpănată, moștenită de la o mătușă. Când Nick deschide trapa de la podul casei, îi cade în cap un ditamai prăjitorul de pâine. Se alege cu niște copci, dar și mai interesant este faptul că obiectele din pod, care zac acolo de ani de zile, sunt sursa unor experiențe stranii. După ce le vinde amatorilor de vechituri, Nick se împrietenește cu Mitch, Caitlin și Vincent, niște copii din cartier. Împreună, descoperă că toate obiectele au proprietăți cu totul speciale. Nick observă și că podul se manifestă ca un vârtej magnetic bizar, care atrage tot felul de probleme. Este ca și cum podul ar avea o anume inteligență… și un scop! *Podul lui Tesla,* prima carte a trilogiei Accelerati, le asigură o lectură memorabilă consumatorilor înrăiți de intrigă, acțiune, umor și întorsături neașteptate!

„Distractivă și adesea surprinzătoare, această primă carte din trilogia *Accelerati*, semnată de Shusterman și Elfman, apare la momentul potrivit pentru a profita de interesul renăscut pentru Nikola Tesla (și de interesul omniprezent pentru organizații secrete și conspirații). Autorii se delectează cu o largă distribuție de personaje (dar și cu o mare cantitate de date istorice), făcând posibil un thriller incitant și plin de imaginație, cu abile răsturnări de situație."

—Publishers Weekly

CORINT JUNIOR
AVENTURĂ & MISTER
www.aventurasimister.ro

CORINT JUNIOR

9+

ISBN: 978-606-793-331-4
9 786067 933314
www.edituracorint.ro